

Bazı efsaneler gerçektir.

ARLO FINCH

AYIŞIĞI GÖLÜ

JOHN AUGUST

HAZIRLIK ALIŞABİNİ HİSSEDİYORDU. Arlo bundan emindi.

Aylardır beklemedeydi – bekliyor ve merak ediyordu. Hazırlanıyordu. Sezon dışında kalmış bir atlet gibi Arlo da tüm temel antrenmanları tamamlamıştı: düğüm, kördüğüm ve izci pusulası. Gür Ormanlar'a yaptığı kısa geziler, hâlâ oralarda bir yerlerde olduğunu bildiği tehditlere karşı kendisini test etmenin bir yoluyla.

4. sefer bu sefer hazır olacaktı.

"Etkileyici bir macera."

— **RANSOM RIGGS,**

Yazar, The Boy Who Swam to Africa ve The Boy Who Swam to America

"Hızlı, eğlenceli ve korkusuzca ilerleyen bir hikâye."

— **ALLY CONNIE,**

Yazar, The Boy Who Swam to Africa ve The Boy Who Swam to America

"Gizem ve maceranın ustaca birleşimi."

— **GEOFF RODKEY,**

Yazar, The Boy Who Swam to Africa ve The Boy Who Swam to America

ISBN 978-625-6372-77-1

9 786256 372771

Indigo

• Yayıncılık
• İletişim
• Yayıncılık

**SADIK, CESUR, KIBAR VE DOĞRU...
ESKİLERİN VE YENİLERİN
KORUYUCUSU...
YABANILLARI GÖZETİR,
GÜÇSÜZLERİ KORURUM,
YOLUMU ÇİZER,
ERDEM PEŞİNDEN GİDERİM.
ORMAN RUHLARI, KULAK YERİN
ŞİMDİ İZCİ YEMİNİ'Mİ EDERKEN.**

ARLO FINCH ve Çam Dağı Oymağı
İzcileri için yaz kampı, kano ve
yürüyüşten daha fazlasıdır. Aynı
zamanda, kadimi orman ruhlarını
aramak ve ağaç kabuklarında
kodlanmış gizemli mesajları
keşfetmek için bir şansır. Ancak
Arlo, yakın arkadaşları Indra ve
Wu'yla uzun süredir kayıp olan Sarı
Oha hakkında ipuçlarına rastlayınca,
doğrudan kendi ailesine kadar
uzanan çarpıcı geçmişi ortaya çıkarır.

Ünlü senarist John August
Arlo Finch: Ayıığı Gölünde,
dünyamızın hemen ötesine uzanan
sihir hakkındaki büyüleyici fantastik
macera serisine devam ediyor.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

John August

Baskı: Ağustos 2023
ISBN: 978-625-6372-77-1
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2019 by John August
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Libris Telif Hakları Ajanlığıyla
Indigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Orijinal Adı: Arlo Finch in the Lake of the Moon

Çeviren: Ayşe Nur Buğalı

Editör: Ayça G. Derin

Son Okuma: Seda Durdu

Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Kapak İllüstrasyon: Vivienne To

Kapak Tasarım: Elizabeth H. Clark

Düzenleme
Ny.Ozlem

ZM

Baskı

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Kat: 2

Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0 (212) 674 85 28

Sertifika No: 47939

INDIGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Üniversite Mah. Civan Sok. Allure Tower No: 1 Kat: 23 / 330 Avcılar / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

INDIGO YAY Bu Indigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır

Ninova

ARLO FINCH

AYIŞIĞI GÖLÜ

JOHN AUGUST

Çeviren: Ayşe Nur Bugalı

İ N D İ G O K İ T A P

Ninova

— 1 —

KIRIK KÖPRÜ

GELMİYORLARDI.

Arlo onları suçlamıyordu. Telefonda söyledikleri pek de bir şey anlatmıyordu. *Acele etmeniz gerek!* demişti.

Ama neden? Ne bulmuştu?

Arlo Finch bunu tam olarak açıklayamıyordu. Tam da bu yüzden onlara ihtiyacı vardı. Ve bu yüzden haziran ayının bu sıcak pazar günü Sinyal Tepesi'nde durmuş, önünde uzanan kanyonu seyreliyordu. Arlo'nun Yeşil Geçit'teki evine giden tek bir yol vardı, yani arkadaşları gelirse onları görebilirdi.

Dürbünün odağını ayarladı. Elleri biraz titriyordu ve titreme başını döndürüyordu. Kontrollü bir şekilde nefes vermeye çalıştı. Bunun biraz faydası oldu. Düşünceleri de sakinleşti.

Arlo bulduğu şeyi arkadaşlarına gösterecekti. Wu ortaya çılgınca bir teori atacaktı. Indra'nın ise makul bir açıklaması olacaktı. Üzerinde tartışacaklar ve sonunda, hep birlikte, aşağı yukarı doğru olan üçüncü bir fikir üzerinde anlaşacaklardı.

Tabii gelirlerse.

Hiçbirinin cep telefonu yoktu, Arlo mutfaktaki eski telefonu kullanmıştı. Önce Indra'yı aramıştı. Piyano çalıyordu; babası telefonu açtığında Arlo arkadaki piyano sesini duyabiliyordu. Indra hemen geleceğini söylemişti; yine de ailesi muhtemelen önce dersini bitirmesini istemişti. Ayrıca Boston'da yaşayan teyzesi onları ziyarete gelmişti. Belki de evden çıkmasına izin vermemişlerdi.

Wu gelip gelmeme konusunda kararsız kalmıştı. Son birkaç aydır, dünyanın dört bir yanından tanımadığı kişilerle hiç durmadan *Galactic Havoc 2* oynayarak sanal bilimkurgu savaşlarında yarışlıyordu. Arlo, Wu'nun omzunun üzerinden bakıp izlediyse de oyundan pek bir şey anlamamıştı. Arlo'nun evde hâlâ interneti yoktu, bu yüzden Wu'yla zaten oynayamazdı.

Arlo kasaba merkezinden buraya yolun bisikletle on dört dakika sürdüğünü biliyordu. Yirmi dakika olmuştu. Gelmiyorlardı.

Dürbünü indirip gözlerindeki teri sildi. Bir karar vermek zorundaydı.

Geri dönüp kendi başına araştırabilirdi. O kadar tehlikeli olmayabilirdi. Ne de olsa son birkaç aydır büyüü Gür Ormanlar'da tek başına geziyordu ve şu ana kadar başına bir iş gelmemişti. Genelde yön duygusunun kaybedildiği, kuzey ve güney kelimelerinin anlamlarını yitirdiğini hissedeceği kadar derinlere gidiyordu. Kısa bir ziyaretten sonra, izci pusulasıyla bir çıkış yolu bularak normal dünyaya geri dönüyordu.

Ancak bu öğleden sonra, yemeğin hemen ardından, merakı onu ormanın derinliklerine giden yeni bir patikaya götürmüştü.

İşte, arkadaşlarına göstereceği şeyi burada bulmuştu. *Onları* burada bulmuştu.

ARLO FINCH: Ayışığı Gölü

Zaman daralıyordu. Wu ve Indra gelmezse Arlo'nun geri dönüp elinden gelenin en iyisini yapması gerekecekti. Geri dönmeyse diye gördüğü şeyi yazması akıllıca olabilirdi.

Tam yalnız başına gitmeye karar vermişti ki bir şey gördü. Bir hareket.

Dürbünü o kadar hızlı kaldırmıştı ki burnuna çarptı. Orada, yolda. Bir bisiklet. Hayır, iki. Indra ve Wu yan yana, bisikletlerinin üstünde canhıraş pedal çeviriyorlardı.

Arkadaşları geliyordu.

Wu ve Indra bisikletlerini çakıl taşlı yolda bıraktılar.

Arlo'nun yanına geldiklerinde, her ikisi de nefes nefese kaldığı için konuşamıyordu; yolun son çeyreği dik bir yokuştan oluşuyordu. Wu eğilip dizlerine tutundu, başı dönüyordu. Indra ağzında bir saç lastiği tutmuş, saçlarını şekle sokmaya çabalıyordu.

Arlo onlara su şişesini uzattı. "Acele etmeliyiz. Oraya vardığımızda anlatırım."

Başlarını sallayıp küçük böceklerin gün ışığında uçuştuğu uzun, kuru çalılarının arasından geçerek onu takip ettiler. Ağaçlık alana yaklaştıklarında, Arlo havadaki çam kokusunu aldı. Ormanın içinde şarkı söyleyen görünmez kuşların cıvıltıları, ağaçkakanların dalları gagalama seslerine karışıyordu.

Alp Derbisi'nden bu yana geçen altı ay içinde, Arlo Gür Ormanlar'a çıkan beş farklı yol keşfetmişti. Çam Dağı'nın etrafında, ormanın belirli bölümlerine girip çıkan daha düzinelerce yol olduğunu düşünüyordu.

Elbette bunların hiçbiri düz ya da belirgin yollar değildi. Bu yolları haritalamak mümkün değildi; çünkü bu yollardan birindeyseniz mutlaka birkaç kere geri dönmeniz, devrilmiş bir

ağacın altından sürünerek geçmeniz veya belli bir kayanın etrafında saat yönünün tersine doğru dönmeniz gerekiyordu.

Bazen yollar tamamen ortadan kayboluyordu. Arlo, haftalarca Alevler Vadisi'ne geri dönmenin bir yolunu bulmak için uğraşmış ancak şansı yaver gitmemişti. Öyle ki kanyonun gerçek olduğundan bile emin değildi artık. Belki de cadıyla; kışın onları yanıltarak oraya çeken orman cadısıyla birlikte yok olup gitmişti.

"Yakınımda durun," dedi Arlo, Indra ve Wu'yu başlarının biraz tepesinde biten bir dere yatağına doğru indirirken. Aşağıda kaynak suyu incecik bir şerit halinde süzülüyordu. Arlo ıslak toprağın üzerinde bir saat önce bıraktığı ayak izlerini seçebiliyordu.

Arlo, arkadaşlarını on metre kadar ilerletmemişti ki pusulasının titrediğini hissetti. Gelmişlerdi.

Sol yanında bir ağacın çıplak kökleri hendeğe uzanıyordu. Arlo kökleri yakalayıp çekti. Kökler yerinde oynadı ancak sökülmedi. Birkaç ağaç böceği panik halinde etrafa kaçıştı.

Ters bir şey vardı. Önceki sefer böyle olmamıştı.

"Belki hep birlikte yapmamız gerekiyordur," dedi Arlo.

Ne Wu ne de Indra nedenini sorguladı. İkisi de kökleri birer ucundan tutup Arlo'yla birlikte asıldılar.

Bu sefer kökler hiç kımıldamadı. Onun yerine, çevrelerindeki her şey sallanıyor gibi görünüyordu, sanki kökler çok ağır bir kapının koluymuş gibiydi. Güneş gökyüzünde süzüle süzüle dalların ardına doğru eğildi.

Wu nefesini tuttu. "Vay be!"

Suyun seviyesi ayakkabılarının üzerine kadar yükseldi. Deredeki su birdenbire çoğalmış ve buz gibi soğumuştur.

"Kusura bakmayın," dedi Arlo. "Sizi uyarmayı unuttum." Tuttuğu kökü elinden bıraktı ve hep birlikte, köpüren dere boyunca yollarına devam ettiler.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLU

Önlerinde bir ışık huzmesinde uçuşan, birbirlerini kovalarken havada karmaşık şekiller çizen rengârenk kelebekler gördüler. Her zaman olduğu gibi, Arlo fotoğraf ya da video çekebilmeyi istedi ancak Mucize'nin tuhaf büyüğü buna izin vermiyordu.

Indra büyülenmişti. Elini uzattı. Bir güve parmağına kondu, kanatlarından düşen tozlar parıldıyordu. "Burayı göstermek için mi bizi çağırdın?"

"Hayır." Arlo, bir perdeyi aralıyormuş gibi güveleri iki yana iterek onların arasından geçti. Wu ve Indra onu takip ettiler.

Dere yatağını izleyerek, yaşlı bir çam ormanının kenarında, hafif bir esintiyle sallanan sarı otlarla kaplı bir açıklığa ulaştılar. Burayı dikkat çekici kulan, manzara değil, bir yapıydı.

Bir uçurumun kenarında, muazzam bir taştan kule dikiliydi. Bu kulenin temelinden, derin bir uçurumun öbür ucundaki ikinci bir kuleye doğru, tepesi kırılmış bir kemer uzanıyordu.

"O da ne öyle?" diye sordu Indra.

"Bir köprü," diye yanıtladı Wu. "En azından eskiden öyleymiş." Uçurumun iki kenarını birbirine bağlayan sağlam yapıyı, ağır taş köprüyü hayal etmek zor değildi. Hayal etmesi daha zor olan şey, bu yapının oraya nasıl geldiği ve kim tarafından inşa edildiğiydi.

Şimdiye kadar Gür Ormanlar'da karşılaştıkları her şey doğaldı – ya da cadının kulübesi gibi ilkel ve el yapımıydı. Ancak bu kadim görünlü kuleler, bu köprü, dev bir mühendislik ürünüydü. Yapıyı oluşturan dev taşlar özel boyutlarda kesilmiş ve bir şekilde olmaları gereken noktalara yerleştirilmişti. Bu yapının oluşumunda sanatçılık ve planlama söz konusuydu. Bir amacı, tarihi ve yaratıcısı vardı.

"Bize göstermek istediğin şey buydu anlaşılan," dedi Wu.

JOHN AUGUST

“Hayır,” diye karşılık verdi Arlo. “Şuraya bakın.”

Uçurumun diğer tarafındaki ikiz kulenin yanında duran, dört çocuktan oluşan bir grubu işaret ediyordu. Hepsi mavi renkli fularlarıyla izci üniforması giymişti. Aralarındaki kaba-rık, kıvrıcık saçlı kız onlara el salladı.

Arlo dürbünü Indra’ya uzattı.

“O kim?” diye sordu Wu şaşkın bir ifadeyle.

Arlo, Indra’nın yanıt vermesini bekledi. Indra dürbünü ya-vaşça indirdi, şaşkınlık ve merak içindeydi.

“Bunlar *biziz*,” dedi. “Mavi Oba... *Orada duranlar biziz*.”

— 2 —

SAKLI IŞIK

WU, NE OLDUĞUNU KENDİ GÖZLERİYLE GÖRMEK, aynı zamanda *kendisini* görmek için dürbünü aldı.

Henry Wu ve Indra Srinivasaraghavan-Jones, kulağa her ne kadar imkânsız gelse de aynı anda, kanyonun her iki tarafında duruyorlardı.

Karşılarındaki bir ayna görüntüsü değildi. Arlo'nun yanında duran Wu ve Indra'nın üzerinde günlük kıyafetler varken, diğer Wu ve Indra, ayrıca Jonas ve Julie Delgado ikizleri izci üniformaları giymişti.

Her nasılsa Mavi Oba'nın bu dört üyesi kanyonun öbür ucunda durmuş onlara bakıyordu. İki grubun arasında duran tek şey kırık bir köprü, geniş bir uçurum ve binlerce cevapsız soruydu.

“Onlar gerçekten biz miyiz?” diye sordu Indra.

“Aynı anda hem orada hem burada nasıl olabiliriz?” diye sordu Wu.

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Arlo. “Sizi aradığımda telefonu açacağınızdan emin değildim. Belki bir şekilde Jonas ve Julie’yle birlikte Gür Ormanlar’a girmiş olabileceğinizi düşündüm.”

“Ama bu nasıl olabilir?” diye sordu Indra. “Orman’a girip çıkmanın yolunu bulabilen tek kişi sensin.”

“Ayrıca neden Jonas ve Julie’yle birlikte olalım ki?” diye ekledi Wu. “Onlarla takılmıyoruz.” Bu doğrudu; izci toplantıları ve aylık kamp gezileri dışında, hiçbiri ikizlerle sosyalleşmiyordu.

Indra dürbünü geri aldı. “Belki bir tür yanılsama, bir çeşit kandırmaca olabilir. Cadının yaptığı gibi bir yanılsama.” Alevler Vadisi’nde karşılaştıkları cadı, yaptığı büyü sayesinde güzel bir kadın görünümüne bürünmüştü. Indra, birbirleriyle konuşmakla meşgul olan diğer grubu inceliyordu. “Bir kere ben öyle görünüyorum bile.”

“Öyle görünüyorsun,” dedi Wu.

“Doğru söylüyor,” dedi Arlo.

Indra dehşet içinde kalmıştı. “Hiç de bile! O kızın saçları arapsaçına dönmüş. Ayrıca kambur duruyor ve hiç hoş görünmüyor. O ben değilim!” Arlo ne diyeceğini bilemiyordu. Öyle ya da böyle, kanyonun öbür tarafındaki kız tam olarak Indra gibi görünüyor ve davranıyordu.

“Ben paralel bir boyut olabileceğini düşünüyorum,” dedi Arlo sonunda. “Çizgi romanlardaki gibi. Belki Gür Ormanlar başka bir Çam Dağı’na bağlıyordur, onlar da o dünyadaki Mavi Oba’dır.”

Wu bu fikri sevmişti. “Belki de şeytani ikizlerimizdir. Belki onların evrenlerinde izciler suç işleyip banka soyuyordur.”

“Neden banka soysunlar ki?” diye sordu Indra.

“Anti-İzci Yemini yüzünden. Başlı başına bir senaryo düşün.”

ARLO FINCH: Ayışığı Gölü

“Kötü olduklarını sanmıyorum,” dedi Arlo, dürbünü gözlerine yükseltirken. Diğer Indra ve diğer Wu’nun fısıldayarak tartıştıklarını gördü.

Jonas başını sallayıp gözlerini devirdi. Julie birkaç metre uzaklarında durmuş, düşüncelere dalmıştı. “Yani demek istediğim, tamamen normal görünüyorlar.”

“Hey millet,” dedi Wu, “Connor nerede? Hepsi üniformalı; izcilerle ilgili bir olay olmalı. Oba liderleri başlarında olmadan burada ne yapıyorlar ki?”

“Ayrıca Arlo nerede?” diye sordu Indra. “Hem Arlo’nun hem de Connor’ın ortadan kaybolması garip.”

“Belki ölmüşlerdir,” dedi Wu. Indra ona sert bir bakış attı. “Yani onların evrenlerinde diyorum. Sonuçta senle ben oradayız ama Arlo yok, demek ki bir şeyler çok fena ters gidiyor.”

“Eh, belli ki öyle. Ama Arlo buradayken öyle demene gerek yoktu.”

“Sorun değil,” dedi Arlo. “Daha önce onları gördüğümde, beni bekliyorlarmış gibi bir halleri vardı. Sanki geleceğimi biliyorlarmış gibi... Bana bir şey anlatmaya çalıştılar ama anlayamadım. O yüzden size ihtiyacım var.”

“Ne demek ‘bana bir şey anlatmaya çalıştılar?’” diye sordu Indra.

Arlo, kanyonun öbür ucunda iki sopanın uçlarına fular bağlayarak doğaçlama semafor bayrakları hazırlayan Julie’ye doğru işaret etti. O sırada bir mesaj göndermek üzere olduğunu bildirmek için sopaları yavaşça kaldırıp indirdi.

“Semafor okumayı hâlâ tam olarak öğrenemedim,” dedi Arlo. Düğümler, ilkyardım ve doğaüstü hayvanlar derken, Arlo semafor alfabesini ezberlemek için pek vakit bulamamıştı. Ama

Indra'nın bildiğinden emindi. Baykuş rütbesi için semafor bilme şartı vardı.

"Onlara hazır anlamında bir *H* harfi göndermemiz lazım," dedi Indra. Kollarını doksan derecelik açıyla yanlara doğru uzattı. Arlo ve Wu da onun gibi yaptı.

Julie, bayrakları belirli açılarda konumlandırarak tek tek harfleri işaret etmeye başladı. Julie işaret ettikçe, Indra ve Wu da her bir harfi sesli söylüyordu:

S-E-S-S-

Bir sonraki harf onları şaşırttı. "*A* harfi miydi o?" diye sordu Wu. Indra omuz silkti – o da harfi tanımamıştı.

Julie işaret etmeye devam etti.

Z-O-L-U-N

"*I* harfymiş," dedi Indra. "*Sessiz olun.*"

"Neden?" diye sordu Wu.

"Bilmiyorum! Ona sor."

Wu kollarını başının üstünde tutarak bir *mesaj* gönderdi.

"Neden değil, *nasıl* diye sordun az önce," dedi Indra, Wu'nun sol kolunu doksan derecelik bir açı yapana kadar aşağıya çekerek.

"Emin misin?"

İşin aslı, Indra ve Wu semafor okuyabilse de her ikisi de cevap verme konusuna pek hâkim değildi. Oba bu konuda her zaman son derece hızlı ve hatasız olan ikizlere güvenirdi.

Arlo dürbünle baktığında Julie'nin bir şey sormak için diğerlerine döndüğünü gördü. Diğer Indra'nın söylediği bir şey üzerine, Julie bayraklarla bir mesaj daha gönderdi: *T-E-H-L-*

"*Tehlike,*" dedi Indra.

ARLO FINCH: Ayışığı Gölü

Julie, kelimenin son harfi olan *E*'yi de gönderdikten sonra bayrakları sabit tutarak mesajın bittiğini işaret etti.

Arlo kalp atışının hızlandığını hissetti. Hiç konuşmasalar daha mı iyiydi? Belki de çok gürültü yapmışlardı. Arkalarında ki karanlık ağaçlara baktı. Ormanda herhangi bir şey, durmuş onları izliyor olabilirdi.

“Hareket ediyorlar,” diye fısıldadı Wu.

Gerçekten de Mavi Oba'nın dört üyesi bulundukları uçtaki dev kuleye doğru yönelmişti. Julie bayrakları kullanarak Arlo'nun yanındaki kuleye işaret etti.

“Onları takip etmemizi istiyorlar,” dedi Arlo. Önden gitti, Indra ve Wu da hemen arkasındaydı.

İzci Elkitabı sayfa 223'e göre, açık havada mesafeleri doğru bir şekilde hesaplamak için ağaçlar ve açılar kullanılabilirdi. Gelgelelim ne kadar basit çizimlerle anlatılsa da Arlo bir türlü anlayamıyordu.

Dünya bir üçgen değildi ve her boyutta ağaçlar vardı. Semafor gibi, bu da henüz hâkim olamadığı bir beceriydi.

Bu yüzden ki kanyonun kenarından yürürken genişliğini hesaplamak için Arlo'nun aklına hiçbir yöntem gelmiyordu. Bir futbol sahası uzunluğundan daha geniş olduğunu tahmin ediyordu ancak mükemmel bir şekilde atılan bir frizbi karşıya geçebilirdi.

Gelgelelim Arlo, kanyonun derinliğini tahmin edebiliyordu: sonsuz derinlikteydi.

“Yok artık,” dedi uçuşundan tam anlamıyla ilk defa bakan Wu.

Parlak güneş ışığında bile dibi görünmüyordu. Hiç bitmiyor, asla daralmıyordu. Sonsuza kadar iniyordu, en sonunda

karanlığa ulaşana dek. Bu kanyon, Gür Ormanlar'da bir çatlaktı; imkânsız bir yerde beklenmedik bir özellik.

Wu yavaşladı, sonra durdu. Etrafına bakındı, huzursuzdu. "Bekleyin. Tuhaf bir şeyler var."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Arlo.

"Onların kulesine bakın. Köprünün nasıl koptuğunu görüyor musunuz? Eksik parçaları var." Arlo ve Indra gözleriyle Wu'nun çentikleri ve boşlukları işaret eden parmağını takip etti.

"Ne olmuş yani?" diye sordu Indra.

"Bizim tarafımızda da aynı parçalar eksik," diye devam etti Wu.

"Ve yerdeki şeylere bakın. Büyük kayaları görüyor musunuz? Her iki tarafta da aynı noktada duruyorlar. Her şey aynı hizada duruyor: Ağaç, ağaç, kaya, kaya. Simetrik. Karşı taraf bizim ayna görüntümüz."

Arlo bunu kavramakta zorlanıyordu ta ki sahnenin kuşba-kışı görünüşünü gözünde canlandırana kadar. Kanyonun sol tarafı ve sağ tarafı birbirinin tıpatıp aynısıydı: birbirinin aynısı iki kule, iki uçurum ve kayalar.

Aradaki tek fark, iki tarafta duran kişilerdi.

Indra karşı tarafa işaret etti. Julie o sırada dikkatlerini çekmek için bayrakları yavaşça kaldırıp indiriyordu. "Bir şey söyleyecekler." Indra bir H harfi göndermek için kollarını uzattı.

Julie bayrakları alçalttı. Akrep ve yelkovan olsaydı bu şekilde saat 6.35'i işaret ederdi.

"Bu bir A," dedi Indra. "Ama A ne demek?"

Kanyonun öbür tarafında, diğer Wu ve diğer Indra kulenin yanındaki bir taş yığınının işaret ediyordu.

Dürbünü indiren Arlo, kendi kulelerinin yanında onların kine benzeyen bir yığın aramaya koyuldu. Taşların çoğunun

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

kenarları kareydi; belli ki kırık köprünün eksik parçalarıydı bunlar.

“Sanırım bir *A* harfi aramamızı istiyorlar,” dedi Arlo. Kayalara tırmanıp üzerinde *A* harfi bulunan bir taş aramaya başladı. Indra ve Wu da ona katıldı, her biri farklı bir yığına bakıyordu.

Yerdeki bu taşlar belli ki uzun süre önce düşmüştü. Hepsi yosun ve likenle kaplıydı, bu da kenarlarını ayırt etmeyi zorlaştırıyordu. Arlo, umut verici bir taşı eline aldı ancak alt tarafında asılı duran bir sopa böceği dışında bir şey bulamadı. Korkan böcek iki parçaya bölündü ve iki parçası da farklı yönlere kaçtı.

“İşte burada!” dedi Indra fısıltı ve çığlık arası bir tonda. Arlo ve Wu ona doğru giderken, Indra aşağı yukarı bir okul masası büyüklüğündeki granit parçasına işaret etti.

Taşı kaplayan liken tabakasında belli belirsiz bir *A* harfi çiziliydi.

“Peki şimdi ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu Wu. Üçlü, kanyonun öbür ucuna baktığında diğer oba üyelerinin elleriyle taşı kaldırmalarını işaret ettiğini gördü.

“Altında bir şey olmalı,” dedi Arlo.

Indra dehşet içindeydi. “İyi de çok ağır olmalı. Kaldıramayız ki.”

“Belki devirebiliriz,” diye önerdi Wu. “Hepimiz aynı yöne doğru itersek başarabiliriz.”

Omuz omuza duran üçlü, koca kayanın etrafında kendilerine birer nokta belirledi. Sessizce üçe kadar saydıktan sonra tüm güçleriyle itmeye başladılar. Dev kaya nihayet biraz hareket etti; bir kenarı yerden neredeyse on beş santim kadar yükselmişti.

“Böyle tutabilir misiniz?” diye sordu Arlo.

“Hayır!” dedi Wu ve Indra keskin birer fısıltıyla. Yine de Arlo birkaç saniyeliğine tutabileceklerini düşündü.

“Bir kere deneyin!” Arlo sağ elini kayanın altında üstünkörü gezdirdi. Islak ve soğuk bir çamur tabakası vardı. Sonra eli bir Şeye değdi. Solucan olduğunu tahmin ettiği yaratık kıvrılarak katı.

Indra aniden nefesini koyverdi, elleri kaymaya başlamıştı. “Acele et!”

Arlo, tüm koluyla kayanın altını süpürerek daha derine ulaştı. Arkadaşları o an kayayı bıraksa Arlo altında sıkışıp kalabilir, hatta daha körüsü olabilirdi. Ancak burada bir Şey gizlendiğinden emindi.

Indra ve Wu şimdi kayayı tutmak için zorlu bir mücadele veriyordu. Arlo, yüzlerinden, parmak boğumlarındaki kanın çekilmesinden anlamıştı. Vücutlarını da kullanarak kayayı ayakta tutmak için çaresizce kıvranıyorlardı.

“Arlo, elini ek!” diye fısıldadı Indra. “Artık tutamıyoruz!”

Arlo ise omzuna kadar kayanın altına girmişti.

Wu kaya ellerinden kayarken yüzünü iyice buruşturdu. “Düşecek!”

Tam o sırada, Arlo bir Şey hissetti. Metal bir Şey. Orada olmaması gereken bir Şey. Onu tuttu.

Derken dev kaya yere yıkıldı. “Arlo!” dedi Indra nefes nefese.

Arlo sırtüstü yere uzanmıştı. Kayanın altından kıl payı kurtulmayı başarmıştı. Sağ kolu sapasağlam duruyordu, zarar görmemişti.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. “Bulдум.”

Elinde metal bir el feneri tutuyordu. İki büyük boy pille çalışan standart bir fenerdi. Bir zamanlar gümüş renkli olan fener şimdi tamamen paslanmıştı. Lensi bile bulanıktı, içindeki ampul zar zor seçilebiliyordu.

“alışıyor mu?” diye sordu Wu, Arlo’nun ayağa kalkmasına yardım ederken.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Arlo düğmeyi denedi. Kaydırabilmek için her iki başparmağını da kullanmak zorunda kaldı. Sonunda düğmeyi kaydırduğunda ampule baktı.

Yanmamıştı.

“Pillerin ömrü yalnızca birkaç sene,” dedi Indra. “Muhtemelen içleri paslanmıştı.”

Arlo, feneri başının üzerinde tutarak kanyonun öbür ucundaki obaya gösterdi. Hemen tepki verdiler: Zıplıyor ve onayladıklarını gösteren el hareketleri yapıyorlardı. Arlo, Alp Derbi-si’nden beri böyle bir coşku görmemişti.

“Neden bu kadar heyecanlandılar?” diye sordu Indra. “Alt tarafı eski bir el feneri.”

“Belki de aslında bir ışın kılıcıdır,” dedi Wu. Feneri Arlo’dan alıp bir kılıcı, kabzasından tutar gibi tuttu. Sallayarak harekete geçirmeye çalıştı. Ama hiçbir şey olmadı. “Belki bir kod kelimesiyle çalışıyordu.”

“Ya da belki gerçekten de bir el feneridir,” diye karşılık verdi Indra.

“İçinde bir şey olabilir,” dedi Arlo. “Harita gibi bir şey.” Wu fenerin kapağını döndürerek açmaya çalıştı ama çok paslanmıştı.

Indra onu durdurdu. “Bekle! Açmanı istemiyorlar.”

Gerçekten de kanyonun öbür tarafındaki dört Mavi Oba üyesi hem çılgınca ellerini sallıyor hem de başlarını iki yana sallıyordu.

“Belki bir elbombası gibi bir şeydir,” dedi Arlo. Bunun üzerine Wu, el fenerini sanki çok sıcak bir patatesmiş gibi Indra’ya fırlattı.

“Tekrar hareket ediyorlar,” dedi Arlo. Dürbünden diğer obanın kuleye doğru ilerleyişini izledi. Bir an kulenin arkasında

JOHN AUGUST

kaybolduklarını, sonra kapısından çıktıklarını gördü; şimdi kırık köprünün kenarındaydılar.

Diğer Wu, Arlo'ya işaret etti, *Hadi!* der gibiydi.

Arlo o an bir şey fark etti ama Wu'ya veya Indra'ya bir şey söylemedi.

Diğer Wu'nun üniformasının sol omzunda iki kırmızı şeridi bir arma vardı. Arlo bu armayı iyi tanıyordu: *Oba lideri arması*.

Belki de bu Connor'ın neden diğer Mavi Oba'da olmadığını açıklıyordu.

Kanyonun diğer tarafında, obadan sorumlu kişi Wu'ydu.

— 3 —

YAKALAMACA

HER İKİ KULENİN DE ORTASINDA KEMERLİ BİR GEÇİT bulunuyordu; düşmüş köprüden geriye kalanlar ise zemindeki yıpranmış granit plakalardı.

Arlo bu görüntünün dilini uzatan bir ağza benzediğini düşündü. Kanyonun karşısındaki diğer kule de dilini çıkarmıştı. Çocukça bir çekişme sırasında taşlaşmış iki şımarık kardeş gibiydiler.

“Sizce burayı kim inşa etti?” diye sordu Wu, kemerden geçtikleri sırada. “Ötedünyalılar mı?”

Arlo’nun tahmini de bu yöneydi. Gür Ormanlar’ın uç tarafında –Diyar’da– yaşayan medeniyet hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu; yine de dev boyutları ve menteşelerinden sarkan kapıların süslü metal işçiliğiyle burası ona bir şekilde tanıdık ve tuhaf geliyordu. Her şey olması gerekenden daha görkemli, daha sanatsaldı.

“Kimler inşa ettiyse,” dedi Indra, “belli ki bir şey taşıyorlardı.”

Taşlardaki, muhtemelen tekerleklerin aşındırarak oluşturduğu derin olukları gösterdi.

Ne taşıyorlardı acaba? diye içinden geçirdi Arlo. *Ve nereye?*

Kuleden çıktıklarında kendilerini köprü'nün kenarında buldular. Önlerindeki çıkıntı, kanyonun yaklaşık dörtte birine kadar uzanıp sonra kesiliyordu. Arlo köprüde korkuluk olmadığını fark etti. Yalnızca bir buçuk metre sola veya sağa adım atmak, köprü'nün kenarından dipsiz uçuruma düşmenize neden olabilirdi.

Arlo iki oluğun arasında, tam ortada kalarak ilerlemenin güvenli olacağını düşündü.

Kanyonun öbür ucundaki dört izci, köprü'nün en uç noktasına gelmişti. Diğer Wu, bir şey tartışmak için daire olmalarını istedi. *Tıpkı bir oba liderinin yapacağı gibi*, diye düşündü Arlo.

Wu her zaman için aklında ne varsa söyleyen, fikir birliği yapmak yerine zıt fikirler öne süren olmuştu. Ancak diğer Wu, oba üyelerinin görüşlerini dinliyor gibiydi, onlar konuşurken başını sallıyordu.

Sonunda bir karara vardılar. Grup dağıldı ve Jonas köprü'nün kırık ucuna doğru yaklaştı. Uçurumun öbür tarafındaki Arlo'ya el salladı, sonra bir çağırma hareketi yaptı. İki elini uzatmış, yakalamaya hazırdı.

"Ne yapıyor?" diye fısıldadı Indra.

"Sanırım el fenerini ona atmamızı istiyor," dedi Arlo.

"Hayır," dedi Wu. "El fenerini *senin* atmanı istiyor."

Gerçekten de Jonas net bir biçimde Arlo'ya işaret ediyordu. Arlo, el fenerini Wu'ya vermeyi denediğinde Jonas ellerini hayır anlamında salladı.

Şimdi tartışma sırası onlardaydı.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

"El fenerini öylece onlara veremeyiz," dedi Wu, diğer obaya dönüp bakarak. "Kim olduklarını bilmiyoruz."

"Onlar biziz, sizlersiniz," dedi Arlo. "Mavi Oba..."

Wu, "Bize *benziyorlar*," diyerek Arlo'yu düzeltti.

"O kız bana benzemiyor," dedi Indra.

Wu gözlerini devirdi. "Her neyse... Demek istediğim şey şu: *Doppelgänger* olabilirler. Ötedünya'dan bile olabilirler! Belki İngilizce bile bilmiyorlar ve bu yüzden konuşmuyorlar. Belki de yalnızca hologramdan ibaretler!"

Indra ona alaylı bir bakış attı. "Neden hologram olsunlar? Saçmalıyorsun."

Wu hiçbir şey söylemedi, öfkesini sessizce içine attı. Arlo son birkaç ay içinde bunu gitgide daha sık yaşadıklarını fark etmişti. Indra, Wu'nun fikirlerini acımasızca reddediyordu. Ve ne bunu yaparken karşısındaki incittiğinin ne de Wu'nun onu neden evinin arkasındaki dereye altın aramaya çağırmayı bıraktığının farkındaydı. *Hâlâ arkadaşlar mı? diye içinden geçirdi Arlo. Yoksa ikisi de yalnızca benimle mi arkadaş?*

Arlo tartışma konusunu yeniden gündeme getirmeye çalıştı. "Neden benim değil de sizin kılığınıza girsinler ki?"

"Belki de bize kendine güvendiğinden daha fazla güvendiğin için," dedi Indra. "Yani düşünsene, orada başka bir Arlo Finch görseydin onun gerçekte kim olduğunu merak ederdin. Ama oradakiler bana ve Wu'ya benzediği için, muhtemelen sana ne söylerlerse yapacaksın."

Arlo bu sözlerle biraz alınmıştı ama onun haklı olduğunu da kabul etmek zorundaydı. İçgüdüleri ona arkadaşlarına güvenmesini söylüyordu.

"Peki, ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?" Bunu söyler söylemez Indra'nın sözlerini haklı çıkardığını fark etti. Her

zaman Indra ve Wu'nun tavsiyelerine güveniyordu ve kendi başına karar vermekte zorlanıyordu.

Wu omuz silkti. "Indra sana ne söylerse onu yapacaksın. Onun tarafım tutacaksın. Çünkü her zaman olan şey bu."

Arlo hayrete düşmüştü. "Hayır, hiç de değil," diye yanıt verdi. Ne var ki aklına aksini gösteren bir örnek gelmiyordu. İkisinin arasında kalmaktan hoşlanmadı.

Indra ise Wu'ya dönerek, "Neden böyle tuhafısın?" diye sordu.

"Çünkü neden burada olduğumu bilmiyorum," diye tersledi Wu. "Ya da orada." Kanyonun öbür ucunu işaret etti. "Sen her şeyi bilen süper izcisin. Arlo, mistik-kader olaylarını falan çözüyor. Ben de öbür çocuğum işte."

Sen oba liderisin, diye düşündü Arlo. En azından kanyonun diğer tarafında.

Indra, Arlo'ya baktı. "El fenerini sen buldun. Karar senin."

Arlo, kanyonun diğer tarafındaki Mavi Oba'ya baktı. Belki de arkadaşları haklıydı: Yol göstericiden ziyade bir takipçiydi. Bunun bir sebebi, ailesiyle son üç yılda üç kez taşınmış olmasıydı; her zaman isimleri öğrenmeye çalışan yeni çocuktu. Diğer sebebi ise kişiliğiydi. Bazı çocuklar spot ışığının altında durmayı severdi. Arlo ise ışığın birkaç metre ötesinde, o kadar aydınlık olmayan bir noktada dururdu.

Kenara çekilip olayları izlemek, Arlo'nun diğer insanların kaçırabileceği şeyleri fark etmesine yardımcı oluyordu. Diğer Julie'nin, kardeşine nasıl baktığını gördü; kardeşçe bir endişe ile aynı zamanda sinirini bozuyormuş gibi bakıyordu ona. Diğer Jonas kendine güvenli ve odaklı duruyordu. Diğer Indra ise potansiyel tehlikelere karşı etrafı kolaçan ederken, gergin bir şekilde saçıyla oynuyordu. Diğer Wu başını yukarı aşağı

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

sallayıp dudağını ısıırıyordu, sanki olabilecekleri kontrol etmeye çalışır gibiydi.

Ne yapması gerektiği ortadaydı.

“Sahtekâr değiller,” dedi en sonunda. “Sebebini bilmiyorum ama bu el fenerine ihtiyaçları var. O yüzden onlara vereceğim.”

Arlo köprünün kenarına dikkatlice yaklaştı ve aşağıya bakmamaya çalıştı. En uçtaki son birkaç taş biraz eğimliydi ve pek sağlam durmuyordu. Cesaret edebildiği kadar ileri gitti. Soğuk bir esinti alnındaki ter damlalarını kuruttu.

Diğer oba, feneri karşılamak için Jonas'ı seçmişti. Jonas ellerini uzattı, yakalamaya hazırdı. Ancak Arlo o kadar uzağa atabileceğinden emin değildi. Köprünün iki tarafındaki kalıntılar kanyonun yaklaşık yarısını kaplıyordu. Yine de geriye çok uzun bir mesafe kalıyordu. Mükemmel koşullar altında bile, hiç rüzgâr esmese ve dipsiz bir uçurumun kenarında olmasa bile, Arlo feneri o kadar uzağa atabileceğinden emin değildi.

Önce test etmesi gerekiyordu.

El fenerini kemerinin içine sokarak köprünün ufalanmış taşlarından birini eline aldı. Şekli tamamen farklıydı ama ağırlığı fenerinkiyle aşağı yukarı aynıydı.

Jonas ne yapmak istediğini anlamıştı, onayladığını belirtmek için başparmağını gösterdi.

Arlo sessizce düşündü: Başının üstünden mi yoksa aşağıdan mı atmalıydı? İkincisinde karar kıldı. Taşı Jonas'a fırlattı. Taş havada süzülürken yumuşak bir yay çizdi. Jonas uzanıp taşı iki eliyle yakaladı.

Mükemmel bir atış ve mükemmel bir yakalamaydı. Gayet basit. Kanyonun her iki tarafındaki izciler sevinçlerini sessizce gösterdi.

Şimdi sıra asıl olaydaydı. Paslı el fenerinin yüzeyi pütürlüydü. Ayrıca beklediğinden biraz daha ağırdı. Birdenbire, atamayaacağı hissine kapıldı. Az önceki atışının birebir aynısını denese bile başaramayabilirdi. Öte yandan o atışın yüzde onu kadar bile daha sert atsa fener fazla uzağa gidebilir, köprünün korkulukları olmadığından, kenara çarpıp sıçrayarak kanyona düşebilirdi.

Ama el feneri az önceki taştan gerçekten daha ağır mıydı? Bu şüphesinden şüphe duymaya başladı.

Tüm bu düşünceleri zihninden itme çabası içinde gözlerini Jonas'a kilitledi. Her ikisi de hazırды. Yalnızca bir şansları vardı.

Arlo el fenerini fırlattı.

Fener elinden çıktığı an çuvaldadığını anladı. Kanında başıboş gezen bir damla adrenalin, koluna güç vererek feneri daha sert fırlatmasına neden olmuştu. Ayrıca bileğini de biraz fazla bükmişti. El feneri şimdi havada döne döne süzülüyordu. Tek yapabildiği, fenerin sonsuz boşlukta rotadan çıkmış ve yakalanamaz bir şekilde uçuşunu seyretmekti.

Jonas yakalayamayacağını anlamıştı. Fener başının üzerinden uçacak, belki de köprüyü geçecekti. Jonas dönüp obanın öteki üyelerine baktı.

Diğer Indra kollarını uzatmıştı ama fener ona yakın bir yere düşmeyecekti. Julie gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Yakınlarda yalnızca diğer Wu vardı.

El feneri tangırdarak köprüye düştü; en yakındaki izciden üç metre uzakta, köprünün merkezinin sol tarafındaydı. En sonunda durana kadar biraz yuvarlandı.

Arlo rahat bir nefes aldı. En azından aşağı düşmemişti.

Derken el feneri hızını alamayarak yuvarlanmaya devam etti. Otuz santim kalmıştı. On beş. Yedi. Beş. Üç...

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLU

Diğer Wu öne doğru atıldı. Arlo, el fenerinin uçuşuma düşmesini bekliyordu.

Ama düşmedi.

Birkaç saniye sonra diğer Wu sırtüstü yere yuvarlandı; elindeki paslı el fenerini Olimpiyat meşalesi gibi tutuyordu. Başarmıştı. Feneri kurtarmıştı.

Oba, diğer Wu'nun etrafında toplaşp sessizce kutlama yaptı. Diğer Wu elindeki sıyrık dışında bir zarar görmemişti.

Arlo uçtan geriye bir adım attı. Nefes alıp, yüzünde bir rahatlamayla gülümsedi.

Indra o sırada dürbünle diğer tarafı izliyordu. Şaşkın görünüyordu. "İçini açıyorlar."

"Nasıl yani?" diye sordu Arlo.

"Fenerin içini açıyorlar.."

Arlo dürbünü aldı. Diğer obanın sürekli hareket etmesi, ne yaptıklarını tam olarak görmeyi güçleştiriyordu. Sonra el fenerini iki parça halinde gördü ve içinden bir nesne çıkardıklarını fark etti. Mavi bir beze sarılmıştı. Anladığı tek bir şey vardı. "İçindeki pil değil. Başka bir şey."

"Feneri onlara vermemeliydik," dedi Wu.

"Ne olduğunu görebiliyor musun?" diye sordu Indra. "İçinden ne çıktı?"

Arlo dürbünün odağını ayarlarsa da fenerin içinden ne aldıklarını tam olarak göremiyordu.

Diğer Indra dönüp doğrudan Arlo'ya baktı. Dürbünle izlediğini görebiliyordu. Parmağını dudaklarına götürdü: *Sessiz ol*. Sonra bir gülümsemeyle başını salladı ve obanın diğer üyeleriyle birlikte kuleye yöneldi. Aceleleri varmış gibi görünüyordu.

"Bir saniye, öylece gidiyorlar mı?" diye sordu Wu.

Arlo, Jonas'ın paslı el fenerini köprüye atışını gördü. Fener, köprü'nün kenarından aşağıya, dipsiz uçuruma doğru yuvarlandı. El feneri yalnızca bir muhafazaydı; içinde her ne varsa onu istemişlerdi.

Arlo aldıkları şeyin ne olduğunu asla bilemeyecekti.

İçinde yükselen bir şey hissetti. Meraktan öte bir şey. Bir sorudan daha fazlası. Öfke. İhanete uğramış gibi... El fenerinde saklı olan her neyse, Arlo onlar için bulmuştu.

Onu almak için kolunu ve arkadaşlarını riske atmıştı.

Bilmeye hakkı vardı.

Arlo Finch avazı çıktığı kadar bağırdı: "NE OLDUĞUNU SÖYLEYİN!"

Dakikalardır yalnızca fısıldadıktan sonra, tüm vücudunun bu bağırışla titremesi onu biraz sarsmıştı. Bir yandan da iyi hissettirmişti. Serbest kalmıştı.

Diğer köprüdekiler ona dönüp baktı; hepsi de şaşkınlık ve panik içindeydi. Jonas ve Julie geri çekiliyordu.

Diğer Wu ve Diğer Indra birbirlerine baktı. Aynı anda bağırdılar: "Koşun!"

Sonra kendi tavsiyelerine uyararak ikizlere yetişmek için koşmaya başladılar. Oba üyelerinin hepsi kulenin içinde kayboldu. Arlo bir an için orada beşinci bir kişi daha gördüğünü sandı.

Geri dönüp Indra ve Wu'ya baktı. Üçünün de kafası karışmıştı.

Sonra sesi duydular.

Teknik olarak bir ulumaydı. Arlo bu sesi başka bir zaman duysa, çelikten bir tamburda bir çatalın kazıma sesi veya çok yavaşlatılmış ve çarpıtılmış bir gök gürültüsü olduğunu sanabilirdi. Ses, kemiklerine kadar titremesine neden oldu. Dışlerinde ve çenesinde hissedebiliyordu.

ARLO FINCH: Ayışığı Gölü

“Orada!” diye bağırdı Indra, uzaktaki kuleye işaret ederek. Dev bir kol uçuşundan köprünün üstüne doğru uzanmıştı. Tutacak bir yer bulan benekli, yeşil renkli bir yaratık kendini yukarı çekmeye başladı.

Arlo elleri titreyerek dürbünü kaldırdı.

İkinci bir kol köprüye tutundu. Yaratığın derisi kupkuruydu ve çatlamıştı, çeşitli yerlerinde öbek öbek tüyleri çıkmıştı. Nihayet canavarın kafası kenardan yükseldi. Sarı gözleri birbirinden uzaktı, yüzü bastırılmış kil gibi parçalanmışa benziyordu.

Arlo, Wu ve Indra, kanyona bakmakla o kadar meşgullerdi ki aynı canavardan hemen arkalarında da belirdiğini fark edemediler.

Ve canavar ulumaya başladı.

Üçlü korkuyla dönüp baktıklarında onu gördü. Arlo dürbünü yere düşürdü. Parçalandığını duydu.

Yaratık onların köprüsüne tırmanmıştı. Bir babun gibi otuyordu ama boyu nereden bakılsa dört beş metre vardı. Eni köprünün genişliği kadar olan yaratık kulenin girişini kapatıyordu.

Kötü görüldüğü kadar kötü de kokuyordu: Çürümüş çöp, ölü kocarca ve tıkanmış klozet karışımı bir koku yayıyordu. Koku o kadar kuvvetliydi ki Arlo’nun gözleri yaşardı.

“Sanırım bu bir trol,” dedi Indra. Geri adım atmak istedi ama köprünün ucuna yalnızca bir metre kalmıştı. Üç adım daha atarlarsa dipsiz uçuşunu boylayacaklardı.

Wu ona baktı. “Nasıl...”

“Bilmiyorum.”

Arlo cebinde tuzluk taşımayı bırakmıştı ama karşılarındaki yaratık zaten tuzla kovulabilecek türden bir yaratığa benzemiyordu. Tuz, çağrılan yaratıkları kovuyordu; üçlü ise doğrudan trolün inin deydi. İzinsiz girenler onlardı.

Trol, pençeleriyle köprü'nün kenarlarından tutarak yavaşça onlara doğru yaklaşıyordu. Gülümser gibi ağzını açıp kırık dişlerini gösterdi.

Wu, Arlo'nun kolundan tuttu. "Parmak ışığı yap. Cadıya yaptığın gibi."

Aylar önce, Alp Derbisi sırasında, Arlo ilk defa parmak ışığı yapmayı başarmıştı. Işık parmaklarından öyle bir güçle çıkmıştı ki orman cadısını yere sermişti. Ancak o zamandan beri, Arlo pek kayda değer parmak ışıkları yapamamıştı. Herhangi bir izcininkinden daha iyi veya farklı değillerdi.

Yine de kaybedecek bir şeyleri yoktu. Arlo kolunu geri çekti, o tanıdık karıncalanma hissini yaratmak için parmaklarını ovuşturdu. Sonra elini öne uzatıp trole doğru parlayan bir ışık topu gönderdi.

Parmak ışığı yarattığın suratının tam ortasına çarptı. Ve hiçbir işe yaramadı – sıradan bir parmak ışığıydı. Trol ne olduğunu fark etmemişe benziyordu.

Ağır ağır ilerlemeye devam etti. Indra ve Wu, Arlo'nun kolundan tuttu. Bir adım daha geri çekildiler. Arlo'nun bakışları kırık köprü'nün kenarından aşağıya sürüklendi. Başı döndü.

Trol onlara uzandı. Pençeleri kapkara ve çatlak çatlaktı; sönmüş bir kamp ateşindeki kömürleşmiş odun parçalarını andırıyordu.

Derken kanyonun öbür ucundan doğaüstü bir başka uluma sesi yükseldi.

Trol aniden bakışlarını onların gerisine çevirdi, dikkati diğer kuledeydi. Arlo arkasına bakmayı göze aldı.

Uzaktaki köprüde duran trol belli ki Mavi Oba'yı kovalamayı bırakmış, şimdi onlara odaklanmıştı – ya da daha doğrusu, onları yemek üzere olan yaratığa. Öne eğilerek tekrar kükredi.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Yanlarındaki trol ise dikleşip uluyarak karşılık verdi. Bu iki yaratık birbirinin ikiziydi; yara izlerine kadar her şeyleri aynıydı. Ancak şu anda, bir yemek veya bölge uğruna karşı karşıya gelmiş iki yırtıcıydılar.

Wu, ellerine geçen fırsatın farkına varan ilk kişi oldu. "Hadi!"

Wu önden giderek trole doğru koştu. Bacaklarının arasından geçerek yoluna devam etti. Arlo ve Indra onun birkaç metre arkasındaydı. Geriye bakmaya cesaret edemiyorlardı.

Kulenin girişi hemen önlerindeydi.

Yeni bir uluma duydular; bu seferki bir hayal kırıklığı içeriyordu. Sonra pençe sesleri duydular. Trol onları takip ediyordu.

Wu kuleye girene kadar koşmayı bırakmadı. Ancak o zaman geri döndü. Arlo ve Indra'nın koşarken ona çarpmasıyla üçü de sarı çimlere serildi.

Trol kulenin kapısından geçemeyecek kadar büyüktü. Onlara bakarak hayal kırıklığı içinde uludu.

Arlo ve arkadaşları ayağa kalktı. Şu an için güvendeydiler.

Trol uzaklaştı. Arlo nereye gittiğini anlayamadı.

"Bizi buradan çıkarabilir misin?" diye sordu Wu.

Arlo cebinden izci pusulasını çıkardı. Elleri o kadar titriyordu ki pusulanın hafif titreşimlerini hissedebileceğinden emin değildi. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı.

"Sesi duyuyor musunuz?" diye sordu Indra.

Duyuyordu; kazıma sesiydi. Kanyondan geliyordu. Ama tam olarak neresinden?

Sonra onu gördü. Trol kulenin dışına tırmanarak geliyordu; pençeleri taşları kazıyordu. Öyle ya da böyle onlara bir şekilde ulaşacaktı.

Wu ormana doğru koştu; geldikleri vadiyi arıyordu. "Hayır!" diye bağırdı Arlo. "Bu taraftan!"

Onları farklı bir yola yönlendirdi. Pusulaya bakmak için zaman yoktu. Yönünü içgüdüğü ve hafızasının yardımıyla bulmaya çalışıyordu. O kütüğün üstünden, şu ağacın arkasından, o kayanın etrafından...

Trol onları takip ediyordu ama orman onu yavaşlatıyordu. Onlar bir şeylerin altından veya arasından geçebiliyordu. Oysa dev yaratığın yolunu açabilmesi için bir şeyleri ezip geçmesi gerekiyordu.

Kalbi küt küt atan Arlo, arkadaşlarını bir kavak korusuna götürdü. Düz beyaz renkli, neredeyse iç içe geçmiş ağaç gövdeleri insanın başını döndürüyordu. Trol burada onları kovalamakta zorlanacaktı.

Ancak bir şeyler tersti. Arlo aniden durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Indra.

"Yanlış yöne saptım. Burası doğru yol değil."

"Eh, yeni bir yol bul o zaman," dedi Wu. "Herhangi bir yol!"

Arlo pusulasına bakarak yavaşça bir daire çizdi. Gözünün ucuyla trolün geldiğini görebiliyordu. Devasa kollarıyla, önüne çıkan bütün ağaçları deviriyordu.

"Acele et!" dedi Wu.

"Acele ettirme!" diye tısladı Indra.

Arlo'nun içinden ikisine de susmaları için bağırarak geldi. Gür Ormanlar'ın giriş ve çıkış yolunu bulmak için çalıştığı aylar boyunca, rüzgârda titreşen yaprakları duyabilecek kadar sessiz olması gerektiğini öğrenmişti. Kendi içine çekilip aynı zamanda kendisini uzaklarda hayal etmesi gerekiyordu.

Yolu bulabilmek için hem küçülmeli hem de engin olmalıydı.

Pusula titredi. Bir şey bulmuştu. "Bu taraftan!"

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Yeni bulduğu yolu takip ederek kavak korusunun daha da derinliklerine gidip guruldayan bir derenin kenarından geçtiler. Karşılarına tam ortadan ikiye yarılmış dev bir kaya çıktı. Arlo onları dosdoğru bu yarığa götürdü; bir omzunu öne doğru uzatarak ilerlemeye çalıştı

Biraz sıkışmıştı ama sorun olmayacaktı. Hemen arkasına baktığında Indra ve Wu'yu gördü. Trol geldiğinde, pençelerinin ulaşamayacağı bir noktaya sığınmışlardı.

Canavar uludu, sonra aklına yeni bir fikir gelmişçesine gülümser gibi bir ifadeye büründü. Sol tarafa doğru gidip gözden kayboldu.

“Uzak bir köşede durup buradan çıkmamızı bekleyecek.” dedi Wu.

Arlo ise kendinden emindi: “Hayır, beklemeyecek.”

Arlo biraz sonra kayadaki delikten çıktığında, kendisini yeni bir ormanda buldu. Işık farklıydı.

Kuşların cıvıltıları da öyle.

Artık Gür Ormanlar'da değillerdi.

Indra ve Wu'nun da çıkmasını beklerken biraz soluklandı. Nabzının atışını hâlâ kulaklarında hissedebiliyordu.

İleride orman bitiyordu. Birlikte ağaçların arasından geçerek ormandan çıktıklarında, kendilerini iki şeridi asfalt bir yolun kenarında buldular. Arlo, asfalt yol gördüğüne daha önce hiç bu kadar sevinmemişti.

“Neredeyiz?” diye sordu Indra.

Wu cebinden bir şey çıkardı. “Bir saniye.”

Elinde bir telefon vardı.

En son model değildi ama telefonu olması bile kayda değdi. Çam Dağı'ndaki altıncı sınıf öğrencilerinin hiçbirinde

telefon yoktu. Okulda ya da izci kamplarında telefona izin verilmiyordu. Yine de Wu'nun bir telefonu vardı. *Neden bana söylemedi?* diye düşündü Arlo. *Ve neden bende numarası yok?*

Wu harita uygulamasına bakıyordu. Sonra şaşkınlık içinde ıslık çalarak telefon ekranını onlara çevirdi.

"Şurası Çam Dağı. Bu nokta da biziz. Otuz kilometre uzağındayız."

— 4 —

EVE DÖNÜŞ

“KETÇAP OLABİLİR, KAN LEKESİ DE OLABİLİR.” dedi Wade dayı, emniyet kemeri mandalındaki koyu kırmızı lekeyi incelerken. “O koltukta oturarak patates kızartması da yedim, yolda giderken hayvan da ezdim. O yüzden her ikisi de olabilir. Ama ne olursa olsun kuruyup gitmiş, o yüzden ısırmaz seni, merak etme.”

Indra emniyet kemerini isteksizce Wade'den geri alıp bağlantı yerine taktı.

Wade kamyonetine nadiren yolcu alırdı. Arlo, arkadaki bu dar koltuklara daha önce kimsenin oturmamış olabileceğinden şüphelendi. Ayaklarını kereste, bakır tel ve endüstriyel çöp torbalarından oluşan bir yığına yaslayarak yan oturmak zorundaydılar.

Uzun bir tartışmanın sonunda, otoyolun kenarından onları almak için en uygun kişinin Wade dayı olduğuna karar vermişlerdi. En az soru soracak kişi oydu. Ayrıca ebeveynlerinden herhangi birine, şchirden otuz kilometre uzakta dolaştıklarını söylemesi pek olası değildi.

Telefon görüşmesi sırasında Wade, bitirmesi gereken çok fazla işi olduğundan yakınap durmuştu. Gelgelelim Arlo'nun annesi ve kız kardeşi evde olmadığı için, haliyle yeğeninin güvenliğinden o sorumluydu.

"Ee, peki, ne yaptınız orada, yolunuzu mu kaybettiniz?" diye sordu Wade, karayoluna girerken.

"Ters yöne sapmışız," diye açıkladı Arlo. Bu tam olarak yalan sayılmazdı.

Wade dikiz aynasından gözlerini Arlo'nun gözlerine dikti. "Eğer birileri, anneniz ya da bu çocukların ebeveynlerinden biri sorarsa şehirden ne kadar uzakta olduğunuz konusunda çok da kesin konuşmanız iyi olur. Her şeyi olduğu gibi anlatırsanız gerçekten ne yaptığınıza dair bazı şüpheler uyandırabilir." Duraksadı. "Ne demek istediğimi anlıyorsanız başınızı sallamanız yeterli."

Üç çocuk da başını salladı.

"Öyleyse bu konuyu burada kapatıyorum."

Geçen kış Wade, Arlo'nun, evin içine kadar giren vahşi Gece Terörü'nü ortadan kaldırmasına yardım etmişti. Birlikte evin pisliğini temizledikten sonra bu konuda bir daha asla konuşmamışlardı.

Wade dayı sır tutmakta gayet başarılıydı.

Bir dönemece geldiklerinde, Wade yolun ilerisinde gördüğü tüylü bir yığını incelemek için kamyonu yavaşlattı. Arlo durup toplamaya değer mi diye karar vermeye çalıştığını biliyordu.

Wade başını sallayarak durmaya değmeyeceğine karar verdi. "İnsanlar bu yollarda çok hızlı sürüyor. Kırkun üstünde gidiyor-sa ezip geçiyor. Geriye hayvandan hiçbir şey kalmıyor. İnanın, hiçbir müşterim lastik izi almak istemiyor."

Wade dayı ölü hayvan pazarı hakkında çok şey biliyordu. Taksidermi işi aniden patlamıştı. Arkadaşı Nacho'nun, en iyi

eserlerinden birkaçını sergileyen bir web sitesi kurmasına gönülsüzce de olsa izin vermişti. Wade internete ve interneti kullanan insanlara güvenmiyordu; bu yüzden adresteki yazım hatasını pek umursamamıştı bile. (*bellmantaksideri.com*: m harfi eksikti.) Ancak sonrasında telefonlar artmaya başlamıştı. Fotoğraflardaki parçalar satılık mıydı? Elinde başka neler vardı? Japonya'ya kargolayabilir miydi?

Ardından, Jackson Kovuğu'ndaki bir kayak merkezi Wade'e büyük bir iş teklif etmişti. ("Zengin insanlar sanattan anlıyor işte," diye açıklamıştı Wade.) Altı ay boyunca rakun lortları ve kaz savaşçılarından oluşan karanlık bir krallığı tasvir eden yeni bir dizi üzerinde çalışmıştı. İş üç hafta geciktirmişti ve cuma gününe kadar teslim etmesi gerekiyordu; yoksa hakkında dava açılabilirdi. Atölyesindeki portatif bir karyolada uyumaya başlamıştı, birkaç saat uyuyup yeniden işe koyuluyordu.

Indra ile Wu, Arlo'nun dayısına her zaman ilgi duymuşlardı ama onunla daha önce hiç konuşmamışlardı. Ellerine ilk defa fırsat geçmişti.

"Daha önce hiç boynuzlu tavşan doldurdunuz mu?" diye sordu Wu.

"Gördüğünüz çoğu boynuzlu tavşan, aslında alnına boynuz yapıştırılmış bir tavşandan ibaret," diye yanıt verdi Wade. "Bizim sektörde bunlara Frankenstein diyoruz. Herhangi bir sanatsal değerleri yok."

Arlo'nun artık alıştığı gibi, dayısı aslında Wu'nun sorusunu yanıtlamış sayılmazdı. Konu ne olursa olsun, Wade doğrudan sorulan sorulara karşı her zaman hazırlıklıydı.

"Siz de izciydiniz, değil mi?" diye sordu Indra.

Wade dönüp bakmadı. "O zamanlar çocukların çoğu izciydi." Wade'in bir zamanlar çocuk olduğunu düşünmek garipti.

“Hangi obadaydınız?”

“Çoğunlukla yeşil.”

“Çoğunlukla derken?” diye sordu Indra.

“Yeşildeydim demek istiyorum.”

“Sarıda değil miydiniz?”

“Sarı Oba diye bir şey yok.” Arlo, Wade’in geçmiş zaman yerine şimdiki zamanda cevap verdiğini, aynı zamanda direksiyonu sıkıştığını fark etti. “O zamanlar kız izci de yoktu. Farklı zamanlardı. İnsanlar sigara içerdi hem de öldüreceğini bile bile.”

Indra’nın konuyu değiştirmeye niyeti yok gibiydi. “Arlo’nun sarı bir fuları vardı. Size ait olduğunu söylemişti.” Ortadan kaybolan ve cadının kulübesinde buldukları sarı fulardan bahsediyordu; orman cinlerini Arlo’nun kokusuna yönlendirmek için kullanılan sarı fular.

“Eminim diğer oymaklardan birinde sarı oba vardır.”

“Ama fuların üzerinde Çam Dağı logosu vardı.”

Wade omuz silkti. “Hatalı olabilir. Belki yanlışlıkla sarı renkli üretilmiştir. Dünyanın en değerli pullarından biri hangisi, biliyor musunuz? İsmi ‘Ters Jenny’. Kırmızı-mavi renkli bir pul; ama üzerindeki uçak resmi yanlışlıkla ters basılmış. Aslen yirmi dört sentlik bir pul. Ama bugün ne kadar ettiğini biliyor musunuz?”

“Bir milyon dolar?” diye tahmin yürüttü Wu.

“En azından bir milyon üç yüz bin.” Wade, Indra’ya dönüp baktı. “Ve neden bu kadar değerli olduğunu biliyor musun?”

“Benzersiz diye mi?”

“Hayır, orijinal olduğu için. Bir tavşana boynuz yapıştırıp boynuzlu tavşan diye satabilirsin ama bu onu boynuzlu tavşan yapmaz.” dedi Wade, kayıtsız bir yüz ifadesiyle. “Bana kalırsa

ARLO FINCH: Ayışığı Gölü

etrafımız dolandırıcılar, kalpazanlar ve sahtekârlarla çevrili. İnsanlar bizi kandırıyor. Biz de kendimizi kandırıyoruz. O nedenle elinize hakiki bir şey geçtiğinde değer kazanıyor. Ters Jenny örneği; pulun kendisi bir kaza eseri idi ama sahte değildi. Yani ne görüyorsan gerçekte de o. Bu da bugünlerde pek sık rastlanan bir şey değil.”

Wade bu sözünden sonra radyoyu açtı. Anlaşılan daha fazla soru duymak istemiyordu.

Eve döndüklerinde tam kamyonetten inmişlerdi ki Arlo annesinin arabasının da evin sokağına döndüğünü fark etti.

Wu doğru gördüğünden emin olmak için gözlerini kısarak baktı. “Bir saniye, ablan araba kullanabiliyor mu?”

“Pek sayılmaz,” diye yanıtladı Arlo.

Jaycee yakın zamanda sürücü adayı iznini almıştı, bu yüzden direksiyondaydı, Arlo’nun annesi de yolcu koltuğundaydı. Bir şekilde yazılı sınavını geçmiş olsa bile, masum sivillerle dolu yollarda ölümcül bir makineyi sürmesine nasıl izin verdiklerine bir türlü anlam veremiyorlardı.

Wu ile Indra, her ihtimale karşı bisikletlerini hızla yoldan çektiler.

Jaycee arabayı kamyonetin yanına çekti. Araba sarsılarak durdu. Arlo arabada kan lekesi ya da yeni çizik göremedi; sürüş belli ki beklediğinden daha iyi gitmişti.

“Gününüz nasıl geçti?” diye sordu anneleri, arka koltuktan torbaları alırken.

“Güzel!” dedi Arlo, biraz abartılı bir coşkuyla. “Takıldık öylesine.”

Indra alışveriş torbalarına işaret etti. “Cross Creek’e mi gittiniz?” Cross Creek en yakın alışveriş merkeziydi, arabayla doksan dakika uzaklıktaydı.

“Evet. Jaycee, salı günü babasını görmeye Çin’e gidiyor, yolculuk için bazı şeylere ihtiyacı vardı. Arlo’nun da kamp için yeni bir panço ya ihtiyacı vardı.”

Kare şeklinde bir paketi Arlo’ya attı: katlanmış bir panço. Arlo’nun beklediğinden daha ağırdı ve şekerli plastik gibi kokuyordu.

“Teşekkürler,” dedi.

Annesi Wu ve Indra’ya dönüp işaret etti. “Yemeğe kalmak ister misiniz?”

Indra kalamayacağını söyledi. “Geri dönsen iyi olacak.”

“Ben de,” dedi Wu, bisikletine binerek. Arlo’ya bakup başını salladı.

“Yarın okulda konuşuruz.”

“Yaz tatilinden önceki son günün olduğuna inanabiliyor musun?” diye sordu Arlo’nun annesi. “Bu yıl çok hızlı geçti.”

Arkadaşları pedal çevirip uzaklaşırken ailesi de içeri girmişti. Arlo o sırada ormandan çıkan bir şey fark etti. Cooper’dı. Hayalet köpek nöbetteydi, araba yolunu gözlüyordu.

Arlo, Cooper’ı Çam Dağı’ndaki ilk gününde, Wu ve Indra ile tanışmadan önce, izciler, parmak ışığı ve Gür Ormanlar hakkında henüz hiçbir şey öğrenmeden önce görmüştü. O günden beri Arlo’nun hayatında çok şey değişmişti ama Cooper tam olarak aynıydı.

Her gün aynı rutini tekrarlıyordu – yağmur, çamur demeden. Cooper ağaç kütüğüne ulaşana kadar tam on yedi adım atıyordu. Oraya vardığında kütüğü kokluyor, sonra hayalet parisiyle toprağı biraz dağıtıyordu. Üç çizik atıyor, sonra bir şey duyarak ani bir hareketle başını çeviriyordu.

ARLO FINCH: Ayışığı Gölü

Etrafta hiçbir ses yoktu elbette. Cooper, geçmişten kalma bir günü, sonsuza dek tekrar eden bir anıda yaşıyordu.

Cooper'ı yalnızca Arlo görebiliyordu. Kimseye söylemeye cesaret edemediği şeyleri ona anlatmayı alışkanlık edinmişti.

"Bugün bir trol gördüm. En azından öyle sanıyorum." Hayalet köpeğin yanında diz çöküp yarı saydam kulağının arkasındaki havayı kaşdı. "Ayrıca, Wu oba lideriydi. Tuhaf değil mi? Indra'nın lider olacağını düşünürdüm ama..." Bu düşüncenin nereye varacağından emin değildi. "Sanırım bensiz iyi görünüyorlardı."

Cooper yolun yakınındaki bir noktaya bakarak sessizce havlamaya başladı. Ardından her gün yaptığı gibi, var olmayan bir tehdidin peşinden koşmaya başladı.

Hayaletleri kovalayan bir hayaletti.

Arlo durup Cooper'ın ormanın derinliklerinde gözden kaybolmasını izledi. Bu döngüyü seyretmenin güven verici bir tarafı vardı. Ne olacağını hep biliyordun.

Bir şeyler olacağını hissediyordu. Arlo bundan emindi. Kırık Köprü'de ne olduysa, el fenerinde her ne gizliyse yeni bir şeyin başlangıcını işaret ediyordu.

Aylardır beklemedeydi – bir sonraki şeyin ne zaman olacağını merak içinde bekliyordu. Sezon dışında kalmış bir atlet gibi Arlo da tüm temel antrenmanları tamamlamıştı: düğüm, kördüğüm ve izci pusulası. Gür Ormanlar'a yaptığı kısa geziler, yaklaşan tehlikelere karşı kendisini test etmenin bir yoluyla.

Ve bir şeyin yaklaştığını biliyordu.

Kışın, Tilki adında sivri bıyıklı bir adam kilisenin otoparkında kendisini tanıtmıştı. Arlo'nun sincap rütbesi aldığı İzci Onur Gecesi'ydi; soğuk bir geceydi.

JOHN AUGUST

Tilki fazla bir şey söylememişti –lafı dolandırarak konuşuyordu– ama belli ki Alevler Vadisi’nden, cadıdan ve cadıyı gönderen Ötedünya kuvvetlerinden haberi vardı. Tilki aniden ortadan kaybolmadan önce Arlo, Ötedünyalıların ne istediğini sormuştu. *Saklı bir şey. Yalnızca senin bulabileceğin bir şey. Lakin bu artık başka bir mevsime kaldı. Havaalar ısınınca yine uğrarım.*

şimdi yaz gelmişti; mevsim değişmiş, hava ısınmıştı. Belki de Tilki geri dönecekti.

Belki Arlo aradığı yanıtla sonunda kavuşacaktı.

5

İZLER

ARLO, ertesi sabah okulda daha önce hiç görmediği bir kız fark etti. Kız o sırada bisikletini kilitliyordu. Zinciri tutturmak için eğildiğinde uzun, koyu renkli saçları yüzüne düştü.

Arlo, okulun son gününde yeni bir öğrencinin kayıt yaptırmasının tuhaf olduğunu düşündü. Daha da tuhafı, bu kız Indra'nın bisikletini almıştı. Ailesinden biri miydi? Daha önce bahsetmediği bir kuzeni belki... Bisikletin kilidiyle işini bitiren kız başını kaldırıp Arlo'ya baktı. Saçlarını kulaklarının arkasına attı. "Ne bakıyorsun öyle?" diye sordu. Birdenbire her şey yerine oturdu: *Bu Indra'ydı.*

"Saçına ne oldu?" Olumsuz bir anlam içermiyordu. Gerçekten şaşırmıştı. Indra'nın saçları inanılmaz derecede düz ve parlaktı. "Kıvırmayı falan mı unuttun?"

"Saçımı kıvırdığımı mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum! Kızların saçları hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Saçlarım doğal kıvrıcık. Sadece maşayla düzleştirdim."

“Neden?”

“Canım öyle istedi. Büyütülecek bir şey değil.”

Ama Arlo’ya büyütülecek bir şey gibi gelmişti. Indra temel özelliklerinden birini değiştirmişti ve zamanlaması fazlasıyla tesadüfi görünüyordu.

“Köprüde gördüğümüz diğer Indra yüzünden mi?” diye sordu Arlo.

“Hayır!” dedi Indra biraz ısrarcı bir ses tonuyla. “Saçmalama.”

Zil çaldığında Arlo onunla birlikte okula girdi. Onun Indra değil de bir başkası olduğunu düşünmekten kendisini alıkoyamadı. Bu tanıdığı Indra değildi.

Arlo Finch altıncı sınıfı özleyecekti. Bu gerçeği asla kabul etmeyecekti ama yine de...

Olaylarla dolu koca bir yılı düşününce –Çam Dağı’na taşınmış, izcilere katılmış, hâlâ kim olduğunu öğrenemedikleri güçlerin yönettiği başka bir dünyaya ait yaratıklar birkaç kere hayatına kastetmişti haliyle okulda beklenmedik olaylar yaşanmaması ona iyi geliyordu. Dilbilgisi dilbilgisi; kesirler kesirlerdi.

Altıncı sınıf, Arlo’nun hayatındaki en normal şeydi. Bugünün okulun son günü olduğunu düşününce kendisini biraz huzursuz hissetti.

Bununla birlikte, erken uyanmayı, saçlarını taramayı ya da ödevini çantasına koymayı kesinlikle özlemeyecekti. Gıcırtilı sandalyesini ya da zar zor çalıştığından ötürü su içebilmek için tükürük ve ıslak metal kokusunu alacak kadar yaklaşmak gereken çeşmeyi de bir kalemde silebilirdi.

ARLO FINCH: Ayışığı Gölü

Ayrıca, öğretmeninin masaların yanında dikilip öğrencilerin çalışmasını izleme huyunu ise hiç mi hiç özlemeyecekti. Bayan Mayes'in o sırada yaptığı şey tam da buydu; bütün sınıf ders kitaplarının sayfalarını tek tek incelerken o, kolyesinin ahşap boncuklarıyla oynuyordu.

Öğrencilerini, "Unutmayın, kitabın üzerine yazdığınız her şeyi silmeniz gerekiyor," diye uyardı. "Gelecek yıl onları kullanacak öğrencileri düşünün."

"Zavallı aptallar," dedi Wu kendisini tutamayarak. Sınıf kır kır güldü. Bayan Mayes, Wu'ya baktı ama herkes bir şey yapmayacağını biliyordu.

Arlo, dünya kültürleri kitabım sayfa sayfa çevirip orada burada kalmış olabilecek izleri arıyordu.

Okulun son gününün, öğrencilerin okulda bıraktığı bütün izleri silmeye adanmış olduğunu fark etti. Masalarını temizlediler, dolaplarını boşalttılar ve panolarda asılı her şeyi indirdiler. Her şeyin sıfırlanması ve tertemiz olması gerekiyordu.

Kırık Köprü'deki kayanın altına yazılı A harfini düşündü. Birisi bu işareti başkalarının bulması için kasıtlı olarak bırakmıştı – muhtemelen el fenerini gizleyen kişiyle aynı kişiydi. Ama neden? İçinde değerli bir şey varsa, neden Gür Ormanlar'ın derinliklerindeki bir kayanın altına saklamışlardı?

Arlo sayfaları çevirdiği sırada, kendisini kitabın Asya haritaları ve fotoğraflarıyla dolu yeni bir bölümünde buldu. Son birkaç bölümü işlememişlerdi. Sayfaların ne kadar gıcır gıcır olduğunu görünce, bugüne dek herhangi bir altıncı sınıfın bu bölümleri işlediğinden şüphe duydu.

Haritada Çin'in güney kıyısını takip ederek Guangzhou şehri buldu. Babası orada yaşıyordu. Yarıncı Jaycee uçağa binip babasının yanına gidecekti. Sadece bir bilet almaya yetecek kadar

paraları vardı ve herkes Jaycee'nin gitmesi gerektiği konusunda anlaşmıştı. İki çocuktan en çok onun ihtiyacı vardı. Arlo bekleyebilirdi.

Sınıf arkadaşı Merilee Myers kulağına eğilip fısıldadığında sayfayı çevirdi: "Celeste kim?"

Arlo'nun, Merilee'nin bunu neden sorduğuna dair hiçbir fikri yoktu. "Annemin adı," diye fısıldayarak yanıt verdi. "Neden sordun?"

"Birisinin onun hakkında konuştuğunu duydum. Bir de senin. O yüzden onu tanıyabileceğini düşündüm." Çekingene bir ifadeyle gülümsedi. "Kız arkadaşın olabileceğini."

Arlo ne karşılık vereceğini bilmiyordu. Arlo son birkaç aydır sık sık, Merilee'nin sanki büyüleyici bir özelliği varmış gibi kendisini izlediğini fark etmişti ama elbette böyle bir şey yoktu.

Ayrıca yüksek topuklu botlar giyip parlak kırmızı ruj sürmeye başlamıştı ve ruju genellikle ön dişlerine bulaşıyordu.

Arlo'nun bu tuhaf anı daha az tuhaf hale getirmek için bir şeyler söylemesi gerekiyordu. "Kim konuşuyordu annem hakkında?"

"Rüzgâr," dedi Merilee.

Arlo yanlış duyduğunu düşündü. "'Rüzgâr' mı dedin?"

Kız başını salladı. "Evimin arkasındaki rüzgâr. Bazen konuşuyor. Başımı böyle eğmem de hoşuna gidiyor." Masasının kenarına tutunarak başını eğdi ve uzun saçlarını öne doğru sallandırdı. Saçları neredeyse yere değiyordu. "Rüzgâr saçlarımdan esmeyi seviyor. Dokunabilirsin istersen."

"Gerek yok, sağ ol."

Arlo, Indra'nın odanın diğer ucundan onları izlediğini fark etti, belli ki Merilee'nin neden başını aşağıya sarkutup saçlarını

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

gösterdiğini merak etmişti. Arlo omuz silkti, o da Indra kadar şaşkındı. Bugün kızların saçlarına ne olmuştu böyle?

Odanın ön tarafındaki Bayan Mayes ders kitaplarını kaydetmekle meşguldü. Sınıfa pek dikkat etmiyordu.

Merilee başını geriye savurdu. "Bekle -- annen kaç yaşında?"

"Kırk, sanırım. Ya da neredeyse kırk."

"Hayır, o değil o zaman. Ondan bahsetmiyordu. Rüzgâr bir kızıdan bahsediyordu. Bu yüzden kız arkadaşın olduğunu düşündüm."

Arlo ne diyeceğini bilemiyordu. Sonunda aklına bir soru sormak geldi: "Rüzgâr benim hakkımda ne dedi?"

Merilee gülümsedi. "Senin bir kahraman olduğunu söyledi."

Bunu söyledikten sonra Merilee masasından kalkıp dünya kültürleri kitabını Bayan Mayes'e götürdü. Arlo yerine oturdu, sersemlemişti.

"Merilee kaçığın teki," dedi Wu. "İkinci sınıfta, ayakkabı bağcıkları örümcek ağlarından yapılma diye tutturmuştu."

Arlo, Indra ve Wu'yla birlikte kütüphane danışma masasının önünde durmuş Bayan Fitzrandolph'un telefon görüşmesini birtirmesini bekliyordu.

Indra aynı fikirde değildi. "Merilee deli değil. Tamamen numara yapıyor. Sadece dikkat çekmeye çalışıyor."

"İkinizin prensesler gibi giyinip etrafa sim saçtığınız zamanlardaki gibi mi?" diye atıldı Wu. Indra ona ölümcül bir bakış attı. Wu, Arlo'ya döndü. "Indra izcilere katılmadan önce Merilee'yle arkadaştı."

Indra geri atağa geçti: "Eskiden sürekli onunla oyun oynardın!"

"Caddenin hemen karşısında oturduğu için!"

Arlo'ya arkadaşlarının o, Çam Dağı'na taşınmadan önceki hayatlarını düşünmek garip geliyordu. Başlangıçta Wu ve Indra'nın küçüklükten beri yakın arkadaş olduklarını sanıyordu ancak birkaç ay önce, aslında o gelene kadar birlikte pek takılmadıklarını anlamıştı. Ama o kadar küçük bir kasabaydı ki anaokulundan beri aynı sınıftalardı.

Arlo, "Merilee annemin adını nasıl bilebilir?" diye sordu.

"Annen bir restoranda çalışıyor," dedi Indra. "Oraya herkes gidiyor ve isim etiketinde 'Celeste' yazıyor."

Bayan Fitzrandolph telefonu kapattı. "Durun tahmin edeyim. Kitabı görmek istiyorsunuz."

Utangaç bir ifadeyle gülümsediler. Bütün yıl boyunca neredeyse her hafta *Culman'ın Kayda Değer Yaratıklar Kitabı*'na bakmak istemişlerdi. Bayan Fitzrandolph derin bir iç çekişle anahtarlığı eline alıp kitabın özel çekmecesinin kilidini açan anahtarı aramaya koyuldu.

"Kitabı yaz boyunca tutma şansımız var mı?" diye sordu Indra en tatlı sesiyle.

Bayan Fitzrandolph gülümsedi. "Tadım, eğer herhangi bir çocuğun bu kitabı eve götürmesine izin verseydim işin sonu pek iyi bitmezdi. Anne babalar kitabı görseler korkunç ve uygunsuz olduğunu düşünürler. En azından bazı çocuklar için uygunsuz olabilir, doğru. Bir okul kütüphanecisinin hem cesur hem de sağduyulu olması gerekiyor çocuklar."

Bayan Fitzrandolph kitabı masanın üzerinden onlara doğru itti.

"Bu kitaptakilerin gerçek olduğunu düşünmüyor musunuz?" diye sordu Arlo.

"Elbette düşünmüyorum! Ama aktif bir hayal gücünün meraklı bir zihnin göstergesi olduğuna inanıyorum. Ve dünyanın böyle zihinlere çok ihtiyacı var."

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Arlo, Çam Dağı sakinlerinin Gür Ormanlar'ın kıyısında yaşıyıp, çoğunun nasıl da her şeyden tamamen habersiz göründüklerine sürekli olarak şaşırıyordu. Ağaçların hemen ötesinde, imkânsız bir coğrafyaya ve inanılmaz yaratıklara sahip farklı bir dünya vardı; bu yaratıkların çoğu *Culman'ın Yaratıklar Kitabı*'nda kayıtlıydı. Yine de Mucize'nin büyüsü onları yaratıklarla karşılaşmaktan alıkoyuyor ya da karşılaşmalar bile hatıralarının hafızalarından silinmesine neden oluyordu.

Birkaç yetişkin garip olaylar yaşandığını kabul ediyordu. Wade dayı yaratıklardan haberdardı; hatta Arlo'nun Gece Terörü'nden kurtulmasına yardım etmişti. İzci etkinliklerinde bazı gözetmenler muhteşem büyülü ateş gösterileri düzenleyebiliyordu. Ama bu konudan özel bir şey olarak bahsetmiyorlardı. *Neyin olağanüstü olduğunu unutuyorlar*, diye düşündü Arlo.

Belki de buna Mucize sebep oluyordu. Ya da belki yetişkin olmanın bir parçasıydı.

"Beş dakika," dedi kütüphaneci, saatine hafifçe vurarak. Sonra minik köpek biblosu Scottie'yi tezgâhtan alıp ofisine geri döndü.

Kitapla baş başa kalan üçlü, doğrudan *trolleri* anlatan bölümü aramaya koyuldu.

Herhangi bir resim yoktu ama açıklama tam olarak yakından karşılaştıkları yaratığı tanımlıyordu, özellikle "akıl sır ermez derecede zehirli kokusu"nun anlatıldığı kısım.

"Kokusunu hâlâ alabiliyorum," dedi Arlo. "Sanki burnuma yapışmış gibi."

Culman'a göre, troller özellikle köprülerin, baraklıkların ve deniz mağaralarının yakınlarında bulunuyordu. Kitapta genç bir trol diye bir şey olmadığı, trollerin çiftleşmediği veya büyü-yüp gelişmedikleri belirtilmişti. Olası bir açıklamaya göre trollerin bulundukları bölgeden kaynaklanıyordu.

“Nasıl yani? Köprünün *kendisi* mi trolü yarattı?” diye sordu Wu.

Indra omuz silkti. “Burada öyle yazıyor.”

Arlo o sırada sayfanın kenarında bir şey fark ederek kitabı kendisine doğru çekti. Birisi kalemle tek bir kelime yazmıştı:

FINCH

Basit bir yazıydı, el yazısıyla yazılmamıştı. Eğer bir tahmin hakkı olsaydı Arlo, bir yetişkin tarafından değil de bir öğrenci tarafından yazıldığını söylerdi. Ama kesinlikle üçünden biri yazmamıştı.

“Neden birisi senin adını yazsın?” diye sordu Wu.

Arlo hayrete düşmüştü.

Indra’nın bir fikri vardı: “Ya Arlo değilse? Bu kitap kırk yıldır kütüphanede olabilir. Belki de elli. Farklı bir Finch olabilir.”

“Dayın gibi,” dedi Wu. “Ya da annen.”

Arlo başını iki yana salladı. “Soyadları Bellman. Annem babamla evlendiğinde Finch soyadını aldı. Babamın daha önce Çam Dağı’na geldiğini hiç sanmıyorum.”

Neredeyse bir dakika boyunca kitapta yazılı isme baktılar ama başka türlü bir açıklama bulamamışlardı. Arlo sonunda masadan bir kalem alıp adını silmeye başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Wu.

“Bugün okulun son günü. Sabahtan beri bir şeyler siliyoruz ya...”

Ufalanmış silgi çöplerini üfleyerek kitabı temizledi. Kalem izleri gitmişti; yine de kâğıda dikkatle bakınca *FINCH* yazısı belli belirsiz okunabiliyordu. Adı sonsuza dek bu kitabın bir parçası haline gelmişti.

— 6 —

ARADAKİ GÜNLER

ARLO'NUN niyeti ablasına sarılmak değildi.

Aralarındaki sessiz anlaşma sonucu yıllardır birbirlerine dokunmamışlardı; ne birbirlerinin sırtına vurur ne yumruk tokuşturur ne de saçlarını çekerlerdi. Uzun araba yolculuklarında bile, bacaklarının birbirine değmemesi için aralarında en az on santim boşluk olmasına özen gösterirlerdi. Tüm bu geçmiş göz önüne alındığında, Jaycee'nin Çin'e yolculuğa çıkarken Arlo'ya yalnızca başıyla selam vermesi, belki yanında hafif bir laf çakmasından daha fazlası beklenemezdi.

Gelgelelim işte burada durmuş birbirlerine sarılıyorlardı. Arlo, ablasının kaburgalarını hissetti. Deodorantı bebek pudrası gibi kokuyordu. "Anneme iyi bak," diye fısıldadı ablası. "Üzülmesine izin verme."

"Tamam," diye söz verdi Arlo. "Babama selamımı ilet."

Saat sabahın altısıydı. Kamyonetin yanında çakıl taşlı yolda duruyorlardı. Wade dayı direksiyondaydı, bir an önce yola çıkmak için sabırsızlanıyordu. Wade dayı, Jackson

Kovuğu'ndaki tatil beldesine sanat eserlerini götürüp kurmak için kuzeye giderken Jaycee'yi de Denver Havaalanı'na bırakmayı kabul etmişti. Arlo, muşambaları birbirine bağlaması için gerdirme bağı tekniğini kullanarak dayısının kutuları kamyonun arkasına yüklemesine yardım etmişti.

"Şimdi yola çıkmazsak trafiğe yakalanacağız," diye homurdandı Wade, ikinci enerji içeceğini gürültüyle açarken.

Anneleri son bir kez sarılmak için Jaycee'yi kendisine doğru çekti. "Telefonunun şarjını dolu tutacağına söz ver. Ve sakın motosiklete binmeyin."

"Tamam!" Jaycee annesinin kollarından kurtularak kamyonete binip dayısının yanına geçti. Pasaportunu son defa kontrol etti, sonra kapıyı kapattı.

Annesi ellerini açık pencereye koydu. "Güvenlikten geçince beni ara, sonra tekrar San Francisco'da..."

"Arayacağım," dedi Jaycee, emniyet kemerini bağlarken. "Her şey yolunda anne. Benim için endişelenmene gerek yok."

Wade motoru çalıştırdı. Anneleri isteksizce ellerini kamyonetin üstünden çekti.

"Ben yokken evi yakmamaya çalışın," dedi Wade.

"Yedi yaşındaydım," dedi anneleri. "Ve benim hatam olduğu kadar senin de hatandı."

Wade omuz silkti. Arlo şaka yapıp yapmadıklarını anlayamadı.

Kamyonet, ardında yükselen bir toz bulutu bırakarak yola koyuldu. Arlo, Wade ve Jaycee'nin uzun yol boyunca nasıl anlaşacağını merak ediyordu. Çam Dağı'nda geçirdikleri onca zaman boyunca dayısı ile ablasının birbirlerine yirmi kelimeden fazla bir şey söylediğini sanmıyordu. Aynı evde yaşayan iki yabancı gibiydiler.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Arlo dönüp bakınca annesi gözyaşlarını sildi. Üzülmesine izin vermeyeceğine dair verdiği sözü şimdiden tutamamıştı.

“İyi olacak,” dedi.

Annesi gülümsedi. “Biliyorum. Onun için endişelenmiyorum. Güçlü bir kız o.”

Arlo, Jaycee’yi anlatmak isteseydi daha başka sıfatlar düşünebilirdi –kaba, huysuz, otoriter– ama bunların hepsini kendisine sakladı.

“Bazen gözlerimi iyice kısarsam küçüklüğü gözümün önüne geliyor,” diye devam etti annesi. “İlk yürümeyi öğrenirken mesela, oyuncak bebek arabasını ittirirken önüne çıktın mı işin bitti demekti. İşte, o hâlâ aynı kişi, sadece daha büyük.”

“Ben de aynı mıyım?”

“Kesinlikle. Birisi seni yıllardır görmemiş olsa bile sen olduğunu anlayabilir.”

“Gözlerim yüzünden.” Arlo’nun bir gözü yeşil, bir gözü kahverengiydi. Bebeklik fotoğraflarında bile belli oluyordu.

“Sadece o değil,” dedi annesi. “Kişiliğin önemli; temkinli ama cesursun. Çok tatlısın. Ve bazen yorgun olduğun zaman o minik, koca yanaklı bebek halini görüyorum.”

“Ama ben on iki yaşındayım,” diye itiraz etti Arlo. “Neredeyse on üç.”

“Ben de neredeyse kırk oldum. Ama ne yalan söyleyeyim, içten içe her zaman o aynı küçük kızım. İnsanlar gerçek anlamda değişmez. Gitgide daha kendileri gibi olurlar.”

Sonraki dört gün başka hiçbir güne benzemiyordu ve beklenmedik bir şekilde eğlenceli geçmişti.

Indra, ablasının katıldığı eskrim yarışmasını görmek için ailesiyle birlikte Tucson'a gitmişti. Wu *Galactic Havoc 2* turnuvası için pratik yapıyordu ve Arlo'yla görüşme konusunda çekimserdi. ("İki hafta sonra kampta görüşeceğiz nasıl olsa," demişti.)

Bu durumda Arlo'nun annesiyle zaman geçirmekten başka yapacak bir şeyi kalmamıştı.

Arlo her sabah annesinin çalıştığı restorana onunla birlikte gidiyordu. Annesi garsonluk yaparken o da fantastik romanlarından birini veya İzci Elkitabı'nı okuyordu. Yazarkasayı, çöp sıkıştırıcıyı ve patates dilimleyiciyi nasıl çalıştıracığını öğrenmişti. Annesinin ketçap şişelerini ve tuzlukları doldurmasına yardım ediyor, tüm mönüleri silip temizliyordu.

Restoran müdürü, Arlo'nun kola bardağını ne sıklıkla doldurduğuna karışmıyordu. Saat üç olduğunda Arlo fazla kafeinden kıpır kıpır oluyordu, bu yüzden süre tutarak restorandan okula kadar koşup sonra yine koşarak geri dönüyordu. Cumaya kadar bu süreyi bir dakika kadar kısaltmıştı.

Her gün saat beş sularında, Arlo ile annesi makbuzları ve faturaları almak için Çam Dağı Garajı'na yürüyordu. Annesi evde muhasebe işlerinin çoğunu hallediyordu ancak siparişler ve envanterle bizzat ilgilenmek gerekiyordu.

Tamirci Mitch, Arlo'ya motorun yağını nasıl değiştireceğini ve liava kaçırın bir lastiğe nasıl yama yapacağını gösterdi. "Bu arada, araba bakımının yüzde seksenini öğrenmiş oldun. Bunları herkes bilseydi ben işsiz kalırdım." Mitch her iki işi de tek eliyle yapabiliyordu; birkaç hafta önce bir motosiklet kazasında sol kolunu kırmıştı.

Mitch ve Arlo'nun annesinin arasında bir şeyler değişmişti. Kışın, lisede yaptıkları şeyler hakkında birbirlerine gülüp şakalaşıyorlardı. Oysa artık pek şakalaşmıyorlardı. Hâlâ arkadaş

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

canlısıydılar ama eskiden olduğu gibi uzun uzun sohbet etmiyorlardı. Hem sonra Mitch Paskalya tatilinden beri evlerine gelmemişti.

Arlo'nun günün en sevdiği kısmı akşam yemeğiydi.

Jaycee de Wade de yemek seçerdi, bu yüzden Arlo ve annesi onların yokluğundan faydalanmaya karar verdi. Her gece yeni bir tarif denediler: sosis ve lahana turşusu, siyah fasulye soslu tofu, Yorkshire pudingi, istiridyeli spagetti. Bazı yemekler iyiydi, bazıları korkunçtu. Ama onları denemek heyecan vericiydi.

Yemekten sonra televizyonun karşısına geçip dondurma yiyerek Wade'in gençliğinde televizyondan eski VHS video kasetlerine kaydettiği filmleri seyretiler. Filmler iyiydi ama reklamlar çok daha iyiydi. Arlo, kıyafetlerin ne kadar aptalca görüldüğüne inanamıyordu: parlak neon renkler ve kesik sweat'ler!

"Hiç gülme," dedi annesi. "Çam Dağı'nda böyle şeyler giyebilmek için neler vermezdim. Beni alışveriş merkezine götürmeleri için aileme yalvarırdım."

Annesi Arlo'nun saat on buçuğa kadar ayakta kalmasına izin veriyordu. Sonra yatağa yaklaşık bir saat, gözlerini daha fazla açık tutamayınca kadar kitap okuyordu.

Yaz boyunca her gününü memnuniyetle bu şekilde geçirebilirdi. Ne var ki bir gün şehre bir yabancı geldi.

— 7 —

RESTORANDAKİ ADAM

ÇAM DAĞI'NA GİDEN YOL UZUN VE DOLAMBAÇLIYDI. Dahası, bu yol başka hiçbir yere çıkmıyordu. Bu yüzden de kasabaya gelenler için geçerken uğradıkları söylenemezdi. Kasabayı ziyaret eden herkesin bir amacı olurdu.

Her sonbahar, kavak ağaçlarının renk değiştirip dağ yamaçlarını altın renge bürüdüğü birkaç hafta boyunca turistler gelirdi. Kavak gözlemcilerinin ardından turuncu renkli kamuflajları ve kamyonetleriyle avcılar gelirdi. Ve sonra kar mevsimi... Kışın Çam Dağı'na neredeyse hiç kimse gelmezdi. Kayak bölgeleri çok uzaktaydı ve kar küreme araçları Havlick'e giden yolu temizlemekte zorlanıyordu.

İlkbahar ve yaz aylarında gelen ziyaretçilerin çoğu, bir asırdan fazla bir süre önce sel baskınıyla göçüp giden eski şehrin kalıntılarını araştırmak amacıyla gelirdi. Web sitelerinden alıp bastıkları haritalarla yıkılan binaların ufalanmış temellerini araştırır, hâlâ devasa bir ağacın dallarında asılı duran arabaya

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

hayranlıkla bakarlardı. Kamp yapmak yasaktı ama insanlar yasakları dinlemiyordu, ölen madencilerin, eski maden sahasına musallat olduğu söylenen hayaletlerinden biriyle karşılaşmayı umarak çadırlarını yakınlara kuruyorlardı.

Şimdi yaz mevsimiydi ve yapraklar henüz yeşildi. Arlo, yabancını ilk defa pencere kenarındaki koltukta tek başına otururken gördüğünde, kalıntılar için geldiğini düşünmüştü.

Wade dayının yaşlarında gösteriyordu. Sarı saçları ağarmaya ve cildi kırıkmaya başlamıştı, kemerinde bir avcı bıçağı taşıyordu.

Mönüye baktığı sırada Arlo'nun annesi ona buzlu çay ikram etti. Yabancı daha sonra dostane bir gülümsemeyle hamburger ve patates kızartması sipariş etti.

Arlo'nun annesi siparişi hazırlamak üzere mutfığa geri döndü. Öğleden sonra saat üçtü ve aşçı, basset tazısı cinsi köpeğine göz damlasını vermek için evine gitmişti, bu yüzden mutfığa Arlo'nun annesi bakıyordu.

Tezgâhta duran İzci Elkitabı'ndan gözlerini ayıran Arlo, yabancının bakışlarıyla karşılaştı. Yalnızlardı.

"Rütben ne senin?" diye sordu adam, kitaba işaret ederek.

"Sincap," diye karşılık verdi Arlo. "Baykuş olmama hâlâ birkaç görev var."

Adam başını salladı ama başka bir şey söylemedi. Buzlu çayının çoğunu tek bir yudumda içti, belli ki susuzluktan kavrulmuştu. Sonra bardağı masaya geri koyup sessizce oturarak pencereden dışarıyı seyretmeye koyuldu.

Arlo tezgâhta duran buzlu çay sürahisine uzandı.

Arlo'nun birkaç ikna etme denemesinin ardından annesi, dikkatli olduğu sürece, müşterilerin içeceklerini tazelemesine izin vermişti.

Adam gülümseyerek masada duran bardağını kaydırды. Arlo bardağı neredeyse ağzına kadar doldurdu.

“Teşekkürler,” dedi adam. Sol gözünün üstünde soluk bir yara izi vardı. Boynunda ince bir ipten sarkan dumanlı bir kristal asılıydı.

“Eski şehri görmeye mi geldiniz?” diye sordu Arlo.

“Eski bir şehir olduğunu bilmiyordum.”

“Nehrin aşağısında. İnsanlar perili olduğunu söylüyor ama değil tabii.”

“Ruhlara inanmıyor musun?”

“İnanıyorum,” diye yanıt verdi Arlo. “Ama tam olarak o şekilde değil.”

“Peki neye inanıyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Bir şeye inanman gerektiğini hissediyorsun, değil mi? Size öğrettikleri de bu: *Sadık, cesur, kibar ve doğru...*”

“İzci miydiniz?”

“Evet. Aslında tam da o yüzden buradayım. Kamptan eski bir arkadaşımı görmeye geldim.”

Arlo adamın sağ elinde bir madeni para tuttuğunu fark etti. Parayı parmak eklemlerinin arasında ileri geri oynatıyordu. Basit bir el çabukluğuydu bu –Arlo, televizyonda sihirbazların buna benzer numaralarını görmüştü– ama hiç bu kadar yakından şahit olmamıştı. Para dans ediyor gibiydi.

“İki gözün farklı renkli.”

“Biliyorum.” Arlo, insanların bu kadar bariz bir şeyi dile getirmesinden nefret ediyordu.

“Peru’da bu iyi şans olarak kabul edilir. *Tocado por espíritus*. ‘Ruhların dokunduğu kişi’.”

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

“Peru’ya gittiniz mi?”

“Ah, ben her yere gittim.”

Adam, elindeki parayı Arlo’nun rahatlıkla görebileceği şekilde tuttu.

“İspanyol parası, on altıncı yüzyıldan. Maya altınından yapılmış. Metal dengesi kusursuz. İzle.” Adam madeni parayı masada dikine koyup sonra parmağıyla bir fiske vurdu. Masanın üzerinde dönmeye başlayan para güneş ışığında ısl ısl parlıyordu.

Arlo bakışlarını paradan ayıramıyordu. Her ışık parıltısının kendisini paraya yakınlaştırdığını hissediyor, ona doğru düşüyordu. Kolları ağırlaşıyordu.

Ama korkmuyordu. Sürekli dönmesini istiyordu. Başka hiçbir şey istemiyordu. Bir rüyanın son anlarında süzülüyor gibiydi.

Adam konuşuyordu ama Arlo ne dediğini duyamıyordu.

Arlo da konuşuyordu. Boğazındaki titreşimi hissedebiliyordu. Ama ağzından hangi kelimelerin çıktığına dair hiçbir fikri yoktu.

Odaklanabildiği tek şey paranın dönüşüydü. Masanın üzerinde çıkardığı sesi duyabiliyordu, durmadan yükselen ağır bir vızıltıyı andıran sesini.

Ve tadını da biliyordu. *Tadını nereden biliyorum?* diye merak etti. Bozuk para masanın üzerindeydi ama metal tadını ağzında hissedebiliyordu.

Ve kemiklerinde. Ve kaslarında.

Metal benim, diye düşündü. Hepsi benim... Madeni para, ışık, hava, masa, ağaçlar, piramit, gökyüzü, altın, maden, karanlık, balta, buz, alev ve zil...

“Arlo!”

Annesi. Elleriyle oğlunun omuzlarından tutuyordu. Paniklemiş görünüyordu.

Arlo'nun ayakkabıları ıslanmıştı. Başını eğip baktığında ayaklarındaki buz küplerini gördü. Plastik buzlu çay sürahisi yerdeydi. Belli ki düşürmüştü.

"Özür dilerim," dedi Arlo, annesine.

Annesi ise sürahi yüzünden telaşlanmış değildi. "O adam seninle ne konuşuyordu?"

Arlo pencerenin yanındaki koltuğa baktı. Adam gitmişti. Bozuk para da ortada yoktu.

"Hiçbir şey," dedi Arlo. "İzcilerden falan konuştuk."

Annesi restoranın kapısına koştu. Arlo annesinin peşinden gitmek istedi ama ayakları hâlâ ağırdı. O yüzden oturup pencereden annesinin bir kamp aracının peşinden koşuşunu izledi. Araç otoparktan çıkmış ana caddeye dönüyordu.

Annesi şoföre bağıırıyordu. Arlo kelimeleri seçemiyordu ama annesinin onları kendisinin ya da Jaycee'nin evde kullanmasına izin vermeyeceğinden emindi.

Araç sonunda gözden kayboldu.

Annesi restorana döndüğünde soluk soluğaydı ve sinir bozukluğu yüzünden okunuyordu. Bu noktada, Arlo'nun ayakları tekrar hareket edebileceklerine karar vermişti. Kendisini halsiz ve şaşkın hissediyordu ama onun dışında iyiydi.

"Ne oldu..."

Annesi parmağını kaldırdı. Not defterine bir şeyler yazıyordu. "Tamam, kusura bakma," dedi bitirirken. "Plaka numarasını almam gerekiyordu."

"Neden? Yemeğinin parasını ödemedi mi?"

"O yüzden değil," dedi annesi. "Keşke öyle olsa." Düşüncelerini toplamak için bir an duraksadı. Arlo, annesinin, ona

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

olan bitenin ne kadarını söyleyeceğini hesaplamakla meşgul olduğunu düşündü. “O adam muhtemelen FBI ya da başka bir hükümet ajanıydı. Bize yaklaşmamaları gerekiyor. Bir anlaşma yapmıştık.”

Babamın peşinde olduğunu sanıyor, diye düşündü Arlo.

Annesi, Arlo’nun yüzünü ellerinin arasına aldı. Annesinin elleri sıcak ve yumuşacıktı; ızgara gibi kokuyordu. “O adam baban ya da üzerinde çalıştığı şey hakkında bir şey sordu mu?”

“Hayır,” dedi Arlo. “Zaten hiçbir şey bilmiyorum ki...” Arlo, babasının kodlar ve bilgisayarlarla ilgili bir işi olduğunu biliyordu ama ondan ötesini pek anlamıyordu. “Zaten pek konuşmadık.”

Arlo’nun annesinin yüzünde garip bir ifade belirdi.

“Birkaç dakika boyunca konuştunuz Arlo. Sizi mutfaktan görebiliyordum.”

Bu imkânsız gibiydi. Arlo bütün bir konuşmayı nasıl unutmuş olabiliirdi ki?

Tek kelime etme, Arlo Finch.

Bu o adamın sesiydi ama kendi kafasının içindeydi. Bir anı mıydı yoksa sadece hayal gücü mü?

Sana yardım edebilecek tek kişi benim.

Arlo hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştı. Annesinin endişelenmesini istemiyordu.

“Önemli bir şey hakkında konuşmadık.” Konuşmalarının içeriğini hatırlamasa da az önce yalan söylediğinin farkındaydı.

“Genellikle izciler hakkında konuştuk.”

Bu kısmı doğrudu.

— 8 —

BİR UYARI

ARLO. Indra ve Wu'yu arayıp onlara restoranda olanları anlatmayı düşündü. Ama bunu her düşündüğünde, fikir zihninden hızla uçup gitti. Elinin üzerine düşmüş bir kar tanesi gibi, zihnindeki fikrin eriyip kayboluşunu izledi. Buna sebep olan şey sihir miydi, yoksa bir çeşit hipnoz muydu? Tek bildiği, bu düşünceyi üzerine hareket edecek kadar uzun süre aklında tutamadığıydı.

Ayrıca Arlo, onları yarın yaz kampına giderken otobüste göreceğini düşündü. Şimdi konuyu açmanın hiçbir anlamı yoktu. Hem seyahat için hazırlanması gerekiyordu.

Kızıltüy Kampı için gereken eşya listesi normal bir kamp yerine göre çok daha kapsamlıydı. Arlo'nun böcek ilacı, güneş kremi, sabun, şampuan, defter ve kaleme ihtiyacı vardı. Listede ayrıca pille çalışan küçük bir fener almaları isteniyordu. Arlo bunu şaşkınlık içinde Wu'ya sormuştu. "Parmak ışıği tuvalet için pek faydalı olmuyor," diye açıklamıştı Wu. "İnan bana, orada karanlıkta kalmak istemezsin."

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Arlo, parlak beyaz led ışıklı lambalardan birini seçmişti. Işığa doğrudan baktığında gözlerini acıtıyordu ama tuvaletle ilgili herhangi bir felaket esnasında kendisini koruyacağını düşündü.

Kamp iki hafta sürdüğü için, normal bir kampa göre daha fazla kıyafete ihtiyaçları vardı. O akşam annesi pizza için hamur yoğururken, Arlo bir posta çamaşır yıkamaya koyuldu. Maki-neyi henüz çalıştırmıştı ki birinin, arkasındaki cama vurduğunu duydu.

Pencerede gölgeler içinde bir yüz ve camı tıklatan bir parmak gördü. Kız onu görebilmesi için başlığını yüzünden çekti.

Bu Rielle'di.

Rielle, Connor'ın dört yaşındayken Ötedünya'dakiler tarafından kaçırılan kuzeniydi. Şimdi yaklaşık Arlo'nun yaşında olan kız, Gür Ormanlar'ın diğer ucunda Diyar adını verdiği bir yerde yaşıyordu.

Arlo, Alp Derbisi'ndeki şenlik ateşinde yapılan ejderhayı izlediği sırada birden yanında belirdiğinden beri onu görmemişti. Onunla diğer tüm karşılaşmaları gibi, o ziyaret de Arlo'ya sanki bir rüyada gerçekleşmiş hissi vermişti.

Bu sefer farklıydı. Rielle gerçekten burada, çamaşır odasının penceresinin diğer tarafında duruyordu.

Kız, Arlo'ya dışarı çıkması için işaret edip evin kapısına doğru yöneldi. Arlo, kızın ayaklarının çakıllı yolda çıkardığı sesleri duyabiliyordu.

Kalbi hızla atmaya başladı, aniden paniklemişti. Neden geldiğini bilmiyordu ama iyiye işaret olamazdı.

Eli kapı tokmağında tereddüt içindeydi.

Geçen yıl olanların çoğu tam olarak bu şekilde başlamıştı: Aniden ortaya çıkan biri ya da bir şey onu, kendisini takip etmeye çağırıyordu.

Ama bu, takip etmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Evde kalabilirdi, annesi pizza yapıyordu ve dayısının eski filmlerinden birini açabilirlerdi. Çamaşırlarını katlayıp yaz kampı için çantasını hazırlayabilirdi.

Her çağrının cevaplanması gerekmiyordu.

Bu benim seçimim, diye düşündü Arlo.

Nabızı yavaşladı. Kaygıları yatıştı. Sonunda kapıyı istediği için açtı, mecbur olduğu için değil.

“Burada olduğumu kimse bilmiyor,” dedi Rielle. “Sadece birkaç dakikam var.”

Odun yığınının arkasında duruyorlardı. Rielle, özenle işlenmiş nakışlarla süslü bir tunik, pelerin ve pantolon giymişti. Sanki her an birileri koşarak çıkıp gelecekmiş gibi ormana bakıp duruyordu. Arlo ilk defa kızın gözlerine iyice bakabildi. Kendi gözleri gibi farklı renkteydiler.

“Neler oluyor?” diye sordu.

Rielle bakışlarını sabitledi. “Gür Ormanlar’da ne yapıyor-
dun?”

Bu soru bir suçlama gibiydi. Arlo yanıt vermeyi geciktirdi: “Ne zaman?”

“Birkaç gün önce. Arkadaşlarımla Orman’daydın, oğlan ve kızla.” Rielle, Arlo’nun bir sonraki sorusunu tahmin ederek, “Konsey’in Orman’ın her yanında casusları var: hayvanlar, ruhlar, hatta ağaçlar bile...” diye açıkladı. Her şeyi görüyorlar diye düşünebilirsin.”

Arlo, Kırık Köprü’deyken izleniyormuş hissine kapılışını hatırladı. Demek ki paranoya değildi. Gerçekten birileri vardı.

“Bir şey aldığını gördüler,” diye devam etti Rielle. “Neydi o?”

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

"Bilmiyorum. Yani, el feneriydi ama içinde bir şey vardı."

"Her neyse, Konsey onu istiyor. Onları hiç bu kadar paniklemiş halde görmemiştim. Kapıda durup onları dinlemeye çalıştım ama pek bir şey duyamadım."

Arlo "Konsey"nin ne olduğunu bilmek isterdi ama neden paniklediklerini öğrenmek şu an için daha önemli görünüyordu.

"Peki ne *duyabildin*? Ne diyorlardı?"

Rielle sesini alçalttı. "Diyar'ı yok edebileceğini söylediler."

Arlo bu kadar tehlikeli bir şeyin paslanmış bir fenerin içine nasıl sığabileceğini merak etti. Bir çeşit virüs müydü? Bir büyü? Bir çeşit büyü nükleer silah mı?

"Bir de isim duydum: Hadryn." *HAD*-rin, ismin ilk hecesini geniş telaffuz etmişti. "Kim olduğunu bilmiyorum ama gerçekten tehlikeli biri gibi geldi bana. O şey her ne ise, o adamın alacağından endişe ediyorlar."

Hadryn. Restorandaki adam olabilir miydi?

Sana yardım edebilecek tek kişi benim.

Eğer Ötedünya halkı Hadryn'den korkuyorsa, bu Arlo için ne anlama geliyordu? Hadryn bir müttefik miydi, yoksa bir başka düşman mı?

Her hâlükârda o gün öğleden sonra onunla tanıştığını anlatmak Arlo'ya iyi bir fikir gibi gelmedi.

"Ne yapacaklar?" diye sordu Arlo. "Peşimdeleri mi?"

"Bilmiyorum. Bir karar verdiklerinden bile emin değilim. Ama senin yerinde olsaydım uzatmadan istediklerini onlara verirdim."

"Veremem ki! Bende değil!"

"Kimde peki?"

Arlo nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Sonra Rielle'in bir şeyler bilebileceğini fark etti. "Bana deli diyebilirsin ama paralel

evren diye bir şey var mı? Sadece Diyar ve Gür Ormanlar değil, daha fazla dünya olabilir mi? Bunun gibi ama daha farklı?”

“Çizgi romanlardaki gibi mi?” diye sordu Rielle. “Bir evrende Süpermen’in kötü olup Lex Luthor’un iyi olması gibi mi?”

Arlo şaşırmıştı: “Diyar’da çizgi roman mı var?”

“Pek sayılmaz. Ama benim zulam var. Ne zaman buraya gelsem birkaç tane alıp götürüyorum.”

Rielle ilk defa Arlo’ya normal gibi gelmişti. Garip kıyafetleri ile mücevherlerini görmezden gelirse onun sınıfta yanında oturan herhangi bir kız olabileceğini hayal etti. Ötedünya halkı tarafından kaçırılmasaydı şimdi onun sınıfında olacaktı. Rielle ne sıklıkla Diyar’dan kaçırıyordu? Ailesini ziyaret ediyor muydu? Connor yılda iki kez geldiğini söylemişti. Ayrıca Arlo’yu ona güvenmemesi gerektiği konusunda uyarmıştı. Rielle başını çevirip arkasındaki ormana baktı. “Gitmem gerek. Beni aramaya başlarlar.”

“Tamam ama ben ne yapmalıyım?”

“Bilmiyorum. Hâlâ sendedir diye düşünmüştüm.”

Arlo, Kırık Köprü’deki karşılaşmayı, ağaçlarda saklanan bir casusun bakış açısından gözünde canlandırmaya çalıştı. “El fenerini aldığımı gördülerse kime verdiğimi de biliyorlardır. Onlara attığımı görmüş olmalılar.”

“Peki onlara, yani feneri verdiğin insanlara güveniyor musun?”

“Kesinlikle.” Bunu kendine güvenerek söylemişti ama söyler söylemez de tereddüte düşmüştü. Indra ve Wu’ya kesinlikle güveniyordu. Ama diğer Indra ve diğer Wu’ya gerçekten güveniyor muydu, peki ya diğer Jonas ve diğer Julie’ye? Arkadaşlarına benziyorlardı ama bu illa onun tarafında oldukları anlamına gelmiyordu. Wu’nun oba lideri olduğu bir evrende her şey farklıydı.

ARLO FINCH: Ayışığı Gölü

Rielle, Arlo'nun zihnindeki şüpheleri fark etmiş gibiydi. "Eğer Diyar'da öğrendiğim bir şey varsa, o da kimseye güvenmemen gerektiği."

"Sana bile mi?" diye sordu Arlo gülümseyerek.

"Anladığımı kadarıyla bunları sana söylememi istediler. Gelip gelmeme konusunda kararsızdım."

"Neden geldin peki?"

Rielle omuz silkti. "Çünkü bütün bu olan bitenin arasında, bir şekilde aynı tarafta olduğumuza dair bir his var içimde."

Arlo tam o sırada annesinin onu çağırdığını duydu. Sesinden kızgın olduğu anlaşılıyordu.

"Dikkatli ol," diye uyardı Rielle onu. Sonra dönüp ormana doğru koşmaya başladı.

Arlo, kızın arkasından seslendi: "Seni nasıl bulacağım?"

Rielle yanıt vermedi. Yavaşlamadı. Aynı tarafta olabilirlerdi ama şimdilik, Arlo tek başınaydı.

Arlo çamaşırhaneye döndüğünde annesinin çamaşır makinesini kaparmakta olduğunu gördü. Küvet taşmış, zemini bir santim kalınlığında su kaplamıştı. Arlo, dayısının, makinenin düzgün çalıştığından emin olması gerektiği konusundaki uyarısını unutmuştu.

"Özür dilerim!" dedi Arlo.

"Sorun değil," dedi annesi. "Bir kova alıp kendini affettirmeye başla."

Birlikte suyu çamaşırhaneden çıkarmaları neredeyse bir saatlerini aldı. İşleri bittiğinde halı hâlâ ıslaktı. Kurutucu kısa devre yapmıştı, bu yüzden Arlo'nun kıyafetlerini dışarıdaki ipe asma-sı gerekmişti.

Duman detektörü aniden çalınca pizzayı fırında unuttuklarını hatırladılar. Pizzanın artık kurtuluşu yoktu, o yüzden yerine mısır gevreği yediler. Arlo sütün tadının tuhaf olduğunu düşündü ama şikâyet etmek istemedi. Wade dayının filmlerinden birini izlemek üzere yerlerine geçtiklerinde saat dokuzdu. 1977 yapımı *Çılgın* filmini seçtiler. İlk on dakikanın sonunda, Arlo bunun izlediği en komik filmlerden biri olduğuna karar verdi. Annesi de aynı fikirdeydi.

Arlo, annesine, kendisi kamptayken neler yapmayı planladığını sordu.

“Fazladan vardiya yapmaya çalışacağım,” diye yanıt verdi annesi. “Ve bir süredir okumak istediğim birkaç kitap var, onları okuyacağım. Çok tuhaf, bu evde büyüdüm ama burada yalnız başıma bir gece geçirdiğimi sanmıyorum.”

Arlo o an annesini özleyeceğini anladı. Yalnızca annesi olarak değil, bir arkadaş olarak. “Güzel bir haftaydı,” dedi. “Eğlenceli geçti.”

Annesi de aynı fikirdeydi. “Kesinlikle. Seninle vakit geçirmek güzeldi, Arlo Finch.”

— 9 —

ÇANTA KONTROLÜ

RUSSELL'İN SIRT ÇANTASINDA BİR ŞEY HAREKET EDİYORDU.

Görünmez yaratık yer değiştirdiğinde çantada bir çıkıntı belirip kaybolmuştu. Russell ayçekirdeği çiğneyip kabuklarını yere tükürüyor ve bu durumdan tamamen habersiz gibi görünüyordu.

Arlo ise sırada onun hemen arkasında duruyordu, şaşkınlık ve merak içindeydi. Çantasında ne saklıyor olabilirdi?

Bir sincap? Yılan? Beyaz pençeli bir gelincik?

Çanta, Çam Dağı Oymağı'nın başka bir üyesine ait olsaydı, Arlo çorapları ve iç çamaşırları arasında vahşi bir yaratığın dolaşarak olabileceğine dair onu hemen uyarırdı.

Ama Russell Stokes iğrenç bir kabadayının tekiydi. "Arlo Fişek" i kızdırmaktan keyif alıyordu ve bazen Kırmızı Oba'dan arkadaşlarını da buna alet ediyordu. O kış, bir kartopu savaşı sırasında Arlo yerde savunmasız bir şekilde yatarken onu iki kez vurmuştu. Ve aralarında hiçbirini bunu kanıtlayamasa da Mavi Oba, Russell'in son kampta çadırlarına işlediğinden emindi.

Bu yüzden, Russell'in çantasının içindeki gizemli yaratık tekrar harekete geçtiğinde Arlo sesini çıkarmadı.

Cumartesi sabahıydı ve tüm oymaklar kilisenin otoparkında toplanmıştı; dört saatlik Kızıltüy Kampı yolu boyunca onları taşıyacak olan kiralık okul otobüsü burada izcileri bekliyordu. Ama öncelikle yasak eşya kontrolü için sıraya dizilmişlerdi.

"Unutmayın, el feneri gibi ışık yayan cihazlar dışında elektronik cihaz yok!" diye bağırdı Diana, eşyalarını çekecek olan kamyonun arkasından. "Ayrıca lazerler el feneri sayılmıyor! Listede yazılıydı."

Diana Velasquez yeni oymakbaşıydı. Christian Cunningham, Bozayı rütbesi için eğitime gitmiş, Diana iki ay önce yeni oymakbaşı seçilmişti. Diana onuncu sınıftaydı, parlak siyah saçları ve mükemmel bir postürü vardı. Arlo ona oy vermişti ama onunla hiç konuşmamıştı. Diana onu geriyordu. Genç olsa da yetişkin biri gibiydi.

Arlo o an Indra'nın yeni düz saçlarının Diana'nın saçlarının neredeyse birebir aynısı olduğunu fark etti. Saç tokaları bile benziyordu. Indra onu kopyalamaya mı çalışıyordu?

"Arkadaşlar, unutmadan, çok ciddiylim," diye ekledi Diana. "Kesinlikle fıstık ezmesi yok. Bu yüzden her çantayı tek tek inceliyoruz."

Arlo sırada arkasında bekleyen Indra ve Wu'ya dönüp sordu: "Neden fıstık ezmesi yok? Alerji yüzünden mi?" Chicago'daki sınıfında fıstık ezmesine ölümcül alerjisi olan bir kız vardı. Kokusu bile onu şoka sokabilirdi.

Indra, "Fıstık ezmesi ulurgezerleri çekiyor," diye açıkladı. "Ufacık bir parça fıstık ezmesinin bile kokusunu alabilirler."

Wu, "Köpekbalıkları ve kan gibi düşün," diye ekledi. Oba liderleri Connor'a döndü. "Bir keresinde böyle bir şey olmuştu sanki?"

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Connor bu sabah halsiz görünüyordu, sanki tam uyanamamış gibiydi. “Evet, kardeşim bir sincaptı o zaman. Yeşil Oba’dan bir çocukta bir çikolata paketi çöpü kalmıştı. Sabahın ikisinde bir ulurgezer sürüsü kampı basıp her yerin altını üstüne getirmişti.”

“Yaralanan oldu mu?” diye sordu Jonas, aniden merak içinde. O ve Julie teftiş sırasının en sonundalardı. “Hayır,” diye karşılık verdi Connor. “Ama ulurgezerler bütün çadırları mahvetti. Uyku tulumları paramparça olmuştu. Çok kötüydü.”

“Zaten fıstık ezmesini sevmem,” dedi Julie, sanki bu, sorunu ortadan kaldırıyormuş gibi.

Arlo, ulurgezerleri yalnızca *Culman’ın Yaratıklar Kitabı*’nda görmüştü. Kitaptaki resimde maymun ile karga arası bir yaratığa benziyorlardı.

Uçamıyorlardı ama anlaşılan ağaçtan ağaca o kadar hızlı sıçrayabiliyorlardı ki onlardan kaçmak mümkün değildi. Korkunç ulumalarını duyduğunuzda iş iştten geçti demekti.

“Sıradaki!” diye seslendi Diana.

Sıradaki herkes bir adım ilerledi. Russell, iki kademli izcinin kontrol edebilmesi için sırt çantasını katlanır masanın üzerine bıraktı. Arlo, çantanın içinde gizlenmiş yaratığı görünce Russell’in yaşayacağı şoku görmek için merakla bekliyordu.

Ama çantayı Russell açmıyordu. Leo McCubbin açacaktı. Arlo ani bir suçluluk ve panik hissiyle sarsıldı. Ya çantanın içinde saldırmaya hazır bir yaratık varsa? Leo McCubbin daha önce bir balta kazasında parmağının ucunu kesmişti. Canavar bir başka parmağını daha ısırabilirdi...

“Dur!” Arlo’nun sesi niyetlendiğinden daha yüksek ses çıkmıştı. Bütün gözler ona çevrildi. Arlo, çantayı işaret etti. “İçinde bir şey var. Hareket ediyor. Gördüm.”

Russell dudağını büktü. "Delirdin herhalde..."

Arlo, Russell'ı görmezden gelerek McCubbin ve diğer denetçilere baktı. "Ciddiyim. Bana inanmanız gerek."

Şimdi oymağın yarısı onları izliyordu. Diana duruma müdahale etmek için araçtan indi. "Neler oluyor?"

Russell, "*Fişek* her zamanki gibi tuhaf davranıyor," dedi.

Arlo, Diana'nın gözlerinin içine baktı. "Arkasında duruyordum. Çantasında hareket eden bir şey gördüm. Yılan ya da fare gibi bir şey."

Diana ona inanmışa benziyordu. "Çantada bir şey var mı Russell?"

"Hayır!"

"Pekâlâ," dedi Diana. "O zaman bizim için sen açar mısın? Emin olmak için."

Gözlerini deviren Russell, çantanın kayışlarını çözüp bağlarını gevşetmeye başladı. Arlo istemsizce geri adım attı, yaratığın dışarı fırlaması ihtimaline karşı hazırды. Bu arada, herkes olayı izlemek için etrafa toplanmıştı.

Russell çantanın üstünü kaldırıp açtı. İki elini içine daldırıp uyku tulumunu çıkardı. Sonra pançosunu. Çoraplarını. El fenerini. Yemek takımını. Hepsini masanın üzerine yan yana koydu.

Russell'ın çıkardığı her yeni eşyayla, çantasında yaratık olmadığı daha bariz hale geliyordu. Arlo kendisini çok kötü hissediyordu. Her şeyi kafasında mı kurmuştu?

Russell her şeyi çıkardığında çantasını ters çevirip salladı. "İşte! Hiçbir şey yok."

Leo McCubbin çantanın içine bakıp boş olduğunu doğruladı.

Russell sırttı; haklı çıkmanın kibriyle dolu bir sırtıymaydı bu.

Bütün gözler Arlo'ya döndü. "Özür dilerim," dedi Arlo sessizce.

"Ne dedin Fişek, duyamadım?"

"Üzgünüm," dedi Arlo daha yüksek sesle.

Etrafındaki konuşmaları duyabiliyordu ama kimseye dönüp bakmadı. Otobüs gidene kadar masanın altına saklanmak, sonra ormana kaçıp yeni bir hayata atılmak, belki bir on yıl sonra sakal bırakmış bir şekilde ve yeni bir isimle ortaya çıkmak istiyordu.

McCubbin teftiş için el işaretiyle Arlo'yu çağırdı. Arlo çantasını boşaltırken Russell eşyalarını çantasına geri koyuyordu. Sonra çantasını kapatıp sırtına aldı.

Derken çantanın büzme ipi sanki görünmez bir el uzanıp onu kapmış gibi delikten içeri girdi.

Bunu gören tek kişi Arlo'ydu ama belli ki Russell da hissetmişti. Arlo'ya bakıp başını yavaşça salladı. *Sakın tek kelime etme.*

Sonra çantasını araca götürüp görevlilere teslim etti. Arlo içinde tuhaf bir şey olduğundan habersiz, onu diğer çantaların arasına yerleştiren görevlileri izledi.

Arlo otobüste Wu'nun yanına oturup Indra ve Connor'la konuşmak için koridor tarafına uzandı. Russell'in gizemli sırt çantası hakkında daha fazla bir şey söylememeye karar verdi. Ne gördüğünden ya da bunu nasıl kanıtlayabileceğinden emin değildi. Ayrıca, Kızıltüy Kampı'na giden uzun yolculukta konuşacak bir sürü başka konu vardı. Indra, Connor'a gizli el fenerini ve Kırık Köprü'deki trolleri anlatıyordu. Arlo da bu olaydan sonra Rielle'den gelen uyarıyı anlattı.

“Yani Ötedünya’dakiler kim olduğumuzu biliyor,” dedi Wu sesini alçatarak. Yarı soru sorar, yarı övünür gibi bir hali vardı. Belli ki gizemli güçlerin dikkatini çekmek onu heyecanlandırmıştı.

“İsimlerinizi bildiklerinden emin değilim,” dedi Arlo. “Ama sizi köprüde gördükleri kesin.”

“Köprünün her iki tarafında da,” diye düzeltti Indra. “Bir tek Wu ve ben kanyonun her iki yakasındaydık. Yani her ne oluyorsa, ikimiz bunun büyük bir parçasıyız.”

“Jonas ve Julie de öyle,” dedi Connor. Dördü de koltuklarının üstünden birkaç sıra ileride oturan ikizlere baktı. Jonas bir araba dergisi okuyordu, Julie ise defterine bir şeyler çiziyordu, her ikisi de tartışma konusu olduklarından tamamen habersizdi. “Yani, sonuçta ben orada değildim ama bana olanları anlatınız. Onlara da anlatmanız gerekmiyor mu?”

Connor haklıydı.

Geçen kış Alp Derbisi’nden önce, obada bir çekirdek grup oluşmuş, Jonas ve Julie bu grubun dışında kalmıştı; bu durum, Alevler Vadisi’nde cadı ile savaşmaları sırasında haliyle onları kızdırmıştı. Obanın eşit birer üyesiydiler. Onların hayatı da hepsininki gibi tehlikede idi ama diğerlerinden farklı olarak, doğaüstü yaratıkların kendilerini öldürmeye çalıştığından haberleri yoktu. Ötedünya’dakilerin hedefi Arlo olabilirdi ama onlar da çapraz ateşe yakalanmıştı.

“Onlara tam olarak ne söyleyeceğiz?” diye sordu Indra. “Gür Ormanlar’daki gizemli bir fenerle bir şekilde bağlantılı olduklarını mı?”

“En azından konuya böyle girebiliriz,” dedi Connor. “Arlo, Rielle el fenerindeki şeyin bir silah olduğunu ya da en azından son derece tehlikeli bir şey olduğunu düşündüğünü söylememiş miydi?”

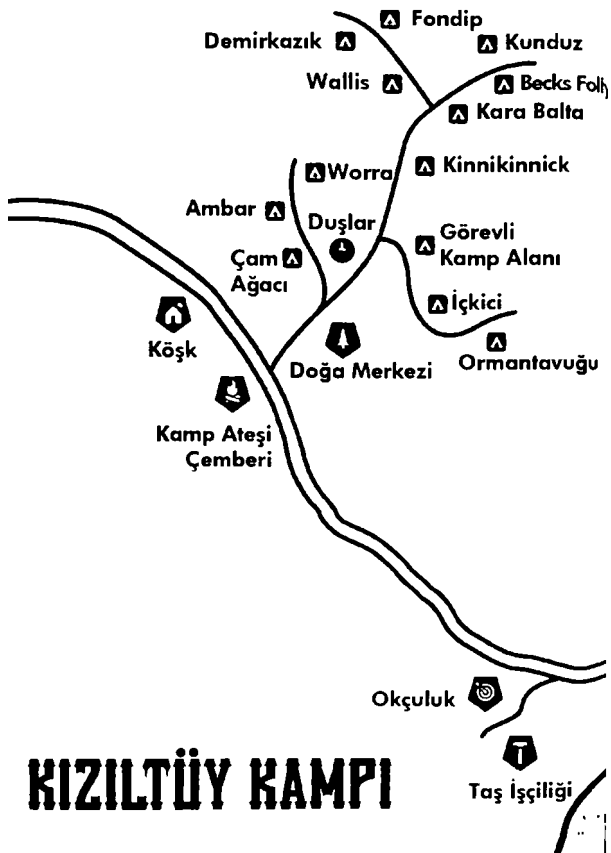
Arlo başını salladı. Hadryn'le restorandaki karşılaşması hakkında hiçbir şey söylememişti. Ne zaman bu konuyu açmayı düşünse kelimeler zihninden uzaklaşıp gidiyordu. Bu konuyu bilerek sır olarak saklamıyordu ama bir şekilde anlatamıyordu. Kelimeler zihninde hapsedilmişti.

Connor söze girdi: "İzci Yemini'ni hatırlayalım. Sadık, cesur, kibar ve doğru. Bu sıfatların hepsi, Jonas ve Julie'ye olan bitenleri anlatmamızı gerektiriyor."

Arlo, Connor'ın haklı olduğunu o an anladı. Indra ve Wu da biraz utanarak başlarını salladılar. O gece vakit bulup yalnız kaldıklarında ikizlere her şeyi anlatmaya karar verdiler.

Arlo sonraki iki saat boyunca gözleri ağırlaşana kadar Elkitabı'ndaki ateş sanatı bölümünü okudu. Otobüsteki uğultuyu dinledi, konuşmaları seçemiyordu. Lastiklerin altındaki yola ve yüzünün yanına vuran güneş ışığına odaklandı.

Otobüs yavaşlayıp virajı döndükçe frenler gıcırdıyordu. Arlo gözlerini açtığı anda Julie koltuğunda dizlerinin üstünde durmuş ona sesleniyordu: "Uyan artık! Geldik!"

Ninova

Ninova

—10—

KIZILTÜY KAMPI

OTOBÜS ÇAKILLI KIR YOLA DÖNERKEN HERKEŞ KAMPI GÖRMEK için sol taraftaki pencerelere üşüştü.

Arlo neye bakması gerektiğinden emin değildi.

Tek görebildiği, ağaçlar ve aralarından süzülen güneş ışığıydı. Karşısındaki manzara herhangi bir ormandan farksızdı. Yine de artan gerilimi hissedebiliyordu. Bir şey geliyordu.

“Hazır mısınız?” diye sordu Julie.

“Ne için?”

“Dilek için!” dedi Wu.

Indra, Arlo’nun şaşkınlığını fark ederek şöyle açıkladı: “Her yaz, gölü ilk defa gördüğümüzde bir dilek tutuyoruz.”

Arlo neden kimsenin onu bu konuda önceden uyarmadığını merak etti. O an hemen bir dilek tutması gerektiği için kendisini baskı altında hissediyordu. Otobüste etrafına bakındı, herkesin ne kadar sessizleştiğini fark etti. Tüm izciler ağaçların hemen ötesindeki şeyi görmek için odaklanmış, pencereden dışarıya bakıyordu. Arlo’nun fazla zamanı yoktu.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Dilek tutmaya değer bir şey bulmak için zihnini zorladı. *Mutluluk* çok belirsizdi. *Oreo bisküvisi* ise fazla belirliydi. Önceki doğum günlerinde dilediği şeyleri hatırlamaya çalıştı ama başarısız oldu. *Bu yüzden mi gerçek olmamışlardı? Ne olduklarını bile hatırlayamadığım için mi?*

Belki de kendisi için dilek tutmasına gerek yoktu. Babasının Çin'den dönmesini dileyebilirdi. Annesinin bu kadar çok çalışmasını gerektirmeyecek bir iş bulmasını dileyebilirdi. Ablasının daha az huysuz olmasını dileyebilirdi. (Aslında bu herkesten çok Arlo'nun işine yarayabilirdi.)

Derken, otobüs son virajı döndüğü sırada aklına geliverdi: *Keşke o el fenerinin içinde ne saklı olduğunu bilseydim.*

Kızıltüy Göl'ünü ilk gördüğünde Arlo Finch'in aklındaki düşünce buydu. Sonra yutkundu. Göl tahmin ettiğinden çok daha büyüktü. Unutulmuş bir deniz gibi sığ vadinin havzasını dolduran gölün yüzeyi güneş ışığıyla parıltıyordu. Gölün üzerinde üç büyük kayalık vardı; içlerinden en büyüğü sıkı bir yumruğu andırıyordu.

Kollarını pencerelerden uzatan bazı Kırmızı Oba üyeleri, parmak ışığı çakarak göle ulaştırmaya çalışıyorlardı. Russell Stokes, su kenarında otlayan bir katır geyiğini korkutmuştu. Geyik neyse ki otobüse doğru değil de uzaklara doğru kaçmıştı.

"Çocuklar! Kesin şunu!" diye bağırdı Diana.

Parmak ışığı çakmak üzere olan Wu, elini hızla otobüsün içine geri çekti.

Otobüsün sağ tarafındaki pencerelerden bakan Arlo kampı ilk defa gördü. Gölün doğu tarafındaki ağaçlarla kaplı tepelerde, çoğunluğu ahşap kulübelere oluşan çeşitli yapılar diziliyordu. Onların ötesinde, yollar kamp alanlarına doğru uzanıyordu.

Otobüs, göle doğru giden başka bir izci oymağının yanından geçti. Hepsı mayolarını giymiş, ellerinde havlular taşıyorlardı.

“Bu Cheyenne Oymağı,” dedi Wu. “Alp Derbisi’ni kazanan oba.”

Nitekim Arlo çocuklardan birini tanımişti. Kördü ve otobüse doğru el sallıyordu. Arlo ona el salladı. Karşılık vermemek kabalık olurdu.

Arlo o an ilk defa kamp alanını başkalarıyla paylaşacaklarını fark etti.

“Toplamda kaç oymak geliyor?”

“Altı ya da yedi,” diye yanıt verdi Connor. “Bu sefer bütün kapasitenin dolduğunu düşünüyorum. En son herkese yer bulmaya uğraşıyorlardı.”

Arlo kafasında hesaplama yaptı: Her oymakta yaklaşık yirmi izci varsa bu yüz yirmiden fazla çocuğun dağda onlarla birlikte olacağı anlamına geliyordu.

“Yine de Ateşkuşu’nu biz alıyoruz, değil mi?” diye sordu Jonas.

“Ateşkuşu nedir?” diye sordu Arlo.

Wu, “Kamptaki en iyi bölge,” diye karşılık verdi. “Geçen yıl oradaydık. Diğer bölgelerden biraz izole, o yüzden daha özel bir yer.”

“Aynı zamanda tuvaletlerden de uzak,” diye ekledi Indra. “Yani daha fazla yürümek zorundasın. Ama buna değer.”

“Oraya ulaşana kadar kamp alanlarını duyurmayacaklar,” diye açıkladı Connor.

“Ama biz en küçük oymağız, o yüzden bizi herhangi bir yere koyabilirler. Yapabileceğimiz tek şey umut etmek.”

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Çantalarını araçtan aldıkları sırada, oba üyeleri Arlo'ya kampın temel düzenini açıklıyordu.

Otoparkın kenarında iki küçük kulübe vardı: market ve sağlık merkezi. İlkinde yiyecek ve ekipman satılıyordu, ikinci kulübe ise ilkyardım içindi –diz yaralarından yılan ısırığına değin her şey içindi. “Sağlık merkezinin müdürü çok gergin bir tip,” dedi Wu.

Jonas da onunla aynı fikirdeydi. “Geçen yıl patates soyarken parmağımı kesmiştim. İhtiyacım olan tek şey yarabandıydı ama sanki yaratığın teki bana musallat olmuş gibi adaçayı yakıp ayın yapmaya başladı.”

Tepenin ilerisinde izcilik derslerinin yapıldığı Doğa Merkezi yer alıyordu. Arlo, burada verilecek olan Ruhlara Giriş dersine kaydolmuştu.

Yolun en tepesinde köşk bulunuyordu. İçlerinde en büyük bina burasıydı, dik yeşil çatılı, çam ağacından yapılmış bir köşktü. Kamp boyunca bütün obalar buradaki salonda iki kez hep beraber yemek yiyordu – ilki bu geceki açılış yemeğiydi, diğeri ise kampın ortasındaydı.

Connor park alanının öbür ucundaydı, kimin hangi bölgeye atandığını öğrenmek için diğer oba liderleriyle görüşüyordu. Geri yürümeye başladığında, yüzünde kocaman bir gülümseme ile başparmağını havaya kaldırıp Mavi Oba'ya olumlu işareti verdi.

“Başardık! Ateşkuşu'nu kaptık!” diye bağırdı Indra. “Biliyordum.”

“Dileğin bu muydu?” diye sordu Wu. Indra başını salladı. “Benim de,” dedi Wu.

Connor'la birlikte başka bir izcinin daha yürüdüğünü fark eden ilk kişi Jonas'tı. “Yanındaki kim?”

JOHN AUGUST

Kumral saçlı, ufak tefek bir çocuktur. Arlo çocuğun on iki yaşında olduğunu tahmin etti. Kesinlikle Çam Dağı'ndan değildi; o sırada çözmekte olduğu sarı renkli bir fular takıyordu.

Gruba yaklaştıkları sırada Connor onu tanıştırdı. "Çocuklar, yeni bir oba üyemiz var. Teksaslı. Kamp boyunca birlikte olacağız."

Üç uzun saniye boyunca kimse tek kelime etmedi. Bu haber hepsini şaşırtmıştı.

Sonunda çocuk konuştu. Teksas aksanıyla konuşuyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Thomas."

— 11 —

YABANCI

THOMAS HER ŞEYİ MAHVETMİŞTİ.

Mavi Oba son birkaç hafta boyunca çadır görevlerinden görev listelerine, skeç gecesi kostümlerine kadar kampın her ayrıntısını dikkatlice planlamıştı. Toplantılar, tartışmalar, yeniden oylamalar ve feragatler olmuştu. Nihai plan oybirliğiyle kabul edilmişti. Görev listesi özenle çizilmişti.

Şimdi aniden yedinci bir oba üyesinin ortaya çıkışı her şeyi muallakta bırakıyordu.

Thomas çantasını almaya giderken obanın geri kalanı Connor'ın etrafını sardı.

"Bunu yapamazlar, değil mi?" diye sordu Jonas. "Obamıza öylece yeni birini atayamazlar?"

Connor bütün sorulara hazırды: "İzciler, obalarından bağımsız, kendi bölgelerinin dışındaki kamplara katılabilir. Böyle şeyler sık sık olur." Jonas onu durdurmadan Connor sözlerine devam etti. "Ve biz en küçük obayız. Bu yüzden onu bizim yanımıza verdiler."

"Nerede uyuyacak?" diye sordu Wu. "Tek başına bir çadırda mı kalacak?"

"Yalnız uyumak yasak. Kamp kurallarına aykırı," dedi Connor. "Üçüncü bir yatağı bir yere sıkıştıracağız."

"Kimin yanına?" diye sordu Arlo. Plana göre Arlo Wu'yla, Connor Jonas'la ve Indra da Julie'yle kalıyordu. Thomas'ı kesinlikle kızların yanına almazlardı, yani-

"Onu bizim yanımıza vereceksin, değil mi?" diye sordu Wu öfkeyle.

Jonas atladı: "Connor'la benim çadırımda çok fazla ekipman var. Hiç yerimiz yok."

"Ekipman başka bir çadıra girebilir!"

"Bizim çadırımıza giremez!" diye araya girdi Julia. "Sürekli çadırımıza girip çıkmanızı istemiyoruz."

Arlo, Alp Derbisi'nden beri görmedikleri kadar büyük bir kavganın kopacağını hissedebiliyordu. İkizler birbirini destekleyecekti. Indra her iki tarafla da tartışacak, Connor uzlaştırıcıyı oynayacaktı - ne var ki şu anda araya girmek için çok yorgun görünüyordu.

Eğer biri bu dramaya bir son verecekse bu ancak Arlo olabilirdi. "Tamam, sorun değil," dedi Arlo. "Wu'yla benim yanımda kalabilir. Hallederiz."

Wu, Arlo'ya baktı, yüzünden şaşkınlık ve ihanete uğramışlık hissi okunabiliyordu.

Arlo hızlıca bir hesaplama yapmış, beş kızgın üyedense bir kızgın üyenin daha iyi olacağına kanaat getirmişti. Ayrıca Wu onu affederdi. Ne de olsa en iyi arkadaşlardı. Thomas yanlarına geri dönerken, Julie'nin aklına yeni bir sorun gelmişti:

"Çocuklar, görev listesini altı kişi için düzenlemiştik. Thomas'ın görevi ne olacak? Listede onun için bir yer bile yok."

ARLO FINCH: Ayışığı Gölü

Connor içini çekti. "Arlo'nun dediği gibi: Bir şekilde halledeceğiz."

Tam ismi Henry Wu olan Wu gibi, Thomas da soyadını kullanıyordu.

"Adım biraz utanç verici," dedi çantasını sırtına alırken. "Aynı zamanda babamın ve onun babasının adıydı ama ikisi de kullanmamış. Neden bana da aynı ismi verdiklerini anlamak mümkün değil."

"İsmin ne?" diye sordu Julie merakla.

"Tahmin etmen gerekecek," dedi Thomas gülümseyerek.

Ateşkuşu'na giden yolda, oba sırayla Thomas'ın ilk isminin ne olabileceği konusunda tahminler yürütüyordu. *Marion?* *Clyde?* *Seymour?* *Gazlı Bebek?* Tahminleri gitgide saçma bir hal alıyordu. Her yanlış tahminde Thomas hayır anlamında başını sallıyordu.

Derken Indra, *Alvin* ismini önerdi. Thomas'ın bakışı onun yaklaştığını gösteriyordu. Bunun üzerine Alvin'i türeterek onu isim yağmuruna tuttular *Albert*, *Allan*, *Alten*, *Elvin*, *Albin*, *Alien*, *Alice*, *Alva*—

Thomas onları durdurmak için elini kaldırdı. "Vay! Buldunuz."

"Alva mı?" diye sordu Wu inanamayarak. "Gerçekten mi? Böyle bir isim mi varmış?"

"Benim Alva diye bir teyzem vardı," dedi Connor. "Doksan altı yaşındaydı."

Thomas abartılı bir ciddiyetle, "Dünya üzerinde çok az insan gerçek adımı bilir," dedi. "Okulda kimse bilmez, izcilerden kimse bilmez. Evdeki köpeğim bilmez - ki beni çıplak bile görmüştür. Bu yüzden sırrımı mezara kadar saklayacağınıza inanıyorum. Hepinize güvenebilirim, değil mi?"

Her biri Thomas'ın adını gizli tutacağına yemin etti.

Thomas, Teksas'ta Laredo yakınlarında küçük bir kasabada yaşıyordu. Oymağında yalnızca iki oba vardı –sarı ve mor– ve kamp yapmak için çok fazla seçenekleri yoktu. “İşin özü ya nehir kenarında bir çayır ya da nehir kenarında olmayan bir çayır alanımız var. Yanlış anlamayın, gayet güzel yerler. Ama her taraf aynı şekilde güzel, nereye bakarsam bakayım tekdüze.” Sadece web sitesinde gördüğü bir yer olan Kızıltüy Kampı'na gelebilmek için gazete dağıtarak kazandığı paraları biriktirmişti.

İlk defa eyalet dışına çıkmıştı. “Onu geçtim, ilk defa il dışına çıkıyorum. Dağa tırmanmaya en yakın deneyimim merdivenlerden çıkmak diyebilirim.”

Arlo, Thomas'ı sevdiğine karar verdi.

Bu biraz da içinde bulunduğu durumdan kaynaklanıyordu. Thomas'ın gruba katılmasıyla artık yeni gelen olmaktan çıkıyordu. Ayrıca Thomas'ın Mavi Oba'daki herkesten farklı bir enerjisi vardı – daha rahat, daha uysal biriydi. Ortılığı karıştırmak gibi bir niyeti yoktu.

Belki de grubun başından beri ihtiyaç duyduğu izciydi Thomas.

İlk bakışta, Ateşkuşu kamp alanının sıradan bir toprak ve çam iğnesi yığınının ibaret olduğunu düşünebilirdiniz. Ahşap platformlara, her birinde eski püskü döşekli iki çelik karyola bulunan dört adet ordu tarzı kanvas çadır kurulmuştu.

Hemen yakında ağır bir ahşap piknik masası ve yanında da betona sabitlenmiş bir varil mangal duruyordu.

Temel özellikler açısından, tepeye çıkarken geçtikleri diğer kamp alanlarından hiçbir farkı yoktu.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Ateşkuşu'nu özel kılan şey bulunduğu yerin tamamen gizli olmasıydı. Yanından geçseniz bile fark etmezsiniz.

Alana giden iki yol vardı ama biri ağaçlarla kaplıydı, böylece çadırların görünmesi olanaksızdı. Alanın güneyini kaplayan kavak korusunun beyaz ağaç gövdeleri, parlak yeşil bitki örtüsüne tezat oluşturunuyordu. Indra, korunun içinden Doğa Merkezi'ne giden kestirme bir yol da keşfetmişti.

Arlo etrafta cıvıldaayan kuşları ve yakınlarda bir yerde fokurdayan dereyi duyabiliyordu. Ateşkuşu'nun dağdaki ve belki de tüm Colorado'daki en iyi kamp yeri olduğundan emindi.

Oba, çadır seçiminde Arlo, Wu ve Thomas'a öncelik vermeye karar verdi. Döşeme tahtalarında en az boşluk olanı seçtiler. ("Böylece içeriye sincap girme olasılığı daha düşük," dedi Wu.) Kullanılmayan dördüncü çadırdan bir karyola taşıyıp diğerlerine dik bir biçimde yerleştirerek bir "U" oluşturdular. Biraz sıkışık olmuştu ama işlerini görürdü.

Thomas arkadaki yatağı almayı teklif etti. "Ne de olsa aranıza sonradan katılan benim."

Aylarca küçük naylon çadırlarda kamp yaptıktan sonra, bu kanvas çadırlar onlara gayet geniş gelmişti. Arlo çadırın ortasında ayakta durabiliyor ya da çoraplarını çıkarmak için karyolasına oturabiliyordu. Normal kamplarda çadırlar sadece uyumak için kullanılıyordu. Bu çadırlar ise içinde yaşamak içindi. Kazıklar iyice gerdirildiğinde çadırlar küçük odaları andırıyordu.

Bütün eşyalarını boşaltmaya vakideri yoktu, çünkü obaların tamamı yüzme testi için göle doğru yola koyulmuştu. Arlo hızlı kıyafetini değiştirip havlusunu aldı. "Su bir buzuldan geliyor, o yüzden gerçekten soğuk olacak," diye açıkladı Indra, tepeden aşağı indikleri sırada.

Wu, "Ayrıca Ekafos adında bir plesiosaurus da var," diye ekledi.

"Plesiosaurus değil," dedi Indra.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü araştırdım. Plesiosauruslar tuzlu suda yaşıyor. Kızıl-rüy bir tatlı su gölü."

"İşte, belli ki evrilmiş. Koşullara ayak uydurmuş."

Thomas sözünü kesti. "Bir saniye, şimdi siz gölde yüzen bir dinazor olduğunu mu söylüyorsunuz yani? Loch Ness canavarı gibi?"

Arlo bu tür basit soruları soracak başka bir oba üyesi olduğu için halinden memnundu. Bu genelde onun işiydi.

Wu, "Evet," diye yanıtladı. Indra ise, "Hayır," demekle birlikte duruma açıklama getirdi: "Rivayete göre, gölde milyonlarca yıldır mahsur kalan Ekafos adında erkek bir dinazor var. Her nedense sadece geceleri, etrafta onu görecekt kimse yokken ortaya çıkıyor."

"Erkek olduğunu nereden biliyoruz?" diye sordu Julie. "Buldukları tek şey ayak izleri ve ayak izlerinden cinsiyet anlaşılmıyor."

"Ayak izleri de muhtemelen sahtedir," diye araya girdi Jonas. "Aptal bir kamp efsanesinden başka bir şey değil."

"Kardeşim gördü," dedi Connor. "Birkaç yıl önce... Arkadaşlarıyla birlikte hava karardıktan sonra göldelermiş. Ay gökyüzünde iyice alçalmış ve suyun üstünde sis yükselmeye başlamış. Sonra sisin arasından onu görmüşler: Uzun boynunu su yüzeyine çıkarmış. Işık arkasında kalmış, o yüzden yüzünü net bir şekilde görememişler. Christian ona doğru bir parmak ışığı yollamış ama yaratık çoktan ortadan kaybolmuş."

"Teksas'ta biz de bazen böyle garip şeyler yaşıyoruz," dedi

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Thomas. “Benim oymağımın kamp kurduğu bir göl var –daha doğrusu bataklık– işte orada kesinlikle bizim dünyamızdan olmayan bazı yaratıklar var. Bazıları üstünüze mor renkli bir boya fışkırtıyor–”

“Peri böcekleri,” dedi Wu inleyerek.

“Daha önce karşılaştın herhalde?” Wu, evet anlamında başını salladı. Arlo’nun Çam Dağı’ndaki ilk gününde, Wu bu garip böceklerden biriyle karşılaşmasının ardından okula üstü mor renkli yapış yapış bir maddeyle kaplı olarak gelmişti. Yapışkan ve çingirak gibi ses çıkaran bu maddeyi çıkarmak saatlerini almıştı.

“İşin komik tarafı, yetişkinlerin hiçbiri bu tür şeyleri fark etmiyor,” diye devam etti Thomas. “Tüm bu ruhaf olaylar gözlerinin önünde oluyor ama hiçbirini görmüyorlar.

“Biz buna Mucize diyoruz,” dedi Arlo.

Thomas başını salladı. “Güzel kelime seçimi. Ve duyduğum kadarıyla, bu dağlar bolca mucizeyle dolu. Buraya gelmek istememin bir sebebi de bu, neler kaçırdığımı görmek için.”

Göle neredeyse varmışlardı. Arlo, diğer obaların havlularını iskelede buldukları çivilere astıklarını görebiliyordu.

Derken Julie kendini tutamayıp: “Geçen kış Gür Ormanlar’daydık. Bir cadı bizi öldürmeye çalıştı ama sonra Arlo onu öldürdü.”

Arlo yüzünü buruşturdu. Alevler Vadisi’nde yaşananları obanın dışından kimseye anlatmamaya karar vermişlerdi. Evet, Thomas teknik olarak obanın bir parçasıydı ama onu bu sırta ortak etmek için henüz erkendi.

Thomas, Arlo’ya baktı, etkilenmişti. “Birini öldürebileceğini düşünmezdim.”

—12—

ÜÇ DEYİNCE

SU O KADAR SUĞUKTU Kİ YAKIYORDU.

Arlo attığı her adımda daha fazla suya maruz kaldıkça keskin bir acı hissediyordu. Henüz ıslanmamış olan kollarındaki tüyler bile diken diken olmuştu.

Su dalgacıkları dizkapaklarının üzerine kadar yükselirken Arlo çamurlu yeşil suya baktı. Ayaklarını göremiyordu ama ayak parmaklarının arasındaki çamuru hissediyordu. Su mayosunu şişirmeye başladı.

Indra yanından geçti. “Çok düşünmeden girmen gerekiyor!” dedikten sonra bir anda çömelip suya girerek elli metre ötedeki şamandıraya doğru giden bir düzine izciye katıldı.

Arlo yüzme biliyordu. Kulvarlı, klorlu ve insanlara uygun sıcaklıkta bir havuzda aslında oldukça iyi bir yüzücü sayılırdı. Ama bu tamamen farklıydı.

Thomas yanına geldi, ısınmak için kendine sarılmıştı. Birbirlerine sempati ve dehşet içinde birer bakış attılar. Obadaki diğer herkes onları çoktan geçmişti.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Arlo şamandıra yönünde başını salladı. “Üç deyince suya giriyoruz, tamam mı?”

Thomas başıyla onayladı. Arlo kendini hazırlayıp yavaşça üçe kadar saydı. Kollarını öne doğru uzattı ama vücudunun geri kalanı işbirliği yapmayı reddediyordu. Kendini atlamaya ikna edemiyordu.

Thomas güldü. O da kılını kıpırdatmamıştı.

“Seni bekliyordum!”

“Tamam, bu sefer gerçekten gireceğimize dair birbirimize söz verelim.”

İnsanın kendine verdiği sözü tutmaması kolaydı. Başkasına verdiği sözü tutmamak ise çok daha zordu. “Söz,” dedi Thomas. “Suya girmezsen ölümü gör. Yani ölümü görme tabii ama...”

“Tam olarak öyle.” Arlo kollarını silkeledi. Birkaç derin nefes aldı. Her ikisi de başını salladı ve aynı anda saymaya başladılar: “Bir. İki. Üç!”

Arlo su omuzlarına kadar gelecek şekilde suya daldı. O an göğsü daraldı. Kulakları çınladı. Ama soğuk onu öldürmedi. Gölün kaygan dibini iterek ayaklarını çırpmaya başladı.

Suyun sıcaklığı ve garip tadı dışında, gölde yüzmenin havuzda yüzmekten pek farklı bir yanı yoktu. Çabucak temposunu bulmuştu. Şamandıraya vardığında epey bir mesafe kat etmiş, Connor ve Wu’yu geçmişti.

Kıyıya çıkıp kurulandığı esnada her tarafı elektriklenmiş gibi hissediyordu. Isınabilmek için etrafta güneş ışığı aradı.

Mavi Oba’daki herkes yüzme testini geçmişti, bu da sal, kano ve ip salıncak gibi araçları kullanabilecekleri anlamına geliyordu. Cankurtaran kulesinin yanındaki büyük panoda Çam Dağı Oymağı’nın her üyesi için bir skor yazılıydı: Russell

Stokes hariç. Russell yakınlarda bir kayanın üzerinde tek başına oturuyordu. Mayosunu bile giymemişti.

Arlo, Wu'ya bu konuda bir şey bilip bilmediğini sordu.

"Kulak zarının delindiğini söylüyor. Suyu girmemesi gerekiyormuş."

Russell, Arlo'nun onu izlediğini fark edince gözlerini dikip ona baktı ve bir el hareketi çekti.

Arlo, Russell'in suya girmemesinin başka bir nedeni olabilir mi diye düşünmekten kendini alamadı.

O gece akşam yemeği Köşk'teydi, iki yüzden fazla izci ve kamp personeli uzun masalara yerleşmişti. Arlo, Kızıltüy'e ulaşmak için Ohio ve Massachusetts kadar uzak bölgelerden gelen, bazıları günlerce araba sürmek zorunda kalan oymaklar olduğuna şaşırıyordu.

Herkes üniformalıydı, ama grupları birbirinden ayırmanın en temel yolu fular renkleri idi. Renk skalasında her renkten oba vardı. Tuls'a'nın Mavi Obası gök mavisiydi, Çam Dağı'nın mavisi ise laciverte yakındı.

Farklı oymakların birbirleriyle kaynaşması için masalar kuryayla seçilmişti. Arlo, Cheyenne'li kör izciyle yan yana gelmişti. Adı Farhad'dı ve Baykuş rütbesini çoktan almıştı. Arlo gibi o da kano rozetini almak için hazırlanıyordu, bu yüzden aynı sınıfa düşme ihtimalleri yüksekti.

Arlo daha önce kör biriyle tanışmamıştı ve ona ne derecede yardım teklif etmenin uygun olduğundan emin değildi. Nihayetinde yiyecek kâseleri dağıtılırken ona yiyecekleri tarif etmeye karar verdi. Farhad kendi başına gayet iyi idare edebiliyordu.

Masalarına Jelibon adında bir danışman atanmıştı. Görünüşe göre tüm personelin bir lakabı vardı; Jelibon en sevdiği

atıştırma için ona bu ismi vermişlerdi. “Aslında adım Donut da olabilirdi ama geçen sene katıldığım da başka bir Donut vardı zaten.”

Jelibon, Utah eyaletinin Orem şehrinden ve yol bulma dersini öğretiyordu. Şimdi üniversiteye gidiyordu ama izciyken Koç rütbesine kadar yükselmişti. “Danışmanların çoğunun en azından Koç rütbesi oluyor. Birkaç tane Bozayı’mız da var. Ayrıca gözetmenler süper ileri seviye şeyler biliyor tabii.”

Gözetmen, ilk duyduğunda Arlo’nun kafasını karıştıran belirsiz bir terimdi. Genel olarak, izcilikle bir bağlantısı olan yetişkinler için kullanılıyordu. Çam Dağı Oymağı’nda ebeveynlerden dördü gözetmen olarak seçilmişti ancak bunların araba kullanmak ve çek imzalamak dışında gerçek anlamda bir sorumluluğu yoktu. Kamp yapıldığında çadırlarını yakınlar kuruyorlardı ancak işlerin yürütülmesini oymakbaşına (eskiden Christian’a, şimdi ise Diana’ya) ve oba liderlerine bırakıyorlardı. Gözetmenlerin çoğunun özel bir izci becerisine sahip olduğu söylenemezdi. Arlo parmak ışığı çakabildiklerinden bile şüpheliydi.

Gelgelelim içlerinde bariz bir şekilde farklı olan bazı gözetmenler de vardı.

Arlo, Alp Derbisi’nde üç gözetmenin alevlerle inanılmaz şekiller yaptıklarını görmüştü. Connor daha önce, Elkitabı’ndaki -belki de tüm kitaplardaki- bilgilerin çok ötesine geçen yetenekler kullanarak dünyanın dört bir yanındaki antik yerleri koruyan gözetmenler olduğunu anlatmıştı. Anlattığına göre, bu gözetmenlerin sahip olduğu bilgilerin çoğu kişiden kişiye aktarılmış, yanlış ellere geçmemesi için asla yazıya dökülmemişti.

Jelibon eliyle salonun ön tarafına işaret etti. Burada bir gözetmen, şöminenin önündeki platforma çıkmıştı.

Uzun boyluydu, koyu bronz bir cildi ve sırtına dökülen gümüşü renkli örgülü saçları vardı. "Bu, kamp müdürü," diye açıkladı Jelibon.

Gözetmen belli ki konuşma yapmaya hazırlanıyordu ama salonda hâlâ yüzlerce insanın konuşması ve çatal bıçak sesleri yankılanıyordu.

Gözetmen iki parmağını dudaklarına götürdü, sonra havaya kaldırdı.

Bir an sonra bütün salonu bir sessizlik dalgası sardı. Rahatsız edici bir histi. Yalnızca birkaç saniye içinde, ses seviyesi neredeyse sıfıra düşmüştü; ayışığıyla aydınlanan karlı bir gece gibi etrafta çıt çıkmıyordu. Arlo kendi nefes alıp verişini duyabiliyordu.

"Bu da ne böyle?" diye sormaya çalıştı ama sesi çıkmadı.

Daha sonra bunun *susturma* adı verilen özel bir beceri olduğunu öğrenecekti. Genelde ormanda gizlice iz sürmeye yarırıyordu ama gürültülü çocukların sesini kesme konusunda da kullanılıyordu.

"İyi akşamlar izciler!" derken yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Ben Gözetmen Mpasu'yum. Sizi Kızıltüy Kampı'nda ağırlamaktan mutluluk duyuyorum."

Arlo'nun nereli olduğunu anlayamadığı bir aksanla konuşuyordu. Her kelimesi net ve planlıydı. Susturmanın etkisi dinlerken bile herkes onu pürdikkat dinlemeye başlamıştı. Bu sihir değildi. Bu onun kişiliğinin gücüydü.

"Önümüzdeki iki hafta boyunca her birinizin sizi zorlayacak, olağanüstü deneyimler elde etmesini diliyorum. Size ilham verecek... Danışmanlarınızdan ve diğer izcilerden çok şey öğreneceksiniz. Çeşitli beceriler öğreneceksiniz. Liderliği öğreneceksiniz. Ne kadar az şey bildiğinizi öğreneceksiniz. Ama burası

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

bir okul değil. Burası mucize, keşif ve gerçek tehlikelerle dolu bir yer. Bu yüzden burada bazı kurallarımız var.”

Elindeki telefonu kaldırıp gösterdi. “Burada elektronik cihazlara izin yok. Telefon yok. Oyun yok. Dijital kitap yok. Buraya doğayla iç içe olmaya geldiniz, teknolojiyle değil. Bu tür cihazlar bulundurduğunuz ortaya çıkarsa hem bu cihazlara el konacak hem de oymağınız ceza alacak. Eğer yanınızda herhangi bir cihaz varsa yemekten sonra derhal oymakbaşınıza teslim etmeniz gerekiyor.”

Arlo, bazı izcilerin birbiriyle bakıştığını fark etti - belli ki bazıları yanlarında getirmemeleri gereken şeyler getirmişti.

Gözetmen Mpasu sözlerini sürdürdü. “Ayrıca, Kızıltüy Kampı’nda fıstık ezmesi bulundurmak da yasak.” Elindeki telefonu bırakıp yerine paramparça olmuş bir naylon sırt çantası aldı. “Ulurgezerlerin saldırısına uğrayan bir izcinin üzerinde bu çanta bulunuyordu. İzci bir gözünü ve kulağını kaybetti. Ulurgezerler, çocuğun sırt çantasında sakladığı küçük bir parça fıstık ezmesi çikolatanın peşindeydi. Kampa fıstık ezmesi getirdiyseniz kendinizi büyük tehlikeye attınız demektir. Çadırınızda bulundurursanız muhtemelen çadırınız çoktan paramparça edilmiştir.”

Yakından bakmaları için parçalanmış sırt çantasını izcilerin olduğu bir masaya uzattı. Çantaya bakan bir çocuk elini çantadaki deliğin içinden sokup geçirdi.

“Son kural, izcilerin nerelere gidebileceği ve gidemeyeceğiyle alakalı. Kampın sınırları belli. Ama kamp sınırları içinde de gitmemeniz gereken yerler var. Personel kampı gibi. Yol kenarındaki evim gibi. Kendinize, ‘Burada bulunmam uygun mu?’ diye sorun. Eğer cevap ‘hayır’ ise cevap hayır demektir.”

Gülümsedi. “Bu kurallara uyarırsanız muhtemelen benimle hiç karşılaşmazsınız. Olması gereken de bu. Ben anneniz

değilim. Öğretmeniniz değilim. Nihayetinde, kendi problemlerinizi kendi başınıza çözmek için gereken özgüven, bir izcinin edinmesi gereken en önemli beceridir. İzin verirsiniz bu kamp size bunu öğretebilir. Yolunuz güvenli olsun.”

İzciler karşılık verdi: “Hedefiniz doğru olsun.”

Gözetmen başını hafifçe eğerek selam verdikten sonra platformdan indi. Yemek ve sohbet devam ederken kalabalığın sesi gitgide yükseldi.

Arlo daha önce hiçbir yetişkinin böyle konuştuğunu duymamıştı. Gözetmen Mpasu’yu etkilemek için can atıyordu; bir yandan da bunun imkânsız olduğunu seziyordu.

Indra veya Wu’ya ne düşündüklerini sormak istedi ama obadaki herkes bir tarafa dağılmıştı. Etrafta kendi oymağından görebildiği tek kişi Russell’dı.

Yan masada Arlo’ya sırtını dönmüş bir vaziyette oturuyordu. Peynirli makarna tabağını uzattığı sırada Russell’in fuları kaydı. İşte o zaman Arlo onu gördü: Russell’in gömleğinin altından, yakasının hemen aşağısından kan sızıyordu. Kan lekesi bir çeyrek kuruş boyutundaydı ve tazeydi.

Russell fularını düzelterek yarasını sakladı.

Çam Dağı Oymağı Köşk’ten kamp alanlarına dönerken, Arlo’nun bir gözü Russell’in üzerindeydi. Yaralanmışa benzermiyordu. Her zamanki gibi Kırmızı Oba’daki arkadaşlarıyla takılıyordu. Ama Arlo, Russell’in, kanayan bir yarası olduğunu bildiğinden emindi. Kaşınan bir noktayı kaşımak ister gibi elini iki kere fularının arkasına atmıştı.

Bu sırada Indra, Arlo’nun yanına geldi. “Bence onlara he-men anlatmayalım,” dedi Indra sesini alçaltarak.

“Kime neyi anlatmayalım?”

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

“Jonas ve Julie’ye, Gür Ormanlar ve Kırık Köprü’de olanları. Zaten üzerinden epey geçti, hem şimdi Thomas varken onları bir kenara çekmek garip olur.”

O kadar çok şey olmuştu ki Arlo ikizleri ve otobüste aldıkları kararı unutmuştu. “Tamam.”

“Ama yine de onlara anlatmalıyız,” dedi Indra. “Bunun hâlâ doğru karar olduğunu düşünüyorum, ya sen?”

Arlo başını salladı. “Kesinlikle.” O sırada Russell’in fularıyla oynamasını izliyordu. Yarasını saklamaya çalıştığını biliyordu.

Ateşkuşu’na ulaştıklarında Arlo, Russell hakkında tavsiyesini alma umuduyla Connor’la yalnız kalabileceği bir an yakalamaya çalıştı. Ama Connor, doğru düzgün iyi geceler bile demeden doğruca yatağına yönelmişti.

Russell Stokes’un her ne sorunu varsa sabaha kadar beklemesi gerekecekti.

— 13 —

GÖL

ARLO. kızıltrüv gölü'nün kıyısından birkaç metre uzakta duruyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, su kristal berraklığında idi. Ayak parmaklarının çamura gömülüşünü görebiliyordu.

Su yüzeyinden yansıyan altın güneş ışığı öyle parlaktı ki gözlerini kısmak zorunda kaldı.

Yalnızdı.

“Benim kim olduğumu biliyor musun?”

Bir adamın sesiydi bu. Hadryn. Arlo birden restorana dönmüştü. Altın sikke masanın üzerinde dönüyordu. Gördüğü ışık buydu.

Bu bir anıydı.

“Benim kim olduğumu biliyor musun?” diye tekrarladı ses.

Hayır.

“Neden burada olduğumu biliyor musun?”

Hayır.

Arlo fısıldıyordu.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

“Sana yardım etmek için buradayım, Arlo Finch. Sana yardım edebilecek tek kişi benim. Tekrar et.”

Bana yardım edebilecek tek kişi sensin. Arlo konuşurken, sanki elinde tuttuğu fiziksel nesnelermiş gibi, kelimelerin ağırlıklarını hissediyordu. Onları yere bırakmak istedi ama koyacak yer yoktu.

“Ötedünyalılar ikimizi de istiyor. Yani burada olduğumu kimseye söyleyemezsin. Tekrar et.”

Kimseye söyleyemem.

Bu kelimeleri de elinde tutuyordu. Diğerlerinden daha da ağırlardı.

Arlo göle dönmüştü. Çamura batıyordu. Yoksa içine mi çekiliyordu? Çamur bileklerine kadar gelmişti. Ve şimdi dizlerine kadar.

Ayaklarını çekmeye çalıştı ama her hareketi onu daha da derine çekiyordu. Çamur beline kadar çıkmıştı. Su neredeyse çenesine geliyordu.

“Bana yalan söylemezsin, değil mi Arlo Finch?”

Arlo başını iki yana salladı.

“Çünkü nerede yaşadığını biliyorum. Arkadaşlarını tanıyorum. Aileni tanıyorum.”

Arlo şimdi ağzını su yüzeyinde tutmaya çabalıyordu. Zorlukla nefes alıyordu.

“Gölde ne olduğunu biliyor musun?”

Su seviyesi aniden tepesine çıktığında Arlo nefesini tuttu.

Güneş ışığının önünde duran bir adamın bulanık silüetini görebiliyordu.

Hadryn’in sesi zihninde yankılandı:

“Beni sen yarattın.”

—14—

YANIMIZDA GETİRDİKLERİMİZ

ARLO NEFES NEFESE KALMIŞ BİR VAZİYETTE BİRDEN UYANDI. Kalbi küt küt atıyordu. Boğulmadığını fark etmesi birkaç saniye sürdü.

Çadırın içi karanlıktı, yalnızca kanvas kapıların kenarlarına biraz ayışığı yansıyordu. Ağır kanvas duvarlar tamamen kıpırsızdı. Arlo, Wu ve Thomas'ın nefes alıp verişini, yakında akan derenin sesini duyabiliyordu.

Gördüğü şeyin bir rüya olduğunu biliyordu. Az önce gerçekten gölde boğulmuyordu.

Ama restorandaki kısmın gerçek olduğundan gayet emindi. Arlo, Hadryn'le konuşmasının bir kısmını hatırlıyordu. Bu durum, çekmeyi unuttuğu bir fotoğrafı bulmaya benziyordu biraz.

Arlo yattığı yerde diğer tarafa dönüp -karyola gıcırdıyordu- su şişesini almak için karyolanın altına uzandı. Şişeyi buldu. Boştu.

Susamıştı.

ARLO FINCH: Ayışığı GÖLÜ

Ateşkuşu karanlıkta farklı görünüyordu. Daha soğuk. Daha boş. Ayışığıyla aydınlanan karanlık manzaranın ortasında, kavak ağaçlarının beyaz gövdeleri parlıyordu. Toprağın üzerinde çeşitli ayak izleri belirgindi.

Arlo fenerini almayı düşündü ama tuvaletlerin oraya giden yolun yeterince aydınlık olduğuna karar verdi.

Herkes "lavabo" diyordu ama gerçekte sadece bir beton levha üzerine asılmış altı musluklu bir borudan ibaretti. Çam Dağı Oymağı'nın dört obasının da kullandığı tek su kaynağı burasıydı; bu yüzden de diş fırçalamaktan matara doldurmaya kadar pek çok faaliyetin merkezi de burasıydı. Kamp dedikoduları da buradan yayılıyordu.

Arlo yoldaki dönemeci geçtiği sırada, uzakta tek bir figür gördü. Biri lavaboların başında durmuş çamaşır yıkıyordu. Arlo donup kaldı.

Bu Russell'di.

Üniformasının gömleğini akan suyun altına tutmuş çitilemekle meşguldü. Kan lekesini çıkarmaya çalışıyordu.

Arlo, Russell'ı yalnız bırakarak ağaçlara doğru geri çekilmeyi düşündü. Sabah Connor'dan tavsiye isteyebilirdi. Birlikte, yapılacak ve söylenecek doğru şeyi bulurlardı.

Ama bu, Arlo'nun beklemesi anlamına gelirdi. Bu, gecenin geri kalanını kanın nereden geldiğini merak ederek geçirmesi demekti. Russell burada, hemen önünde duruyordu, tek başına. Arlo ondan cevap istiyorsa bundan daha iyi bir zaman olamazdı.

Su şişesinin kapağını açarak lavabolara doğru yürüdü.

Russell başını kaldırdı, irkilmişti. Arlo'yu görünce sinirlenmiş gibi başını iki yana salladı ama gömleğini çitilemeyi bırakmadı.

Arlo musluklardan birinden şişesini doldurmaya koyuldu. Bir yandan gömleğe işaret ederek, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, Fişek."

İyi. Demek bu şekilde olacak. "Bu sabah çantanda bir şey vardı. Sonra gölde, suya girmedin. Kulak zarının delinmiş olduğunu pek sanmıyorum. Bence gömleğini çıkarmak istemediğin için göle girmedin."

Russell temizliğe devam ediyordu.

Arlo sözlerini sürdürdü: "Sonra akşam yemeğinde üniformanın altından kan aktığını gördüm. Şimdi de gömleğini temizliyorsun. Yani bir şeyler dönüyor."

"İyiyim. Rahat bırak beni."

"Bana ne olduğunu anlat yoksa başkalarına söylerim. Gerekirse Diana'ya ya da bir gözetmene. Biri sana zarar veriyorsa..."

"Kimsenin bana zarar verdiği yok! Kimse değil, bir şey sadece."

"Nasıl bir şey?"

Russell musluğu çevirip kapattı. Etraf kulak tırmalayıcı derecede sessizdi. Russell, Arlo'ya hançer gibi bir bakış fırlattı. Arlo ise gözlerini kaçırmadı. Tereddüt etmedi. Sonunda Russell pes etti.

"Buna parazit deniyor," dedi. "Bir kene gibi düşün."

Arlo Elkitabı'ndan keneleri biliyordu. Cildine yapışıp Kaya-lık Dağları benekli humması gibi hastalıklara neden olabilecek küçük böceklerdi. Arlo her kamp sabahı kenelere karşı üstünü başını kontrol etmeye özen gösterirdi. Wu'yla birbirlerinin saçlarını kontrol ederlerdi.

Arlo bunun bir keneden ibaret olmadığından emindi. Keneler küçüktü, pirinç tanesi kadardı. Russell'in çantasının içinde hareket eden her neyse çok daha büyük bir şeydi. Ama henüz Russell'in üstüne gitmemeye karar verdi.

“Bu parazit. Şimdi nerede?” diye sordu Arlo.

Russell uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra iç çekti. “Omzumda.” Tişörtünün yakasını çekip omzunu gösterdi. Arlo paraziti görebilmek için eğilip baktı. Ortada böcek gibi bir şey yoktu.

Derken Russell, “Görünmez,” diye açıkladı. Ses tonunda şaka yaptığına dair hiçbir işaret yoktu. “Yine de hissedebiliyorum. Hareket ettiğinde ve ısırıldığında.”

Arlo şüpheliydi ama Çam Dağı’nda geçirdiği zaman boyunca, pek çok tuhaf olayın gerçek olduğunu öğrenmişti. “Nereden geldi?” diye sordu.

“Geçen ay kampta, ormandaydım. Sincabın teki bana bakıyordu. Büyük bir sincaptı ve bir garip görünüyordu. Ben de ona bir taş attım.” *Garip görünen şeylere taş atmak normal bir şey, ben de tabii ki taş attım*, der gibi söylemişti bunu. “Onu vurdum. Sonra cesedin başına gidip eğilmiş bakıyordum ki birden küçük bir ısırık hissettim.”

“Ensende mi?”

“Önce bacağımda, çorabımın içindeydi. Ama şu ana kadar her tarafımı ısırdı.” Russell tişörtünü kaldırıp kaburgalarının hemen altında ve sırtında yer alan izleri gösterdi. Ayışığında bile, Arlo belirgin yara izlerini seçebiliyordu. Russell’in epey canı yanmış olmalıydı. “Birine söylemelisin,” dedi Arlo.

Russell başını hayır anlamında salladı. “Culman’ın kitabına baktım. Parazitler sadece altı hafta yaşıyormuş. Dört hafta geçti bile. Dişimi sıkacağım.”

“Ama ya Culman’ın kitabı yanılıyorsa? Sonuçta her şeyi de doğru yazmıyor.” *Gerçek hayatta orman cinleri ve troller gördüm. Kitapta yazdığından daha korkunçlar.*

“Bir şey olmaz.” Russell belli ki konuşmanın bitmesine hazırdı. Gömleğinin suyunu sıkmaya başladı.

“Başka bilen var mı?”

“Hayır. Yani eğer biri bir şey söylese –*parazit* kelimesini bile duyarsam– senin yumurtladığını anlarım.” Russell’ın özellikle tehdit etmesine gerek yoktu. Arlo başına gelecekleri tahmin edebiliyordu.

Sonra Arlo’nun aklına bir fikir geldi. Sol botunu eline aldı –bağcıklarını bağlamamıştı– ve bağcıklarını çözmeye koyuldu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Russell.

“Görünmez demiştin. Bazen bunun nedeni aslında bizim dünyamızda olmamaları.” Kulağa kafa karıştırıcı geldiğini biliyordu. “Bana güven.”

Arlo elindeki bağcığı ilmekleyip bükmeye başladı; liflerin hareket etmeye başladığı noktayı hissetmeye çalışıyordu.

Arlo son birkaç aydır –ilk defa Alp Derbisi sırasında karşılaştığı, çok boyutlu, ruhaf bir düğüm çeşidi olan– kördüğüm üzerinde çalışıyordu. Bağlama kısmını yapabiliyordu; açması ise hâlâ neredeyse imkânsızdı. Her seferinde düğümlezip kalıyorlardı. Ateş Vadisi’nde açmayı başardığı büyük kördüğümün, Gür Ormanlar’ın garip güçleriyle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordu.

Ama bunun şu anda bir önemi yoktu. Şu an için küçük bir aralık işini görürdü. Düğümü tırnaklarıyla dikkatlice küçük bir kuruştan daha büyük olmayan bir çember haline getirdi. Tam ortasında sabun köpüğü gibi incecik bir film parılıyordu.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordu Russell.

“Nasıl yapabildiğimi ben de bilmiyorum.” Arlo küçük çemberi tek gözünün önüne götürüp gözünü kısarak içinden baktı. Kördüğümün merceğinden gölgeli bir gerçeklik görebiliyordu. Tam odaklanamıyordu ama Russell’ı ve paraziti net bir şekilde görebiliyordu.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Russell gerçeği söylemişti: omzunda gerçekten de tuhaf bir yaratık duruyordu. "Görüyorum," dedi Arlo, aşırı tepki vermemeye çalışarak.

"Neye benziyor?" diye sordu Russell. "Culman'ın kitabında resmi yok."

Arlo onu tarif edecek doğru kelimeleri bulmaya çabaladı. "Beyaz renkli. Süt beyazı. Fen dersi kitaplarında yaprak bitleri veya sivrisineklerin fotoğraflarını büyüttüklerinde uzaylı gibi görünürler ya..."

"Evet."

"Onun gibi."

Arlo'nun söyledikleri doğru ama bir yandan da yanıltıcıydı. En önemli ayrıntıyı vermemiştir: *Parazit, bir ev kedisi büyüklüğündeydi.*

Russell'in omzunda oturmakla kalmıyordu. Yırtıcı bir hayvan gibi kamburunu çıkarıp orada pusu kurmuştu. Altı şişkin gözü farklı yönlere bakıyor, gözkapakları birbirinden bağımsız bir şekilde açılıp kapanıyordu. Bir böcek gibi, parazitin vücudu da pullu bir dış iskeletle kaplıydı. Her biri dikenlerle kaplı en az on bacağı vardı. Kanla kaplı iki dişi –*alt çene kemiği miydi?*– hariç her tarafı beyaz veya yarı saydamdı.

Arlo parazite dokunmak için bir elini dikkatlice öne doğru uzattı. Parmakları doğruca böceğin içinden geçip gitti; tıpkı hayalet köpek Cooper gibi parazitin de fiziksel bir formu yoktu.

Yaratık, gövdesinden çıkan küçük, gümüş renkli bir ışık ipliğiyle Russell'in omzuna bağlıydı. Arlo yaratığın Russell'a yalnızca bu noktadan bağlı olduğunu düşünüyordu. *Russell bu yüzden onun küçük olduğunu sanıyordu. Hissedebildiği tek şey omzundaki bu küçük bağı.*

Kördüğüm aniden çöktü. Arlo artık paraziti göremiyordu.

Arlo, Russell'a gördüklerinin ne kadarını anlatması gerektiğini düşündü. Onu ürkütmek istemiyordu. "Sağlık merkezine gitmelisin," dedi. "Belki oradaki görevli gözetmen ondan nasıl kurtulacağını bilir."

Russell omuz silkti. "Evet. Belki."

"Gidecek misin?"

"Belki dedim." Arlo'ya parmağını doğrulttu. "Ama başkasına söylemiyorum, sen de söylemeyeceksin."

Arlo, "Tamam," diyene kadar bekledi.

Sonra gömleğini alıp Kırmızı Kamp'a doğru uzaklaştı.

Arlo şimdi lavabolarda tek başına durmuş, musluktan akan damla sesini dinliyordu. Gökyüzü morarmaya başlamıştı. Birkaç saat içinde borazan sesi duyulacaktı. Arlo kahvaltıdan sonra Connor'ı bir kenara çekip Russell'a verdiği sözü bozmayacak şekilde tavsiye isteyebilirdi.

Ya da meseleyi kendisi çözebilirdi.

Belki de yardım için başkalarına koşmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Ne de olsa Connor'ın ne söyleyeceğini zaten biliyordu: *Sadık, cesur, kibar ve doğru. İzci yemini ne söylüyordu?*

Sadık ve doğru; sözünü tutup kimseye bir şey anlatmaması gerektiğini söylüyordu. Burası kesindi. Ama *cesur* seçim hangisiydi –Russell'ın isteğine saygı duymak mı yoksa dikkate almak mı? Arlo, Russell'ın ihanete uğradığını anlayınca vereceği tepkiden mi, yoksa tam olarak anlamadığı bir yaratık tarafından zarar görmesinden mi daha çok korkuyordu? Söylemesi zordu.

Geriye *kibar* kalıyordu. Elkitabı bu noktada izcilerin Altın Kural'ı göz önünde bulundurmasını söylüyordu: Başkalarının size nasıl davranmasını istiyorsanız siz de başkalarına öyle davranın. Arlo görünmez bir canavar tarafından ısırılıyordu

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Russell'ın bunu başkalarına anlatmasını ister miydi? Kesinlikle istemezdi.

Arlo'nun omzunda kan emici bir parazit olmasa da, Hadryn'le karşılaşması gibi, onun da paylaşmaya hazır olmadığı bazı şeyler vardı. Sırlar –acı verici olanlar bile– sahiplerine özeldir. Başkasının sırrını izinsiz bir şekilde ifşa etmek bir tür hırsızlıktır.

Dahası Arlo, kendi hayatının Russell'inkinden çok daha fazla tehlikede olabileceğini düşünüyordu. Gür Ormanlar'ın ötesindeki karanlık güçler onu öldürmek için düzenli olarak komplo kuruyorlardı. Bu parazit ne kadar korkunç olursa olsun, yalnızca bir böcekten ibaretti. Russell bu sorunu kendi başına çözebilmek için gereken zamanı ve mahremiyeti hak ediyordu.

Arlo'nun zihninde dönüp dolaşan düşünceler şimdi biraz sakinleşmişti. Ellerini yıkadı. Aslında kirlenmemişlerdi ama yine de yıkaması gerektiğini hissetmişti.

Sonra çadırına geri döndü ve borazan sesi onu uyandırana kadar uyudu.

—15—

HER ZAMAN MAVİ

O SABAH PEK PLANLANDIĞI GİBİ GİTMEDİ. İlk olarak, iç çamaşırları kayıptı.

Arlo çantasını karıştırdığında çoraplarını, şortlarını ve kamp tişörtlerini bulabildi. Ama bir tane bile iç çamaşırı bulamadı. Wu ve Thomas da bulamamıştı

“Çocuklar!” diye bağırdı Indra dışarıdan.

Çadırın kapısını açıp baktıklarında, Indra ve Julie ağaçlara işaret ediyordu. Tüm dallarda bir iç çamaşırı asılıydı. Sanki dev bir kasırga olmuş ve tüm iç çamaşırlarını çadırın içinden çekip alarak onlarla ağaç dallarını süslemişti.

Çam kozalaklarının arasından külotlar sarkıyordu. Sutyenler sabah esintisiyle sallanıyordu. Arlo, *Indra ve Julie sutyen takıyor*, diye fark etti o an. Bu, daha önce hiç aklına gelmemişti.

Farklı olan bir şey daha vardı: Indra'nın saçları. Dün tıpkı Diana'nınki gibi düz ve parlaktı. Bu sabah ise hiç olmadığı kadar kabarık ve kıvrıkcıktı. Saçlardan oluşan bir tür kapüşon gibiydi.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

“Ne oldu?” diye fısıldadı Arlo, Indra’nın başını işaret ederek.

Indra içini çekti. “Dünkü yüzme testi yüzünden olduğunu düşünüyorum. Sanırım ıslanmaması gerekiyordu.”

Dalın birinden iç çamaşırlarını alan Wu öfkelenmişti. “Bunu yapsa yapsa Kırmızı Oba yapmışır. Misilleme yapmamız gerek.”

“Çadırlarının girişlerini kapatabiliriz,” diye atıldı Julie. “Sonra içlerini arılarla doldururuz.”

Wu bu fikri beğenmişti. “Gölün doğusundaki tarlada bir arı kovanı var. Böcekbilim için kullanılıyor. Arıları yakalamak için dumana ve bir çeşit çantaya ihtiyacımız var.”

“Ya içlerinden birinin arılara alerjisi varsa?” dedi Arlo. “Arılar onu öldürebilir.”

Julie buz gibi bir bakış fırlattı. “Böylelikle iç çamaşırlarımızla uğraşmamayı öğrenirler.”

“Kırmızı Oba yapmadı,” dedi Connor çadırından çıkarak. “Orman perileri yaptı.”

Connor kamp alanının etrafına her zamanki koruma büyülerini kurmuştu ama bu, perileri durdurmaya yetmemişti. Bu görünmez ruhlar ormanın yerlileriydi, bu yüzden basit koruma büyülerini onları savuşturamıyordu. Connor, ağaç dalından iç çamaşırlarını almak için bir sopa uzattığı sırada, “Onlara rüşvet vermek gerekiyor,” diye açıkladı. “Parlak madeni paralar ve ayçekirdeği hoşlarına gidiyor. Dün gece dışarıya biraz bırakmamız gerekirdi.”

“O zaman neden bırakmadık?” diye sordu Jonas.

“Unuttum,” dedi Connor. Connor’ın üstünde, on dört yaşından büyük görünmesine neden olan bir yorgunluk vardı. “Özür dilerim, bugünlerde çok bitkin hissediyorum. Sanırım biraz üşüttüm.” Piknik masasına oturup botlarını bağlamaya koyuldu.

İç çamaşırlarını toplamak için ekip çalışması gerekiyordu, bazıları ağaçlara tırmanırken, bazıları da aşağıdan sopa uzattılar. Arlo'nun önerisi üzerine, bu işi bir tür Alp Derbisi mücadelesine dönüştürdüler: Her bir külot bir puan, her bir sutyen ise iki puan ediyordu. (Askılar sutyenlerin yakalanmasını zorlaştırıyordu, ayrıca külotlara göre daha az sayıda sutyen vardı.) Bunu bir oyuna dönüştürmek, birbirlerinin iç çamaşırlarına dokunmanın verdiği tuhaf hissi biraz olsun azaltmıştı. Yarım saatin sonunda doksan yedi puan ve ayırmaları gereken bir çamaşır yığını toplamışlardı.

Arlo evde çamaşır ayırmaya alışkındı ama arkadaşlarının iç çamaşırlarını, özellikle de kızların eşyalarını görmek tuhaf bir histi. Neyse ki kamp kuralları gereği tüm giysilerin etiketinde sahibinin adı yazılıydı.

"Hicks de kim?" diye sordu Jonas, bir külotun etiketine bakarak.

"Peki ya Ramos kim?" diye sordu Indra, farklı bir çamaşıra bakarak. "İkisi de benim," dedi Thomas eşyalarını alırken.

Obanın geri kalan altı üyesi, doğal olarak kafalarında oluşan soruyu kimin soracağını düşünürken uzun bir sessizlik oldu.

Nihayet Wu sormaya karar verdi. "Başkalarının iç çamaşırları sende ne arıyor?"

Thomas bakışlarını katlamakta olduğu çamaşırlardan ayırmadı. Arlo bu sırada doğru şekilde yanıt vermenin yolunu bulmaya çalıştığını düşündü.

Thomas nihayet önündeki çamaşır yığını kenara itti. "Birkaç ay önce bir yangın çıkmıştı. Kimse yaralanmadı ama evimiz yanıp kül oldu. Bu olaydan önce de pek paramız yoktu ama yangınla birlikte durumumuz iyice kötüledi. Oymağımdaki izciler bir kahvaltı düzenleyip bu kampa gelebilmem için para

topladılar. Hep gelmek istediğimi biliyorlardı. Ama içindeki eşyalarım ile birlikte kamp çantam da yanmıştı. Yani sahip olduğum her şey onların. Başkalarının iç çamaşırını kullanmanın garip olduğunu biliyorum ama elimde olan bu. Elimde olanlar için kendimi çok şanslı hissediyorum çünkü nereden geldiklerini biliyorum. Hicks ve Ramos sayesinde buradayım...” Eline yeni bir parça alarak etiketini okudu. “Delgado?”

“O benim,” dedi Jonas. İç çamaşırlarının hepsi aynı görünüyordu.

Thomas gülümsedi. “Yaşadığım yerdeki arkadaşlarımı ve sizleri tanıdığım için şanslı olduğumu biliyorum. Yangın korkunçtu ama bana neyin önemli olduğunu hatırlattı.”

Connor tüm oba adına konuştu. “Bir şeye ihtiyacın olursa sorman yeterli, tamam mı? Artık bizden birisin ve biz birbirimizin arkasında dururuz.” Elini öne doğru uzattı. Herkes elini sırayla Connor’ın elinin üstüne koydu.

“Her zaman doğru!” dedi Connor.

Diğerleri, “Her zaman mavi!” diye karşılık verdi.

— 16 — DÖNÜŞ

BİR KANODA KÜREK ÇEKMEK, gerçekten bu işe kalkışana kadar basit görünür.

Arlo, sadece birkaç dakika önce, henüz karadayken Indra'yla birlikte işin temellerine hâkim olduklarından emindi. Küreği nasıl tutacağını ve geri çekerken dikey vaziyette tutmanın neden önemli olduğunu biliyordu. Tempolarını korumayı ve dönüşleri çalışmışlardı.

Ama suya girdikten sonra işin rengi değişiyordu.

Kanoya binmek bile şaşırtıcı derecede zordu. Buzlu gölde ayak bileklerine kadar suya giren Arlo kanonun kış tarafını desteklerken, Indra yavaşça pruvaya doğru yöneldi ve kanonun dışındaki alüminyum kısmın üzerinden iç kısma doğru eğildi. Oturakları kullanmaları yasaktı; dizlerinin üstünde durmak daha güçlü kürek çekebilmelerini sağlıyor ve kanonun devrilme olasılığını düşürüyordu.

Derken Arlo'nun kanoya binme sırası gelmişti. Arkayı sabitleyen kimse olmadığı için kano çılgınlar gibi sallanıyordu.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

“Dikkat et!” diye bağırdı Indra çaresizce.

Arlo kamburlaştıkça kulaklarına doğru çıkan can yeleği her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Kumaşı tenine batıyordu, ayrıca yosun ve güneş kremi gibi kokuyordu. Ağırlığını olabildiğince eşit bir şekilde dağıtmaya çalıştı ancak kanonun kenarlarından içeriye yine de biraz su doldu.

Nihayet yerine ulaşan Arlo, ıslak spor ayakkabılarının üstüne diz çöküp kıydan uzaklaşmak için kürek çekmeye koyuldu. Sonunda suyun üstünde süzülüyorlardı.

Sudaki on kanonun arasında altıncılardı. Thomas ve Wu çoktan öne geçmişti. Zahmetsizce kürek çekiyor, kanoları suyun üstünde hızlı ve temiz bir çizgi çizerek ilerliyordu.

Bu arada, Arlo ve Indra hâlâ mücadele veriyordu. Her kürek çekişleriyle sola veya sağa dönüyorlar, ardından rotayı düzeltmek için ters yöne doğru çok fazla kürek çekiyorlardı. En sonunda kendilerini yanlış yöne, yani rıhtıma bakarken buldular.

“Finch! Jones!” Eğitimcileri Trix onlara seslenmişti. Saçını atkuyruğu yapmış, elinde megafon tutuyordu. “J-vuruşları yapın!”

Arlo J-vuruşları hatırlıyordu: hareketin sonunda küreğin havaya kalkarak bir J şekli oluşturması gerekiyordu. Arlo bunca süredir zaten J-vuruş yaptığını sanıyordu ama şimdi fazladan çaba sarf ederek küreği iyice suya daldırdı.

Ama dönmüyorlar, aksine, şimdi yanlış yöne doğru daha da hızlı gidiyorlardı.

Derken Arlo sorunun farkına vardı: Kanonun önünde oturan Indra onunla aynı hareketi yapıyordu.

“Bana söyledi!” diye bağırdı Arlo. “J-vuruşları arkada oturan kişi için.”

“O zaman ben ne yapacağım?”

“Hiçbir şey yapma. Bırak ben düzelteyim.”

Indra küreğini kenara bıraktı, belli ki sinirlenmişti. Arlo, Indra'nın kontrolü elinde tutmak istediğinin farkındaydı ama kanolar çoğunlukla kış tarafından yönlendiriliyordu. Bu yarım saat önce, kanoda ustalaştıklarını düşündükleri süre zarfında Trix'in onlara öğrettiği ilk şeylerden biriydi.

Arlo bir sola bir sağa doğru kürek çekmeye devam etti. Kano zar zor hareket ediyordu. Sanki marmelat dolu bir havuzda süzülüyorlardı. Ayrıca dizlerine sürtünen kum taneleri yüzünden canı acıyordu.

Her kürek çekişiyse, belli ki insanı hayal kırıklığına uğratmak ve aşağılamak için tasarlanmış bir aktivite olan kanonun temel amacını sorguluyordu. *Bir insanın neden kanoya ihtiyacı olabilir ki? Kayıklar daha iyi değil mi? Kayıkta küreklerin yeri sabitti. Muhtemelen kayak için bir izci rozeti bile yoktu çünkü bunun için belli bir beceriye sahip olmaya da gerek yoktu. Sadece...*

“Dur!” diye bağırdı Indra.

Arlo başını kaldırıp baktığında gölün kenarındaki sazlıklara doğru ilerlediklerini gördü. Sukamışlarının arasında sinekler ve güveler uçuşuyordu. Suyun yüzeyinde yağlı bir köpük tabakası vardı.

Durmaları gerekiyordu ama nasıl? Kanonun freni yoktu. Indra geriye doğru baktı. “Dönmek için yelpaze vuruşları yapmamız gerek.”

“Onu daha öğrenmedik.”

“Elkitabında var. Saat yönünde gideceksin. Ben de saat yönünün tersine.”

Küreğini su yüzeyinde geniş bir yay çizerek şekilde çekerek gösterdi. Arlo da aynısını yaptı. Kanonun suda dönmeye başlamasıyla biraz olsun içi rahatladı. Yine de sazlıklara doğru gi-

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

diyorlardı. Arlo, hızlarını alamadıklarından mı yoksa arkalarından esen rüzgârdan ötürü mü duramadıklarından emin değildi.

“Neden bu kadar zor?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdi Indra. “Her şeyi doğru yapıyoruz.”

Bu doğru olamazdı. Diğer takımların hiçbiri bu kadar sorun yaşamıyordu. Farhad ve Cheyenne Oymağı’ndan oba arkadaşı bile ritimlerini bulmuştu, kanolarının önünde kürek çeken kör izcinin yüzünde kocaman bir gülümse vardı.

Arlo ve Indra ise tüm denemelerine rağmen bataklık otlarına doğru sürüklenmeye devam ediyorlardı. Onlar sazlıkların arasında süzülürken ürküp kaçışan çekirgeler patlamış mısır taneleri gibi kanonun alüminyum yüzeyine çarpıyordu. Arlo onları kovmaya çalıştı ama boşuna.

Sonra başını kaldırdığında Indra’yı gördü. Ve görür görmez kahkaha attı.

“Ne?!” dedi Indra ona dönüp bakarak.

Indra’nın saçları tamamen sazlık çiçeklerinin tüyleriyle kaplanmıştı. Bu haliyle sevimli bir nineye ya da Noel Baba’nın diş versiyonuna benzemişti.

“Bu kadar komik olan ne?!”

Arlo eliyle saçını gösterdi. Indra elini saçına atıp bir tutam tüyü çekip havaya bıraktı, rüzgâra kapılan tüy hızla uzaklaştı. Indra bu kadar olduğunu sanmıştı.

Bu durum Arlo’yu daha da eğlendirirken Indra’yı iyice kızdırdı: “Hiç komik değil! Kanoda başarısız olacağız.”

“Bu bir test değil,” diye karşılık verdi Arlo. “Derecelendirilmiyoruz.”

“Elbette derecelendiriliyoruz! Sadece bize söylemiyorlar.”

O an Arlo Indra'yı daha iyi anladığını hissetti. Okuldaki testler ve ödevler konusunda asla endişeli görünmüyordu. Notları genelde A ya da B'ydi, ara sıra C bile alıyordu ve beden eğitimi derslerinde pek agresif sayılmazdı. Ama konu izcilik olunca, birinci olma konusunda takıntılıydı. Elkitabı'ndan koca koca bölümler ezberliyor ve gözleri bağlı şekilde düğüm atmaya çalışıyordu. Wu ona "Süper İzci" diyordu, doğrusu bu isim ona çok yakışıyordu.

Arlo, Indra'nın rekabetçilik konusundaki bu seçici tavrının, üç yıl üst üste ulusal eskrim şampiyonasına girmekle kalmayıp aynı zamanda ülkedeki en iyi lise klarnetçilerinden biri kabul edilen ablasıyla bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Indra eskrimden çabucak vazgeçmişti ve piyano çalsa da bu konuda pek de iyi sayılmazdı.

Başarılı olduğu tek konu izcilikti. Yani kanoda başarısız olmak affedilemezdi.

"Özür dilerim," dedi Arlo. "Haydi, buradan çıkmaya çalışalım."

Indra onu susturdu.

"Duyuyor musun?" Eliyle işaret etti.

Arlo küreğini bırakıp kulak verdi. Vızıldayan böcekler ve ötüşen kuşların seslerinin arkasında bir ses duydu: Sıkma döngüsünde çalışan bir çamaşır makinesinin hafif uğultusunu andırıyordu. "Nedir bu?"

"Emin değilim. Belki uçak geçiyordur."

Arlo yüzünün önünde uçan sinekleri savuşturarak boyununu çevirip sazların üzerinden baktı. Hiçbir şey göremiyordu ama ses kesinlikle gitgide yükseliyordu ve güneyden geliyordu.

Göldeki diğer kanolara baktı. Takımlar teker teker kürek çekmeyi bırakarak tüm dikkatlerini güneye çeviriyordu. Wu gökyüzündeki bir noktaya işaret etti.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Bir şey geliyordu.

Daha yakındaydı.

Gürültülüydü.

Derken ses aniden sağır edici boyuta ulaştı. Arlo kulaklarını tıkadı.

Parlak kırmızı renkli bir helikopter üzerlerinden geçti. Arlo tüm vücudunun titrediğini hissetti.

Pervanelerin şiddetiyle gölün yüzeyi dalgalanıp parlıyordu. Helikopter çakıllı otoparka yaklaşırken yavaşlayarak inişe geçti.

İşte o zaman Arlo helikopterin yan tarafındaki beyaz haçı gördü. Bu bir hava ambulansıydı.

Yüreği ağzına geldi. Midesinde kötü bir his vardı.

Neden burada olduklarını biliyordu.

“Gitmeliyiz,” dedi. “Hemen!”

Arlo elinden geldiğince hızlı koşuyordu, ıslak ayakkabıları attığı her adımda gıcırıyordu. Can yeleğini çıkarıp yola bıraktı.

Kanoyu düzgün bir şekilde bırakmaya ya da Trix'e neden dersten alelacele çıktığını açıklamaya zamanı yoktu. Göl kenarındaki danışmanların yanından geçerken bazı konuşmalar kulağına çalındı—

“...Çam Dağı'ndan bir çocuk...”

“...hiç böyle bir şey görmedim...”

“...umarım zamanında yetişmişlerdir...”

Russell olmalıydı. O sabah sağlık merkezine gitmiş olmalıydı. Belki de bir yerde bayılıp kalmıştı. Arlo'nun bildiği tek şey,

helikopter havalanmadan önce otoparka gitmesi gerektiği idi. Parazit hakkında tüm bildiklerini onlara anlatmalıydı.

Russell'a ne söz vermiş olursa olsun, gerçek bir ölüm kalım meselesi söz konusu olunca doktorlara neyle karşı karşıya olduklarını bildirmesi gerekiyordu.

Tehlikede olan yalnızca Russell değildi. Parazit bir başkasına da yapışabilirdi. Belki de Russell'ın vücuduna yumurtalarını bırakıyordu. Yumurtalar aniden çatladığında bütün bir hastaneyi enfekte edebilirdi. Onları uyarmak zorundaydı.

Ama önce oraya ulaşması gerekiyordu. Göle giden yol sabah bu kadar uzun sürmemişti. Şimdi koşarken ise uçsuz bucaksız görünüyordu.

Arlo, sağlık görevlilerinin helikoptere bir sedye yüklediğini gördü. Sonra aracın kapılarını kapattılar. Gözetmen Mpasu, helikopterin pervaneleri tekrar dönmeye başladığında bir düzine izleyiciye geriye çekilmelerini işaret etti.

"Bekleyin!" diye bağırdı Arlo. "BEKLEYİN!"

Arlo çok uzaktaydı, motorlar ise çok gürültülüydü. Koşmaya devam etti.

Diana Velasquez onu gördü. Onu durdurmak için harekete geçerek omuzlarından tuttu.

"Sorun yok!" diye bağırdı, helikopterin gürültüsünde sesini duyurmaya çalışarak. "İyileşecek."

Arlo yükselen tozun içinde gözlerini kısarak baktı. "Ne olduğunu biliyorlar mı?"

"Bildiklerini düşünüyorlar. Emin olmak için hastanede röntgen çekecekler."

Arlo parazitin röntgende görünüp görünmeyeceğini merak etti. Mümkün olabilir diye düşündü; röntgen gözle görünmeyen şeyleri gösteriyordu. Fakat normal bir hastanenin Gür

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Ormanlar'dan gelen doğaüstü bir parazitle başa çıkmak için yeterli donanıma sahip olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Belki de onu bir çeşit uzman kliniğe götürüyorlardı.

Helikopter havalanırken kulaklarını kapattı. Rüzgâr öyle şiddetli esiyordu ki dişleri titriyordu. Diana ona kalkan olarak biraz olsun rüzgârdan korunmasını sağlamıştı. Arlo'dan oruz santim daha uzundu.

Helikopter döndü ve tam tepelerinden geçti. Altındaki ışıklar yanıp sönüyordu. Gölün üzerinden güneye doğru uçtu.

Etraf yeniden sessizleşiyordu. Arlo, giden helikoptere bakmak için onlarca izcinin sınıflarından çıkıp geldiğini gördü. Indra, Wu ve Thomas da sahilden aşağıya doğru koşuyorlardı.

Derken Arlo onu gördü: Russell Stokes market binasının yanında duruyordu.

Kırmızı Oba'dan arkadaşlarıyla birlikte helikopteri izliyordu. Evet ama Russell buradaysa o zaman—

Arlo, Diana'yı kolundan tuttu. "Bekle bir saniye – helikopterdeki kimdi?"

"Connor," dedi. "Çok hasta. Ameliyat etmek zorunda kalabilirler."

Arlo inanamayarak gözlerini kırptırdı. Sonra dönüp güneye baktığında helikopterin gökyüzünde sadece siyah bir noktadan ibaret olduğunu gördü.

Indra, Wu ve Thomas nihayet alana varmış, soluk soluğa kalmışlardı.

"Ne oldu?" diye sordu Wu.

"Connor gitti."

—17—

SADAKAT

O GÜN ÖÇLE YEMEĞİNDE peynirli sandviç, patates cipsi ve elma vardı – ama kimse pek bir şey yemiyordu. Sulu, kırmızı meyve kokteylinden yudumlayan Arlo, gözlerini piknik masasında gezdirdi; ara sıra obanın diğer beş üyesiyle bakışıyordu. Herkesin aynı şeyi düşündüğünden şüpheleniyordu ama kimse aklından geçeni söylemek istemiyor gibiydi.

Sonunda Julie sessizliği bozdu. “Connor ölürse bu bizim suçumuz. Obadakilerin birbirine göz kulak olması gerekiyor ve biz bunu beceremedik.”

“Biz doktor değiliz,” dedi Jonas. “Bilemezdik.”

“Ama şüphelenmemiz gerekirdi. Sonuçta otobüse bindiğimiz andan itibaren bir terslik olduğu belliydi. Yorgundu ve muhtemelen çoktandır hastaydı ama hiçbirimiz bir şey söylemedik çünkü Connor için daha önce hiç endişelenmedik. Bir tek o bizim için endişeleniyordu. Ve şimdi bir yerlerde hastanede çünkü biz kendi sorunlarımızı düşünmekle meşguldük.”

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Julie'nin yanlış şeyi yanlış zamanda ve yanlış şekilde söyleme konusunda özel bir yeteneği vardı ama Arlo bu sefer kesinlikle haklı olduğunu düşündü. Connor'ın durumunu hafife almışlardı. Onu tek başına bırakmışlardı.

"Connor ölmeyecek," dedi Indra. "Diana'nın dediğine göre, sorunun apandisiti veya dalağıyla ilgili olduğunu düşünüyorlar. Eğer öyleyse ameliyat edecekler. İyi olacak, merak etmeyin."

"Ama geri dönmeyecek," dedi Jonas. "Yani, en azından kampın geri kalanında olmayacak."

"Hayır, dönmeyecek," diye kabul etti Indra.

"O zaman, şimdi yetkili kişi kim?" diye sordu Wu.

Elkitabı bu konuda şaşırtıcı derecede faydasızdı. Oba yaşamı hakkındaki bölüme göre, liderin, bir toplantı ya da kampta bulunamayacağı durumda, yerine önceden geçici bir oba lideri belirlemesi gerekiyordu. Ama Connor götürülmeden önce kimseyi seçmemişti. Dolayısıyla ne yapmaları gerektiğini bilmiyorlardı.

"Aramızda en yüksek rütbeli olanlar Jonas ve benim," dedi Indra. İkisinin de Baykuş rütbesi vardı, diğerleri ise Sincap'ı. "Bu yüzden muhtemelen ikimizden biri olmalı."

Jonas başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkürler. Oba lideri olmak istemiyorum. Sadece eğlenmek istiyorum."

Indra, "Yaz kampı sadece eğlenmekten ibaret değil," dedi. "Yani, tabii eğlenmek de önemli ama başka şeyler de önemli."

Wu, Thomas'ı işaret etti. "Thomas da bir Baykuş."

"Thomas gerçek anlamda obada değil ama, değil mi?" diye sordu Julie, sanki tam karşısında oturmuyormuş gibi. "Geçici olarak bizimle."

"Teknik olarak bence obada sayılır," diye yanıt verdi Indra. "Hem üye listemizde hem de Connor ona bir fular verdi."

Thomas üzerindeki dikkati dağıtmak istedi. "Bakın, Mavi Oba'nın bir parçası olduğum için mutluyum. Ama oba lideriniz olmam mümkün değil. Sizden biri olmalı. Indra işlerin nasıl yürümesi gerektiğini iyi biliyor hem de bu işlerden iyi anlıyor gibi."

"Yani oba lideri o mu şimdi?" diye sordu Julie.

"Hayır, kesinlikle oylamalıyız," dedi Indra. "Resmileştirmek için."

"Katılıyorum," diye yanıt verdi Arlo. Oylama bu noktada yapılması gereken en doğru şeymiş gibi duruyordu; düğüm olmuş bir ipi yerde bırakmak yerine alıp güzelce sarmak gibi. Indra seçilir seçilmez Connor olmadan obanın nasıl işleyeceğini konuşup çözebilirlerdi.

Jonas memnun görünüyordu. "Indra'nın oba lideri olmasını isteyenler?"

Thomas bu sırada onları durdurmak için parmağını kaldırdı. "Oylamaya geçmeden önce, belki de bu işte harika olabilecek birini gözümüzden kaçırdığımızı söylemek isterim. Henry Wu'dan bahsediyorum. Gayet iyi fikirleri olduğunu gördüm ve bazen insanlar gerçekten dinlemiyor bile." Wu'ya döndü. "Bu sabah görev listesinden bahsediyordun. Ne demiştin?"

Wu bir anda ön plana çıktığına şaşırılmıştı. Ağzındaki lokmayı yuttu. "Hepimiz belli bir kurala göre görevlere atanmış gibiyiz, ne yapmak istediğimizin ya da hangi konularda iyi olduğumuzun bir önemi yok mu? Örneğin ben ateş yakma konusunda gerçekten iyiyim ve Jonas da yemek pişirmede gerçekten iyi, o zaman neden hep bu görevleri üstlenmiyoruz?"

"Çünkü görev değişimi yapmak zorundayız," diye karşılık verdi Indra.

"Ama neden? Ateş yakmak ve yemek yapmak en zor görevler ama Jonas ve ben bunları yapmak istiyoruz..."

Julie araya girdi: “Ben de mutfak işlerini alabilirim. Bulaşık yıkamayı seviyorum. Hiçbir zaman bulaşık yıkamaktan gıcımam.”

Indra, “Konunun ne yapmak *istediğinizle* alakası yok,” dedi. “Ne yapmanız *gerektiğiyle* ilgili.”

“Ama ben her zaman ateş yakmaya istekliysem neden bir başkası ateş yaksın ki?” diye sordu Wu. “Ya da yemek pişirsin? Ya da bulaşıkları yikasin?”

“Çünkü o zaman diğerleri sürekli su taşımak ya da kantine gidip gelmek gibi işleri yapmak zorunda kalır.”

“Gerçekten istiyorsan bulaşıkları yıkamama yardım edebilirsin,” diye önerdi Julie.

Indra alayla güldü. “Yardım etmek istemiyorum! Ya benim ya da bir başkasının görevi olsun istiyorum. Görev listesinin amacı bu. Anlayabilmeniz için daha nasıl basit hale getirebileceğimi bilmiyorum.”

Arlo yüzünü buruşturdu. Julie ters ters bakıyordu. Wu ve Jonas birbirleriyle baktılar. Indra, sözlerinin karşısındakilere ne hissettirdiğinden tamamen habersiz görünüyordu.

“Biz de,” diye araya girdi Thomas, “Teksas’taki obamda hiçbir zaman görev listesi kullanmazdık. İşleri her türlü tamamlıyorduk. Herkes uyum sağlıyordu. Gayet güzel geçiniyorduk.”

Jonas, Wu’ya işaret etti. “Oba lideri olsaydın ne yapardın?”

“İlk iş görev listesini yırtardım. Herkes istediği görevi yapar.”

Indra çok sinirlenmişti. “Ama bu çılgınlık! Eğer insanlara iş atamazsan hiçbir iş yapılmaz. Ayrıca görev listesi konusunda hepimiz anlaşmıştık. Kimsenin kimseyi zorladığı yok.”

Thomas, Arlo’ya işaret etti. “Sen ne düşünüyorsun?”

Arlo arada kalmaktan nefret ediyordu. “Her iki tarafı da anlayabiliyorum,” diye yanıt verdi. Bunun yeterli olacağını

ummuştı ama herkes onun daha fazlasını söylemesini bekli-yor gibiydi. “Demek istediğim, kimin ne yaptığını bilmek gü-zel ama bazı insanlar bazı işlerde diğerlerinden daha iyi. Ayrıca görev listesini zaten yeniden düzenlememiz gerekecek çünkü Connor gitti. Belki bazı işleri takas edebiliriz, böylece bazıları istedikleri işleri daha sık yapmış olur.”

“Ya da görev listesini ateşe atıp tamamen unutulabiliriz,” dedi Wu. Arlo, Wu’nun listeyi yırtmaktan yakmaya geçtiğini fark etti.

“Önerdiğin şey anarşi,” dedi Indra. “Asla işe yaramayacak.”

Bunun üzerine Wu’nun tepesi attı. “Nereden biliyorsun!? Neden yanıldığımdan bu kadar eminsin?”

Indra omuz silkti. “Çünkü genelde öyle oluyor.”

Arlo gözlerini kapatıp o an Gür Ormanlar’da olmayı diledi. Bu tartışmanın ortasında olmaktansa bir trol tarafından kova-lanmayı tercih ederdi.

“Bence oy vermeliyiz,” dedi Jonas. “Indra’nın oba lideri ol-masını isteyenler?”

Arlo göğsünün sıkıştığını hissetti. Kelimenin tam anlamıyla en iyi arkadaşları arasında seçim yapmak zorunda bırakılıyord-u. Hangisini seçerse seçsin, diğeri kendisini ihanete uğramış hissedecekti. *Connor olsa ne yapardı? İzci Yemini’ni düşünmesini söylerdi. Sadık, cesur ve kibar* her iki seçim için de geçerliydi ama *doğru* kelimesine odaklandığında, işin rengi değişiyordu. İşin doğrusu, Indra liderliğe daha hazırdı.

Yavaşça elini kaldırdı. Elini kaldıran tek kişi oydu.

Arlo, Julie’nin çadır arkadaşına oy vermesini beklemişti ama o kollarını birbirine dolamış bekliyordu.

Wu yüzünde üzüntü ve hayal kırıklığı dolu bir ifadeyle göz-lerini dikmiş Arlo’ya bakıyordu. Başını iki yana salladı.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖÜ

“Wu’nun lider olmasını isteyenler?” diye sordu Jonas.

Şimdi Jonas, Julie ve Thomas ellerini kaldırdı. Bu kadarı yeterliydi. Wu kazanmıştı.

“Tebrikler,” dedi Indra sahte bir mutlulukla. “Diana’ya haber veririm.” Sonra piknik masasından kalkıp uzaklaştı.

Wu görev listesini ağaçtan söküp ateşe verdi. Kâğıdın katmanları kabarıp erirken hepsi Wu’nun yanında toplanmış izliyordu. On saniye içerisinde yanıp kül olmuştu.

Thomas, Wu’nun kolunda oba lideri rozetinin geleceği yeri işaret ederek, “Şeritlerini almamız gerek,” dedi.

Arlo, Kırık Köprü’deki karşılaşmayı düşündü, diğer Indra’nın değil de neden diğer Wu’nun oba lideri olduğunu merak ettiğini hatırladı. O zaman inanılması güç gelmişti.

Belki de böyle lider olmuştu.

—18—

İKİ PARKUR

ÖĞLEDEN SONRAKİ DERSLERİNE GİTMEK İÇİN tepeden aşağıya yürürlerken arlo, ındra'ya yetişti. Wu oba lideri seçildiğinden beri ilk defa yalnız kalmışlardı.

“İyi misin?” diye sordu Arlo, Indra'nın yanından yürürken.

“İyiyim,” diye yanıtladı Indra. “Bana oy vermemeliydin.”

“Ama vermek istedim. Sen daha iyi bir iş çıkarırdın.”

“Önemi yok. Wu'ya oy verecekleri belliydi. Oy birliğiyle kazanmasına izin vermemeliydin.”

“Neden?”

Indra yürümeyi bıraktı. “Şimdi ben kaybeden taraf oldum. Herkes Wu'ya oy vermiş olsaydı fikir birliği olurdu. Sanki ben hiç aday olmamışım gibi. Şimdi üçe bir bariz bir şekilde yenildim. Senin yüzünden.”

Arlo Indra'nın onu suçladığına inanamıyordu. “Ben sana oy verdim! Senin tarafındayım!”

“Yanlış taraftasın. Dörde iki. Artık Wu da sana kızgın.”

“Hayır, değil.”

“Tabii ki kızgın. Onun yerine beni seçtin. Tam da Kırık Köprüde yapacağını söylediği şeyi yaptın.”

“Onun benimle ilgisi yoktu. O senin buyurganlığıyla ilgiliydi.” Arlo bunu söyler söylemez pişman oldu.

Indra başını salladı. “O kelimeden nefret ediyorum. Kimse Connor’a buyurgan demiyor.”

Arlo, Indra’nın haklı olduğunu düşündü. “Ama Connor bizden büyük. Ayrıca insanları dinleme konusunda çok iyi.”

“Harika geribildirim. Teşekkür ederim.” Yeniden yürümeye başladı.

Arlo ne diyeceğini bilemeden peşinden gitti. Bütün bu tartışma Indra’nın yenilgi korkusundan kaynaklanıyor gibiydi ama bunu ona söylemek iyi bir fikir olmayabilirdi. “Bak, sorun yok. Yarına herkes unutmuş olur.”

“Unutmalarına gerek yok. Gerçekten, ben iyiyim. Diana’yla konuştum bile. Kamp bittikten sonra Yeşil Oba’ya transfer olacağım.”

Arlo aniden durdu, donakalmıştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Ayrılıyorum. Yeşil Oba benim için daha uygun zaten.”

“Ama Mavi Oba’da yeterli üye kalmayacak.”

“Sonbaharda her zaman yeni birileri katılıyor. Yerime birisini bulurlar.”

Yolda önlerine bir çatal çıkmıştı. Indra sol tarafa, Köşk’e giden yola saparken, Arlo da Doğa Merkezi’ne gitmek üzere sağa saptı.

“Yeşil Oba’da mutlu olamazsın,” diye uyardı Arlo. “Fazla mükemmeller. Fazla güler yüzlü. Seni deli ederler.”

“Bir şey olmaz. Beni merak etme sen.”

JOHN AUGUST

Indra Köşk'e doğru giden sol tarafa yöneldi. Arlo, Indra'nın ardından bakarken aslında onun için endişelenmediğini fark etti. Haklıydı, Yeşil Oba'ya uyum sağlayabilirdi.

Aslında kendisi için endişeleniyordu. Indra olmadan izcilik nasıl yapılır bilmiyordu.

—19—

BÜYÜK MELTEM

RUHLARA GİRİŞ dersi Baykuş rütbesini almak için zorunlu bir dersti, yani Julie ve Wu da dahil olmak üzere kamptaki Sincapların çoğu bu dersi alıyordu. Doğa Merkezi'nin arkasındaki çimenlik alanda çeşitli oymaklardan farklı obalarla bir araya gelerek güneşin altında gözlerini kısıp dersi beklemeye koyuldular.

Dersi Darnell Jackson öğretiyordu. On yedi yaşında bir Afrikalı Amerikalıydı ve Denver'da bir obadan geliyordu.

"İlk sorunuzu cevaplamam gerekirse evet, Denver'da izciler var. İnsanlar yüksek binalar olduğu için Denver'da Mucize olmadığını sanıyor. Ama var. Yalnızca daha dikkatli bakmanız gerekiyor. Burada, dağların arasında adım başı Mucize'yle karşılaşabilirsiniz. Orada ise gerçekten aramanız gerekiyor."

Darnell on iki yaşından beri Kızıltüy Kampı'na geliyordu. Bu sene danışman olarak çalıştığı ikinci seneydi.

Wu elini kaldırdı. "Neden diğer danışmanlar gibi komik bir lakabın yok?"

Darnell omuzlarını silkti. "Üçüncü Darnell Jackson dururken, neden gidip de Öcü Böcü ya da Granola Barı gibi isimler seçeyim? İsmim neyse ben de oyum. İsmimden kaçmıyorum."

Arlo, Darnell'i şimdiden sevmiştir. Onun, yetişkin olmayan birinde daha önce hiç görmediği kadar sakın ve özgüvenli olduğunu düşündü. O an, günün birinde danışman olursa kendi ismini kullanmaya karar verdi.

"Kim bana bir ruhun ne olduğunu söyleyebilir?" diye sordu Darnell.

Stevens adında kızıl saçlı bir çocuk, "Hayalet," diye atıldı. "Ya da hortlak."

Darnell başını iki yana salladı. "Bana farklı isimler sayıyorsun ama ne olduğunu söylemiyorsun."

"Gerçekten orada olmayan ama bir bakıma da olan şey," dedi Julie.

Darnell kafası karışmış bir yüz ifadesi takındı. "Eh, hangisi peki? Ruhlar var mı, yok mu?"

"Varlar ama *gerçek* anlamda değil," diye yanıt verdi Julie.

"Bu söylediğin, bunu tarif etmek için *gerçekten* buz gibi demeye benziyor. Bana tanımını vermiyorsun."

"Görünmezler," diye önerdi Wu.

"Tamam, *görünmezler*. Görünmez cepte. Yani hiçbiriniz daha önce bir ruh görmedi mi?"

"Ben gördüm," dedi Arlo. Bütün gözler üzerine çevrilmişti. "Orman cinleri. Bir çeşit ruh sayılırlar. Sonra evimizin etrafında dolanan ölü bir köpek var. Bazen görüyorum. Bir keresinde sesini bile duydum."

"Adın ne senin?" diye sordu Darnell.

"Arlo Finch."

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

“Ee, Arlo Finch. Daha önce gördüğüne göre bize ruhların ne olduğunu açıklayabilirsin belki.”

Arlo, Darnell’in fazla belirsiz diyerek eleştirmeyeceği kelimeleri bulmakta zorlandı. “Ruhlar...” *Yaratıklar? Şeyler* “...bizim dünyamızda bulunan, aynı zamanda bir şekilde paralel bir dünyada da bulunan *varlıklar*. Bu yüzden genelde onları görmüyoruz. Çünkü tamamen burada değiller.”

“Ben de aynısını söyledim,” diye şikâyet etti Julie.

“Evet ama o daha iyi anlattı.” Darnell yerden uzunca bir ot koparıp yürürken elinde otla oynamaya başladı. “Finch az önce ruhlar için *varlıklar dedi*. Bu muhtemelen iyi bir kelime seçimi. Pek çok insan ruhların tırnak içinde canlı olup olmadığına takılıyor ve size şunu söyleyeyim: yeterince canlılar. Bir ağaç ne kadar canlıysa, bir orman ne kadar canlıysa, onlar da o kadar canlı.

Stevens itiraz etti. “Ama ruhlardan birinin ölü bir köpek olduğunu söyledi. Ölüyse canlı olamaz.”

Darnell, “Bu tür siyah-beyaz ayrımları aşmanız gerekiyor,” diye karşılık verdi Darnell. “Bir şey kafanızdaki küçük, düzenli kutulara sığmıyor diye bu onu daha az gerçek yapmaz. Aslında, bazı ruhlar bildiğimiz anlamda yaşayan şeylerin *artıklarıdır*. Yankı ya da gölge gibi.” Arlo’ya işaret etti. “Gördüğün bu köpek. Ne yapıyor?”

“Etrafta dolaşıyor. Olmayan bir şeye havlıyor.”

“Hep aynı sırayla mı, aynı rutin mi? Bir döngüye sıkışmış gibi mi?”

“Tam olarak öyle.” Arlo nabzının hızlandığını hissetti, biri, teorisini doğruladığı için heyecanlanmıştı.

Darnell, “Sana şu kadarını söyleyebilirim, o köpek öyle dediğin gibi boşluğa havlamıyor,” diye devam etti. “Geçmişte bir

şey olmuş. Büyük bir şey. Büyük ihtimalle kötü bir şey. Ve o köpek aynı ânı sürekli tekrar ediyor.”

“Ne üzücü,” dedi Julie. “Sanki kapana kısılmış gibi.”

Arlo bunu bu kadar sert bir şekilde ifade etmezdi ama Cooper’ın sıkışmış görüldüğü doğrudu. “Onu serbest bırakmanın bir yolu var mı?” diye sordu. “Ayin gibi bir şey belki?”

Darnell ottan geriye kalanları bir kenara attı. “Bakın, bu ders Ruhlara Giriş dersi,” dedi. “Abartmayalım isterseniz.”

Sonraki otuz dakika boyunca Darnell, bazı ruhların canlıların kalıntıları, çoğu ruhun ise doğanın bir parçası olduğunu açıkladı. Kendiliğinden ortaya çıkan bu doğal ruhların belirgin bir formları yoktu. Onları yalnızca etkileri sayesinde görebiliyordunuz.

“İnsanlar ruhların neye benzediğine çok fazla odaklanıyor,” dedi Darnell. “Ama esas olan ruhların *yaptıklarıdır*. İsimlerden çok fiillere benziyorlar, anlamanızı kolaylaştıracaksa...”

Ruhlar aynı zamanda oldukça bölgeseldi. Nadir istisnalar dışında, ruhlar bölgelerinden bir iki kilometreden fazla uzaklaşmıyordu. Ve bölgeleri çakışabiliyordu; bir dağdan çıkan tek bir dere de, her biri farklı bir kişiliğe sahip birkaç farklı ruh olabiliyordu. “Mesela, buranın biraz batısında bir dere var. Bu dereyi on kere geçmeye kalksanız dokuzunda botlarınız ıslanır çünkü buradaki ruh, beklemediğiniz bir anda suyun aniden dalgalanmasının komik olduğunu düşünüyor. Ama suyun şu kıvrıldığı yerden başka bir ruh sorumlu. Balık tutmaya çalışmadığınız sürece sizi rahatsız etmez. Hanımımız balık tutulmasını hiç sevmez.”

“*Dişi* olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu Sophia adında çilli bir kız.

“Bilmiyorum. İşin aslı, ruhların bir cinsiyeti yok. Onlara isimler verip cinsiyetleri varmış gibi konuşuyoruz ama bunun

tek amacı işleri kolaylaştırmak. Bu yüzden ruhların insanlar ve hatta hayvanlar gibi olduğunu düşünmeyin, çünkü değiller. Kendilerine özgü varlıklar.”

Darnell, Kızıltüy Kampı’nın şarkı söyleyen bir kayadan, yalnızca fırtına dindikten sonra ortaya çıkan bir güneş ışığına kadar yüzlerce farklı ruha ev sahipliği yaptığını açıkladı. Ama Kızıltüy’deki en önemli ruh Büyük Meltem olarak bilinen rüzgârı.

“Onu vadinin her tarafında bulabilirsiniz,” diye açıkladı Darnell. “Ve inanın bana, Büyük Meltem’i kızdırırsanız hayatınızı gerçek anlamda zorlaştırabilir. Ateş yakmayı deneyin. Çadır kurmayı deneyin. Büyük Meltem’e doğru şekilde davranmıyorsanız bunu mutlaka belli eder. O yüzden yapmamız gereken ilk şey ona saygı duyduğumuzu hissetmesini sağlamak olacak.”

“Bunu nasıl yapacağız?” diye sordu Wu.

Darnell gülümsedi. “Ona bir hediye vererek.”

Onları erzak dolu birkaç sandığa yönlendirdi. Bütün sınıf sandıkların etrafında toplanıp içlerindeki turtalı kalıbı, çivi, kâğıt şerit ve çan gibi çeşitli malzemeleri boşaltmaya koyuldu. Bunlarla ne yapmaları gerektiğini henüz bilmeseler de içgüdüsel olarak malzemeleri kapmak istediler.

“Her biriniz Büyük Meltem’e bir hediye hazırlayacaksınız, hoşuna gidecek bir şey. O yüzden rüzgâr olsaydım ne isterdim diye düşünün. Sonra bunu onun için hazırlayın.”

Arlo sandıklara ulaştığında, en iyi malzemelerin çoğu çoktan kapılmıştı. Ama seçtiklerinden gayet memnundu: paslı bir bisiklet tekerleği, bir yığın siyah tüy, bir torba dolusu şişe kapağı ve kaba bir sicim topu. Yerdeki bir kütüğe oturup ne yapacağını planlamaya koyuldu. Rüzgârın dönen şeyleri sevebileceğini düşündü, bu yüzden tüylerin sicim ipinden serbest bir şekilde

salınmasını sağlayacaktı. Tekerleği dengelemek için bir yol bulabilirse düzeneğin dönmesini bile sağlayabilirdi.

Bu sırada Wu sandıkları karıştırmayı yeni bitirmişti ve oturacak bir yer arıyordu. Arlo yanındaki boş alana işaret etti. Wu önce durakladı, sonra dönüp başka bir oymaktan bir grubun yanına oturdu.

Arlo reddedildiğine pek şaşırmamıştı. Oba lideri oylamasından sonra Wu'nun gözlerindeki kırılgan ifadeyi görmüştü. Yine de en iyi arkadaşının ona sırtını dönmesi içini parçalıyordu. Arlo bu durumu nasıl aşacaklarından emin değildi. El Kitabı, kırık kemikleri parçalamak için ayrıntılı talimatlar veriyordu; ancak bozulan arkadaşlıkların nasıl tamir edileceğine dair hiçbir yardım sunmuyordu.

Darnell sınıfa hediyeler üzerinde çalışmak için on beş dakika vermişti. Sonra onları aşağıdaki vadiye bakan Mercan Kayası adlı engebeli tepeye götürdü. Birkaç çocuk uçurumun kenarına yaklaşmak için birbirlerini teşvik ediyordu ama Arlo güvenli bir uzaklıkta durmaktan mutluydu. Uçurumdan düşüp aşağıdaki kayalara çarptığını ve vücudunun parçalandığını gözünde canlandırabiliyordu.

Burada her biri yaklaşık iki metre boyunda üç ahşap direk sıraya dizilmişti. Paslı çivilerin ve iplerin durumunu gören Arlo, bunların yıllardır hediye sunmak amacıyla kullanıldığını tahmin etti.

Darnell süreci anlatmaya koyuldu. Üç kişilik gruplar halinde, hazırladıkları hediyeleri bir direğe bağlayacak, sonra Büyük Meltem'in gelip kontrol etmesini bekleyeceklerdi. "Hediyeniz hoşuna giderse anlarsınız," dedi Darnell.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Arlo son gruba atanmıştı. Oturup sırasını beklemeye koyuldu.

Etrafındaki toprağı öylesine karıştırırken, eline bir tırnaktan büyük olmayan, tebeşir beyazı bir taş geldi. Bir tarafı tırtıklı, diğer tarafı ise pürüzsüz ve parlaktı. Arlo bu taşın garip bir şekilde burada olmaması gerektiğini hissetti. Taşı götürüp Darnell'e gösterdi.

"Bu ne olabilir sence? Bir diş mi?" diye sordu.

Darnell taşı eline alıp inceledi. "Bu bir deniz kabuğu," dedi. "En azından bir parçası."

"Neden biri dağın bu kısmına bir deniz kabuğu getirir ki?"

"Buralar her zaman dağ değildi. Bu bölgenin tamamı sular altındaydı, muhtemelen milyonlarca yıl boyunca öyleydi. Bu ruhlardan bazıları, o zamanlardan beri buralarda. Onlar için hiçbir şey eski değil. Kelimeler oluşmadan önceki olayları bile hatırlıyorlar."

İlk grup –Stevens, Sophia ve Arlo'nun henüz adını öğrenmediği, diş tellerinde parlak mavi lastikler olan kızıdan oluşan grup– hediyelerini direklerle bağlamayı tamamlamıştı. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Stevens.

"Hiçbir şey," dedi Darnell. "Büyük Meltem burada olduğumuzu biliyor. Gelecektir."

Üç izci geri adım atarak sınıfın geri kalanına katıldı.

Hava tamamen durgundu. Arlo normalde bunu fark etmezdi ama şimdi rüzgârı bekliyordu. Gece yarısı bir ses duymaya çalışmak gibiydi. Kulaklarına odaklanmak yerine, tenine odaklanmıştı. Bir kıpırtı, bir dalgalanma hissetmeyi bekliyordu.

Ama hiçbir şey olmadı. *Ölüm sessizliği*, diye geçirdi içinden. Birdenbire bu deyim in ne anlama geldiğini kavramıştı. Sessizlik yaşamın tam tersi gibiydi. Vakumlanmış gibi. Boşluk.

Alnındaki boncuk boncuk olmuş ter damlalarını sildi.

“Ona biraz zaman verin,” dedi Darnell. “Helikopter onu uzaklaştırmış olabilir. Bahse girerim vadisine girip havayı yarak geçmesi hoşuna gitmemiştir.” Arlo, rüzgârın bir helikopteri nasıl hissettiğini hayal etmeye çalıştı. Bıçak gibi miydi? Çırpma teli mi? Yoksa karıştırıcı mı?

Darnell parmağını kaldırdı. “Durun. İşte geliyor.”

Gerçekten de ilk direktan sarkan flamalar sallanmaya başlamıştı. Sanki görünmez bir kedi patisiyle oynatıyormuş gibi flamalar havaya kalkıp döndüler.

İzçiler kendi aralarında mırıldanıyordu. Tam olarak inanamama denemezdi; hepsi parmak ışığı, el gürlemesi ve diğer olağanüstü şeylerle karşılaşmışlardı. Bu küçük rüzgâr çok daha basit, daha ilkel bir şeydi. Ve biraz rahatsız ediciydi. Bir hayaleti izlemek gibi.

Bu sırada rüzgâr bir sonraki direğe geçmişti, burada Sophia'nın astığı sıra sıra çanları çaldı. Türlü kombinasyonlar deneyerek, diğerine kıyasla bu hediye daha çok vakit harcamıştı. *Bunu daha çok sevdi, diye düşündü Arlo.*

Okulun son gününde Merilee'yle yaptığı konuşmayı hatırladı. Kız ona, evinin arkasındaki rüzgârı ve rüzgârın saçlarıyla oynamayı sevdiğini anlatmıştı. Merilee deli değil miydi? Bunca zamandır bir ruhla mı konuşuyordu?

Rüzgâr sonunda üçüncü direğe ulaştı. Bu Stevens'in hediyesiydi, turta kalıplarını bir üçgen oluşturacak şekilde birbirine çivilemişti. İnce metaller hafifçe ileri geri sallanırken hışırdıyordu ama bunun dışında Büyük Meltem'in varlığına dair ortada bir iz yoktu.

“Ne yapacağını kestiremedi,” dedi Darnell. “Hareket ettirebileceği hiçbir şey yok. Unutmayın, size havalı gelen şeyler

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

onun hoşuna gitmeyebilir. Onun havalı bulacağı bir şeyler yapmanız gerekiyor.”

Derken Stevens'in üçgeni tiz bir sesle aniden direktten koparak havada dönmeye başladı. Havada asılı kaldı ve gitgide hızlanarak dönmeye devam etti. O kadar hızlı dönüyordu ki net görülüyordu. Herkes nefesini tutmuştu. Wu ilk yorum yapan kişiydi: “Stres çarkına benziyor.”

Sonra hediye yere düşüp bir kenara fırladı. Rüzgâr bir sonraki hediyeye geçmişti.

“Böyle şeylerden çabuk sıkılıyor,” diye açıkladı Darnell.

Sınıfın geri kalanı üçer üçer öne çıkıp hediyelerini direklerle asıyordu. Rüzgâr her bir tasarımı ince eleyip sık dokuyordu; yeri geldiğinde döndürüyor, sallıyor veya parçalıyordu.

Wu, Büyük Meltem için, direğe çarptığında Staccato ritminde sesler çıkaran bir dizi sopa asmıştı. Julie'ninki çiçek yapraklarıyla süslenmiş kahve tenekesi kapağından oluşan basit bir hediyeydi. Rüzgâr, yaprakları gökyüzüne kaldırıp sonra bütün sınıfın üzerine bıraktı.

Sonunda sıra Arlo'ya gelmişti. Ortadaki direği seçti çünkü tepesinde kalan çiviye dingil olarak kullanabilirdi. Diğerlerinin hediyelerini gördükten sonra, bisiklet tekerleğini yatay olarak –yani dönme dolap değil de atlıkarınca gibi– yerleştirmeye karar verdi. Tekerı dikkatlice ittirip tüylerin döndüğünden ve şişe kapaklarının çınladığından emin oldu.

Arlo'nun hediyesi göze ve kulağa hitap ediyordu. Büyük Meltem buna bayılacaktı.

Diğer iki izcinin yanına dönüp rüzgârın ilk direktten sarkan tekdüze flamalarla oynayışını izledi. Daha sonra flamalar

durulurken Arlo'nun kalbi hızla atmaya başladı. Sırada o vardı. Büyük Meltem'in hediye çarkını ziyaret etmesini bekleyerek durup izledi.

Ama hiçbir şey olmadı.

Tüylar dönmüyordu. Tekerlek dönmüyordu.

Arlo dönüp baktığında Darnell omuz silkti. Sınıfın da kafası karışmış gibiydi. Büyük Meltem'in bazı hediyeleri diğerlerinden daha fazla beğendiği belliydi ama en azından hepsini denemişti.

"Neden hiçbir şey yapmıyor?" diye sordu Julie.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Darnell. "Çok garip."

Arlo, Wu'yla göz göze geldiğinde bakışlarında şaşkınlık ve empati gördü. Arlo biraz olsun yüreklenmişti. Aralarındaki buzların bir kısmı çözülüyor gibiydi.

"Bakın!" diye bağırdı Stevens eliyle işaret ederek.

Üçüncü direktteki iplikler ve dondurma çubukları bükülmeye başlamıştı. Tasarımın belli bir özelliği yoktu ama Büyük Meltem onu deniyor, çekştiriyor ve dürtüyordu. Öte yandan Arlo'nun hediyesi bir milim bile kıpırdamamıştı. Tekerlek dönmeyen yerinde kaldı, tamamen hareketsizdi.

Belki de benimkini en sona saklıyordur, diye düşündü Arlo. *Tatlı gibi.*

Ancak üçüncü hediyein dondurma çubukları durduğunda, Arlo anın geçtiğini hissetti. Rüzgâr gitmişti. Hava tamamen durgundu.

"Bir şey mi yaptın Finch?" diye sordu Darnell. "Büyük Meltem'i sinirlendirecek bir şey mi yaptın?"

"Hayır!" dedi Arlo, düşündüğünden daha savunmacı bir ses tonuyla. "Yani, sanmıyorum. Bu daha ilk yılım. Bir saat öncesine kadar varlığından bile haberim yoktu."

Darnell başını salladı, kafası karışmıştı. "Birini atladığını daha önce hiç görmedim. Bildiğim kadarıyla, daha önce bir kere bile atladığı olmadı."

"Belki de hediyeyi beğenmedi," dedi Stevens.

"Evet ama denemedi bile," diye itiraz etti Julie.

Arlo, çalıştığından emin olmak için tekerleği hafifçe itti. Biraz gıcırdıyordu ama kesinlikle dönüyordu. Arlo, "Yine de puan alacak mıyım?" diye sordu Darnell'e.

"Rozet için mi? Tabii ki. Dersin gerekliliği yerel bir ruha bir hediye *hazırlamaktır*. Hediyeyi kabul ettirmekle ilgili bir kural yok."

Darnell böylece dersi sonlandırdı. İzçiler hediyeleriyle birlikte yola koyulurken, Arlo kasıtlı olarak geride kaldı. Sınıfın geri kalanı nihayet gözden kaybolana kadar yoldaki her dönüşte aralarındaki mesafenin biraz daha açılmasına izin verdi. Sonra koşarak uçuşunun kenarına geri döndü. Büyük Meltem'in onu neden dışladığını öğrenmeye kararlıydı.

Arlo topladığı çiviler ve bir taş yardımıyla tekeri ilk direğe yerleştirdi. Tekerini kuvvetlice döndürerek siyah tüylerin kıvrılarak dönüşünü izledi. Tıkırdayan şişe kapaklarının sesini dinledi.

Hediyesinin eğlenceli olduğu konusunda hiçbir şüphe duymuyordu. Rüzgâr ne kaçırdığını bilmiyordu.

"Bir denesen," dedi Arlo. "Hoşuna gidecek."

Havayla konuşmak garip geldi. *Delî gibiyim*, diye geçirdi aklından. Aniden annesini, odasını, dayısı Wade'i ve normal hayatını, hatta asla kabul etmese de bir dereceye kadar ablasını bile özlemişti. Kampa geldiğinden beri ev hasreti çekmemişti ama Connor'ın gidişi, Russell'in hayalet paraziti ve Oba lideri tartışması canını çok sıkıyordu.

Şimdi de rüzgâr ondan nefret ediyordu.

Bütün bunlar çok fazlaydı. Başarısız olduğunu hissediyordu. Ezildiğini. Boğulduğunu. Her şeyin eskisi gibi olmasını diledi.

Ama ne kadar eski? diye düşündü. Hayatını geri sarabilseydi nerede dururdu?

Birkaç gün öncesine, okulun sonu ile kampın başlangıcı arasındaki o mutlu haftaya dönebilirdi. Ama daha da geri gidebilirdi, belki de Kırık Köprü'yü bulduğu güne kadar. Gür Ormanlar'da gezinip durmasaydı Wu ve Indra'yı da bu yeni Ötedünya dramasına sürüklememiş olurdu. Belki arkadaşları hâlâ birbirleriyle konuşuyor olurdu.

Gerçekten yeni bir başlangıç içinse Çam Dağı'ndaki ilk günlerine geri dönebilirdi. Hatta daha öncesine, babası Çin'e gitmeden önceki günlere. O zamanlar her şey daha kolaydı. Kaygıları ya da sorumlulukları yoktu. Kimse ona karşı komplo kurmuyordu. (Kuruyorsa bile mutlu bir şekilde bundan habersizdi.)

Geçmişe bakıp keşke demeye başladığında durmak imkânsız gibiydi. Geçmişte her zaman her şeyin daha basit olduğu, seçimlerin daha az önemli olduğu bir zaman olurdu, sonra bir bakmışsın çaresizce tavana bakan yeni doğmuş bebek haline geri dönmüşsün. İstedikini elde etmek için hayatını silmen gerekmiş.

O an bisiklet tekeri yavaşladı, sonra durdu. Siyah tüylerden biri bağından çözülüp yavaşça yere doğru indi.

Arlo tüyü almak için uzandı. İşte o zaman garip bir şey fark etti.

Tüy havada süzülüyordu.

Minik bir hava akımı onu yerden birkaç santim havada tutuyordu. Arlo parmak uçlarındaki ufacık dalgalanma etkisini hissedebiliyordu. Bu Büyük Meltem olmalıydı.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

“Merhaba?” dedi Arlo. “Burada mısın?”

Kuştüyü sanki Arlo’nun çağrısına yanıt verircesine yüzünün sevisine kadar havalanıp ileri geri süzölmeye başladı. *Tüyü bana veriyor,* diye düşündü Arlo. Uzanıp tüyü eline aldı.

Tekerin üstündeki tüyler de rüzgârın oynamasıyla hareketlenmeye başlamıştı. Şişe kapakları birbirine çarpıyordu. Metal tekerlek döne döne gitgide hız kazanıyordu.

Büyük Meltem nihayet Arlo’nun hediyesini kabul etmişti ama etrafta bunu gören kimse yoktu.

“Neden daha önce kabul etmedin?” diye sordu havaya.

Rüzgâr daha da şiddetlendi. Arlo onu yüzünde hissedebiliyordu. Fısıltılardan ve güneş ışığından yapılmış bir tarak gibi saçlarını karıştırıyordu. Gülümsedi.

Tekerlek daha da hızlanmıştı. Rüzgâr menzilini genişlettikçe etrafa çam iğneleri ve küçük toprak parçaları savruluyordu. Uzakta tek başına duran bir ağaç bile dallarını eğmeye başlamıştı.

Arlo, ruhu insan boyutunda hayal etmişti ama belli ki çok daha büyüktü. Rüzgârı düşünmenin doğru yolu bu muydu, onu bile bilmiyordu. *İsimlerden çok fiillere benziyorlar,* demişti Darnell. Fiillerin boyutu olamazdı. Güçleri vardı. Enerjileri. Kuvvetleri. *Büyük Meltem ne kadar güçlü?* diye merak etti Arlo.

Rüzgâr daha da şiddetlendi. Tekerlek gitgide hızlanmaya devam ediyordu, derken kuştüyleri düğümlerinden kurtuluverdi. Arlo hepsinin vadi boyunca uçuşunu seyretti.

İçgüdüsel olarak biraz eğildi. Uçurumun kenarından düşmeyi hiç istemiyordu.

Tekerlek şimdi öyle hızlı dönüyordu ki kenarlarından kıvılcım çıkıyordu. Tıslamak üzere olan bir çay demliğinin sesi gibi bir uğultu çıkarıyordu.

Ayaklarının çakılda kaydığını hisseden Arlo direğe tutundu. Taş yağmuruna tutulmuştu. Gözlerini kısıtı. Kulakları çınladı.

Şişe kapakları iplerinden birer birer koparak muazzam bir hızla savruluyorlardı. Arlo direğe iki eliyle tutundu, bir yandan da sürekli üstünde dönen tekerleği kontrol ediyordu. O kadar hızlı dönüyordu ki bir diske benziyordu, tekerin jantları birbirine karışıyordu. Paslı çivinin ne kadar dayanacağından emin değildi.

Nefes almak zorlaşmıştı. Ciğerlerindeki hava çekiliyordu. Uğultu gitgide artarken Arlo kalan nefesiyle güç bela, "DUR!" diye bağırdı.

Rüzgâr itaat etti. Hava aniden, ürkütücü bir şekilde durgunlaştı.

Tekerlek hızını alamayarak dönmeye devam ediyordu.

Arlo sırtını dikleştirerek nefesini düzenlemeye çalıştı. Kulakları çınıyor, gözleri acıyordu.

Derken büyük bir rüzgâr dalgası sert bir şekilde göğsüne çarptı.

Arlo bir anda geriye savrulmuştu. Direğe tutunmak istedi ama yetişemedi.

Çığlık atarak ayaklarına baktığında uçurumun kenarında olduğunu gördü. Rüzgâr onu havada taşıyordu. Yüksekçe. Ve daha yüksekçe.

Çılgınlar gibi ona karşı koymaya çalıştı. Kollarıyla mücadele ediyordu. İki büküm haldeydi. Savaştı. Ama karşı koyacak bir şey yoktu. Karşısındaki havadan ibaretti. Sadece rüzgâr. Rüzgârın elinden kurtulması olanaksızdı.

Ters dönüp aşağıya baktı. Vadinin yüzlerce metre yukarısında uçuyordu. Ağaç tepelerini, dereleri ve Köşk'ün çatısını gördü. Eğer herhangi bir kontrolü –bir paraşüt ya da planör– olsaydı manzara heyecan verici olabilirdi. Ne var ki aciz bir

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

durumdaydı, Julie'nin çiçek yapraklarından farksızdı, girdaba yakalanmıştı.

Büyük Meltem beni öldürmeye çalışıyor, diye geçirdi aklından. Ya beni bırakıp düşürecek ya da kayalara çarpacak.

Arlo aşağısındaki yolda yürüyen bazı figürler gördü. İzçiler. Darnell ve sınıfın diğer üyeleri. Neredeyse Doğa Merkezi'ne ulaşmak üzereydiler. Arlo tepelerinden geçerken bağırıma çalıştı ama hırıltılı cılız bir ses verebilmişti:

i m d a t

Onu kimse duymadı. Kimse başını kaldırmadı.

Arlo birinin dikkatini çekmesi gerektiğini biliyordu. Titreyen parmaklarını bir araya getirip bekledi. Boş otoparkın üstünden geçti. Bataklıkların ve limanın üstünden... Gölde bir cankurtaran ve birkaç kano gördü.

Eline bir fırsat geçmişti.

Kolunu eğip onlara doğru bir parmak ışığı fırlattı.

Işık, parlak gökyüzünde fark edilmeden başlarının üzerinden geçip gitti.

Rüzgâr şimdi onu alçaltıyordu. Artık suyun yalnızca birkaç metre yukarısındalardı. Arlo, *beni boğmak istiyor, diye düşündü. Beni suyun altında tutacak.*

İleride, gölün içinden bir kayalık sıvrılıyordu. Otobüste gelirken izçilerin Dev'in Yumruğu'ndan bahsettiğini duymuştu. Şimdi dosdoğru ona doğru gidiyordu. Çarpmanın etkisiyle parmak boğumlarının arasında sıkışıp ezilecekti.

Derken rüzgâr onu aniden bırakıverdi.

Arlo bir su kayakçısı gibi göle düştü.

Çarpma anı onu şoka uğratmıştı. Yüzmeye çabalarken bol miktarda su yuttu, su yüzeyinin hangi tarafta olduğunu kesti-

JOHN AUGUST

remiyordu. Kıyafetleri ve ayakkabıları onu aşağıya çekiyordu. Soğugun verdiği şok ciğerlerini ele geçirmişti.

Ama hayattaydı. Suda duruyordu. Dev'in Yumruğu tam tepesindeydi, öğleden sonra güneşinde bir siluetten ibaretti.

Arlo ona doğru yüzmeye koyuldu.

—20—

DEV'İN YUMRUĞU

ARLO kayalara tırnaklarını geçiriyor, sudan çıkabilmek için tutunacak bir yer bulmaya çalışıyordu. Parmak uçları çoktan bembeyaz ve buruş buruş olmuştu. Ayakkabıları sümüksü yosunların üstünde kayıyordu. Yukarı çıkmanın bir yolu yoktu.

Sağa tarafa baktığında dar bir çatlak keşfetti. Daha yükseğe çıkabilmek için ayağını çatlaktan içeri soktu. Sonra tutunabileceği bir yer buldu, sonra bir yer daha. Her adımda daha da çaresizce, ıslak giysilerinin ağırlığıyla savaşıarak gölden çıkmayı başardı. Sonunda kayalık bir düzlüğün üstüne çıktığında tüm kasları ağrıyordu.

Sırtüstü yere uzanıp beyaz gökyüzüne bakarak nefesini düzenlemeye çalıştı.

Dev'in Yumruğu'na uygun bir isim verilmişti. Üst üste yığılmış devasa kayalar gerçekten de şu an yerinde olmayan bir meşaleyi tutan bir elin sıkılı parmaklarını andırıyordu. Arlo, devin avcunun eğimli bölümünde, "sahil"de yatıyordu. Ne yazık ki buradan kampın geri kalanı görünmüyordu. Eğer biri

onu tepeden uçarken görmüşse ve onu almaya geliyorsa bile görme imkânı yoktu.

Tek başına kalmıştı.

Doğrulup oturarak kıyıya kadar yüzüp yüzemeyeceğini kestirmeye çalıştı. Yüzme testindeki mesafeden on kat daha uzun olduğunu tahmin ediyordu ama biraz dinlense muhtemelen yüzebilirdi.

Ama beklemek daha da tehlikeli olabilirdi.

Zaten soğuktan titriyordu. Yaz mevsimiydi ama geceleri dağlarda hava soğuyordu. Islak gömleğini çıkarmayı düşündü. Elkitabı'nda hipotermi hakkında ne okumuştı? *Soğuk hava, aylardan daha çok insan öldürür. Hipotermi insanların zihnini bulandırır. Isınmak için elbiselerini çıkarmaları gerektiğini düşünürler. İç çamaşırlarıyla donarak ölen insanlar bulunmuştur.*

Gömleğini üzerinde tutmaya karar verdi. Havanın kararmasına daha saatler vardı. Kıyafetleri eninde sonunda kuruyacaktı. Ölecekse de iç çamaşırıyla ölmeyecekti.

Arlo yanında faydalı bir şeyler var mı diye ceplerini boşalttı. Bir kalem, iki kuruş ve İzci pusulasını buldu. Ardından bir cebin en dibine sıkışmış halde, Darnell'e gösterdiği deniz kabuğu parçasını buldu.

Kibriti yoktu, çakmaktaşı yoktu. Yanında, ateş yakmasına yardım edecek hiçbir şey yoktu. Etrafına bakındığında, zaten yanacak bir şey de olmadığını fark etti. Orada burada biten yosun parçaları dışında burada hiçbir şey yetişmiyordu. Bir taş yığınının ibaretti.

Peki neden buradaydı? Büyük Meltem onu dağın tepesinden indirip Dev'in Yumruğu'na taşımıştı. Amacı ne olabilirdi? Issız bir adada hayatta kalan biri gibi onu tek başına bırakmaya mı çalışıyordu? Onu taciz mi ediyordu? Cezalandırıyor muydu?

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Yoksa burada görmesini istediği bir şey mi vardı?

Bu son soru, hayal gücünün derinliklerine inen bir kıvılcım gibiydi. *Bu yüzden ders sırasında hediyeni kabul etmedi. Denemeye devam etmen için. Burada yalnız başına olmanı istedi.*

Arlo hipotermiyi çabucak unuttu. Titremeyi unuttu. Merakı onu sıcak tutuyordu.

Dev'in Yumruğu Çam Dağı'ndaki evinden daha yüksekti. Alttaki üç "parmak" avuçiçine bağlanıyordu ancak on metre yukarıda başparmak ve işaret parmağı arasında aralık vardı. Burası bir insanın arasından geçebileceği kadar büyük görünüyordu.

Öncekine göre bu daha kolay bir tırmanıştı. Arlo tutunacak yer ararken acele etmiyordu. Ayakkabıları eziliyordu ama yeri sağlam tutuyordu. Sonunda, üçüncü parmağın tepesinde bir çıkıntıya ulaştı. Burada kendini yukarı çekti. Ve gülümsedi.

Gizli bir mağaranın girişine ulaşmıştı.

Küçüktü, bir kamp çadırından daha geniş değildi ama belki de iki kat daha derindi. Kayalık bir çıkıntıyla kaplı alan her taraftan korunaklıydı. Burayı fark etmenin tek yolu kayaya tırmanmaktı.

Ama mağarayı ilk bulan Arlo Finch değildi.

Loş ışıktaki, eski tip kola kutularının alüminyum kapaklarını ve bir kamp ateşinin kalıntılarını gördü. Bu kapakların ne olduğunu hemen anlamıştı çünkü aynılarından Wade dayısının atölyesinde bir kova dolusu görmüştü. Şöyle demişti dayısı: "Bunları bir araya getirerek bir zırh yapabilirsin. Günün birinde yapacağım."

Arlo'nun gözleri karanlığa alıştığında bir şey daha fark etti: Mağaranın arka duvarına tek bir harf çizilmişti: Büyük bir A harfi.

Kafasını çarpmamaya özen göstererek duvara yaklaştı.

Çizgiler çok zayıftı. İlk başta tebeşirle çizildiğini düşündü ama çizgiler çok daha ince ve belirsiz görünüyordu. Bir önseziyle deniz kabuğu parçasını cebinden çıkarıp kayayı kazıdı. Benzer bir iz bırakmıştı; dağınık, beyaz bir çizik.

Birisi bu mağaranın duvarına ve ayrıca Kırık Köprü'deki düşen kayalardan birine aynı A harfini çizmişti. Ama neden? Bunun arkasında kim vardı?

"Arlo!?"

Dışarıda bağırان bir çocuğun sesini duymuştu. Arlo aniden doğruldu ve doğrulur doğrulmaz kafasını çarptı.

Bunun üzerine daha dikkatli hareket ederek mağarada geriye doğru bir adım attı. Suya baktığında bir kano gördü. Sudan yansıyan ışık, kanodaki kişinin tam arkasından vuruyordu. Her kimse Arlo yüzünü göremedi.

Sonra, "İyi misin?" diye bağırdı bir çocuk. "Seni tepeden uçarken gördüm."

Arlo sesi tanıdı. Bu Wu'ydu.

"İyiyim," diye yanıt verdi Arlo. "Bir şey buldum."

Wu kanosunu emniyete aldıktan sonra Arlo'yla birlikte mağarayı araştırmak için yukarı tırmandı. Sınıftan ya da aralarındaki sessizlikten hiç söz etmediler. Wu yeni bir gizemin heyecanı içinde bütün bunları şimdilik bir kenara bırakmış gibiydi.

Wu, gizli bir bölme ya da kilidi açmaya çalışır gibi üzerinde A harfi çizili taş duvarı ittiriyordu.

"Yalnızca taştan ibaret olduğuna eminim," dedi Arlo.

"Belki bir tür geçittir," dedi Wu. "Pusulayı dene."

Arlo İzci pusulasını çıkardı. İğne beklendiği üzere kuzeye doğru işaret ediyordu. "Gür Ormanlar'la bir bağlantısı oldu-

ğunu sanmıyorum. Genelde öyle durumlarda bunu hissedebiliyorum.”

“Belki de yeterince çabalamıyordursundur.”

Wu’nun ses tonu Arlo’yu şaşırtmıştı. Onu suçluyor gibiydi. Ama Arlo’nun onu kurtarmaya gelen arkadaşıyla tartışacak hali yoktu. “Kampa geri dönsek iyi olur. Akşam yemeği yenecek.”

Wu başını sallıyordu. “Burada bir şeyler olmalı. Yoksa seni neden buraya getirsin ki?”

“Bilmiyorum.”

“Eh, ne düşünüyorsun peki? Bir şey hissediyor musun?”

“Üşüdüm,” dedi Arlo. “Ve yorulдум. “Geri dönmek istiyorum.”

Wu iç çektiği sırada sinirlendiği belli oluyordu. “Tamam. Ama bunu sır olarak saklamalıyız.”

“Neden?”

“Çünkü neler olduğunu anlayana kadar başka kimsenin buraya gelmesini istemeyiz.”

“İndra’ya söylemeliyiz.”

“Hayır. Kesinlikle hayır.”

“Bak, ikinizin geçinemediğini biliyorum ama onun bu tarz konularla arası iyi.”

Wu tam bir şey söylemek üzereydi ki kendisini durdurdu. Farklı bir yol denedi. “Arlo, onu sevdiğini biliyorum ama ona ne kadar çok şey anlattırsan onu o kadar tehlikeye atarsın.”

Böyle bir cümleyi Wu’dan duymak Arlo’ya tuhaf gelmişti. “Üçümüz her zaman tehlikedeyiz,” diye karşılık verdi. “Bu bizim olayımız gibi bir şey.”

—21—

ÇAM OKUMA SANATI

ARLO ve Wu, uzaktan tanıdık bir ses duyduklarında kanoyu henüz rafa kaldırmışlardı:

“Arlo!”

Gelen Indra’ydı. Belli ki onu uzaktan fark etmişti ve şimdi göle giden yoldan ona doğru koşuyordu.

Arlo, bir homurdanma ya da küçümseyici bir yorum beklentisiyle Wu’ya dönüp baktı. Ama Wu çoktan cankurtaran kulübesinin arkasına sığınmıştı. Indra’dan kaçıyordu. Belki de en iyisi buydu. Arlo kürekleri bıraktı.

Indra yaklaştıkça yavaşladı, nefes nefese kalmıştı. Önce konuşmak istediği şeyin ne olduğunu belirtmek istercesine elindeki deftere işaret etti.

“Bir şey buldum. İnanılmaz bir şey.”

“Ben de bir şey buldum.”

Indra not defterine dokundu. “Benimki daha iyi.”

Arlo, kendi haberinin daha önemli olduğundan yüzde yüz emindi. Görünmez bir rüzgâr ruhu onu bir dağın tepesinden

atmıştı. Ölebilirdi. Indra'nın defterinde her ne yazılıysa bununla kıyaslanamazdı. Yine de önce onun anlatmasının daha iyi olacağına karar verdi. "Tamam. Ama kampa dönmeliyiz."

Yan yana yürüyerek yola koyuldular. Güneş gökyüzünde alçalmıştı, gün ışığında havadaki polenler görülebiliyordu.

Indra hikâyesini anlatmaya başladı. "Bu öğleden sonra Köşk'te Çam Okuma dersim vardı, bu ders için tuhaf bir yer gerçi, neden ağaçların arasında yapmıyorlar, değil mi? Ama bütün kaynakları orada tutuyorlarmış işte. Her neyse, dersteydim ve danışman herkesin bildiği, ağaç halkaları gibi temel şeyleri anlatıyordu."

"Ben bilmiyorum," dedi Arlo. Geçen sene boyunca Indra'nın neden bahsettiğini anlamadığı zamanlarda bunu itiraf etme konusunda kendini geliştirmişti. Uzun vadede zaman kazandırıyordu.

"Ya" dedi Indra şaşkınlıkla. "Şöyle, her yıl ağaçlar yeni bir katman geliştiriyor. Yani bir ağacı kestiğinde ağacın kaç yaşında olduğunu görmek için halkalarını sayabilirsin. Örneğin, Kızıltüy'deki en uzun ağaçlar üç yüz ile dört yüz yaşında."

"Peki ne kadar yaşayabiliyorlar?" diye sordu Arlo.

"Bin yıla kadar. Ama genelde tüm ağaçları yakan bir yangın çıkıyor, sonrasında onların yerine yenileri geliyor. Bu bir döngü. Önce kavaklar büyüyor, sonra çamlar. Tam yüz on yedi yıl önce bu vadide büyük bir yangın çıkmış. Bunu biliyoruz çünkü hayatta kalan ağaçlara baktığımızda hafif yanmış bir halka görüyoruz. Her ağaçta aynı sayıda katman var, o yüzden ne kadar zaman geçtiği anlaşılabilir."

"Harika bir şeymiş."

"Ama bu daha bir şey değil. Asıl bundan sonra işler değişiyor."

Indra aniden patikadan çıkıp orman zeminini araştırmaya koyuldu. Yerden kolu kadar uzun bir dal aldı. Kabuğunu dikkatlice soyduktan sonra, Arlo'ya altındaki gri tabakayı gösterdi.

"Bu izleri görüyor musun? Dalgalı çizgilere benzeyenleri?"

Arlo ağaç dalını eline alıp yakından inceledi. Ağacın üzerinde oyulmuş küçük çentikler, yer yer iç içe geçen çizikler vardı. Daha önce böyle izler fark etmişti ama hiç dikkatlice incelememişti. "Ne bunlar?" diye sordu.

"Buna *kozalak yazısı* deniyor. Bir yazı biçimi. Tüm çizikler ve çentikler, geçtikleri yerler, hepsi bir şey ifade ediyor. Vadide olan biten her şeyin kayıtları."

Duraksayarak Arlo'nun düşünmesine izin verdi.

"Yani tarih kitabı gibi mi?" diye sordu Arlo.

"Tam olarak öyle."

"Ama bunları kim yazmış?"

"Teknik olarak kabuk böcekleri. Ağaçları kemiriyorlar. Ama onlar yalnızca birer araç, kalem gibi düşün. Bütün bunları yazan ormanın ta kendisi. Her ağaçta hikâyenin bir parçası var ve bunlar tekrar tekrar kopyalanıyor. Böylelikle, eğer bir ağaç devrilirse veya yanarsa bu bilgilerin her zaman bir yedeği bulunuyor."

Arlo daldaki sarmal şeklinde izleri inceledi. Bunlara bir anlam veremiyordu ama üçüncü sınıfta öğrenmeye çalıştığı el yazısından daha karmaşık değillerdi. "Burada ne diyor?" diye sordu.

Indra dalı çevirip okumaya nereden başlayacağını bulmaya çalıştı. Birkaç başarısız denemenin sonunda, "Henüz okuyamıyorum," diye itiraf etti. "Henüz ilk dersimizi aldık. Her neyse, bütün hayatlarını bu yazıları inceleyerek geçiren orman rahipleri var. Gerçekten karmaşık bir iş."

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

“Yine de... Çok havalı.” Etraflarındaki ağaçların yaşanan olayları kaydetmesi fikri hayret vericiydi. Arlo çam okuma hakkında yüzlerce soru daha sormak istiyordu ama—

“Sana söylemek istediğim şey bu değildi. Asıl bulduğum şeyi anlatmak için zemin hazırlamaya çalışıyordum.” Durup yalnız olduklarından emin olmak için etrafa bakındı. Bundan sonra söyleyeceği her ne ise belli ki yalnızca Arlo’nun duyması gerekiyordu.

“Köşk’te bu yazıları çalışmak için hazırda çevrilmiş bazı *glif*ler tutuyorlar,” diye söze girdi. Sonra Arlo’nun sorusunu tahmin ederek, “Bu yazıda kullanılan harflere *glif* deniyor,” diye ekledi. “Bizim alfabemiz gibi değil. Daha çok Çin harfleri gibi sanırım, bir sürü işaretin bir araya gelmesiyle oluşan harfler. Her neyse, çalışmak için üç kütük seçmemiz gerekiyordu. Önce kütüğün üzerine bir kömür parçası sürüyorsun, sonra yazıları çevirmek için bu örneği kullanıyorsun. Ben ikinci örneğimdeyim ve bulduğum şeye bak.”

Defterini açıp Arlo’ya bulanık bir haritaya benzeyen, parlak beyaz çizgilerin etrafına çizili kurşun kalem izlerini gösterdi. Indra altı bölümü daire içine almıştı. Bunların altına da bir dizi kelime not almıştı.

kahverengi yeşil gözlü çocuk göl ay

Arlo omuz silkti. “Bu ne anlama geliyor?”

“Bu sensin! Arlo, kahverengi yeşil gözlü çocuk sensin. Bir gözün kahverengi ve bir gözün yeşil.”

Arlo o kadar emin değildi. “Ya da kahverengimsi yeşil gözlü bir çocuk anlamına gelebilir. Ela gibi. Ela gözlü birçok insan var.”

“Evet ama dahası var.” Indra, aynı kömür lekesinin devam ettiği bir sonraki sayfayı çevirdi; burada da üç kelime işaretliydi:

tilki rüzgâr bıçak

Indra, Arlo'nun tepkisini inceliyordu. “Geçen kış seni görmeye gelen adamın ismi *Tilki* dememiş miydin?”

Arlo defteri eline aldı. *Tilki* ismi kesinlikle anlamlıydı. *Rüzgâr* kelimesi de Büyük Meltem'i anlatıyor olabilirdi.

“*Tilki* tam olarak neydi?” diye sordu Indra. “Ortadan kaybolduğunu söylemiştin. Rielle gibi o da sadece kafanın içinde miydi?”

“Hayır, ceketine dokundum. Gerçekten oradaydı. Ötedün-yalı değildi ama insan da değildi.” *Ben insan değilim. Bazen insan gibi giyiniyorum.* “Gerçekten bir tilki olabilir. Çok keskin dişleri olduğunu hatırlıyorum.”

Indra defterini geri aldı. “Anlayamadığım şey, ormanın senin geleceğini nasıl bildiği.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bu örnek tam otuz yaşında Arlo. Yani burada yazılı her şey en azından o kadar eski olmalı. Sanki kaderinde hep buraya gelmek varmış gibi. Kaderin bu.”

Arlo *kader* kelimesini sevmeydi. *Ölümcül* kelimesini andırıyordu. Ayrıca, ne yaparsa yapsın bunun önceden belirlenmiş olduğu anlamına geliyordu. Seçimlerinin onun için çoktan yapıldığı anlamına.

“Belki yanlış tercüme etmiş olabilirsin,” dedi. “Orman rahiplerinin bütün hayatlarını çam okuyarak geçirdiklerini kendin söyledin.”

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

“Elbette o kadar basit değil. Ama bilsen iyi olur diye düşündüm çünkü bir şeyler sürekli seni öldürmeye çalışıyor.”

Arlo bunu öğleden sonra olanları Indra'ya anlatmak için bir fırsat olarak gördü. Büyük Meltem'e sunduğu hediye ve ilgi-sini çekmeyi başaramayınca ikinci bir deneme için geri dönüşünü, sonra Mercan Kayası'nın tepesinden uçuşunu anlatırken Indra sözünü hiç kesmeden onu dinliyordu. Olanları anlatmak bile kalp çarpıntısına neden olmuştu.

Wu'nun onu Dev'in Yumruğu'ndan kurtardığı kuma geldiğinde, Wu'nun Indra'ya olaylardan bahsetmemeleri gerektiği konusunda ısrar edişini anlatmaktan kaçındı. Bir daha ikisinin arasında bir tartışmanın ortasına düşmek istemiyordu. Her şeyi anlatmayı bitirdiğinde neredeyse Ateşkuşu'na varmışlardı.

“Bir şey hiç mantıklı değil,” dedi Indra.

Arlo, onun yalnızca bir şeyi mantıksız bulmasına şaşırmıştı.

“Wu seni nasıl buldu?” diye sordu Indra.

“Beni uçarken gördüğünü söyledi.”

“Ama sınıfın geri kalanıyla birlikte değil miydi? Doğa Merkezi'ne geri döndüklerini söylemiştin.”

“Sanırım.”

“O zaman neden seni sadece Wu gördü? Julie de gelmez miydi? Ya da danışmanınız? Yani havada uçan bir çocuk gören herkesin yardıma koşacağını düşünüyor insan.”

Arlo'nun bu soruya iyi bir cevabı yoktu.

“Ve bir şey daha var,” dedi Indra. “Wu, Dev'in Yumruğu'na nasıl geldi?”

“Kanoyla.”

“Tek başına mı?”

“Evet.”

JOHN AUGUST

“Tamam ama hepimiz sadece bir gün kano dersi aldık. Tek başına bir kanoyu idare edebileceğini düşünüyor musun?”

Arlo muhtemelen edemeyeceğini kabul etti. “Ne diyorsun peki? Sence Wu yalan mı söylüyor?”

“Hayır,” dedi Indra. “Ben onun Wu olduğunu hiç sanmıyorum.”

—22—

ŞÜPHELER

“PEKÂLÂ BU ÜÇLEDEN SONRA HERKES NE YAPTI BAKALIM?”

Oba yemeğe otururken Indra ortaya sormuştu. Arlo doğru-
dan Wu'ya bakmamaya dikkat etti.

“Benim Okçuluk dersim vardı,” dedi Jonas. “Okçular ba-
zen kollarına bir kayış takıyor ya, daha önce görmüşsünüzdür.
Sebebini öğrenmiş oldum.” Sol kolunu uzatıp içini gösterdi,
dirseğinden bileğine kadar kolu morarmıştı. Herkes yüzünü
buruşturdu.

“Yayı tutmaktan mı oldu bu?” diye sordu Wu.

“Aynen. Pat diye çarpıyor. Tam kolumun içine.”

“Ben de yapmıştım,” dedi Thomas. “İnanılmaz acıtıyor.”

Thomas daha sonra Teksas'taki oymağında aldığı okçuluk
derslerini ve bir keresinde üst sınıftan bir kızın üst üste üç kere
hedefi vuruşunu anlattı. Arlo anlatılanların çoğunu dinlemiyor-
du. Karşısında oturan Wu'nun arkadaşı mı yoksa onun şeklini
almış kötü bir şekil değiştirici, bir doppelgänger mi olduğunu
anlamaya çalışıyordu.

Arlo bu kelimeyi ilk defa Alp Derbisi'nden önce, Indra ve Connor'ın, Ötedünyalıların onu nasıl öldürmeye çalışabileceği konusunda fikir yürüttükleri sırada duymuştu. Dediklerine göre, bir doppelgänger kendisini herhangi biri gibi gösterip onun sesini taklit edebilen bir yaratıktı. (*Kimbilir, belki de içimizden biri seni boğarak öldürmek için uyuyakalmamı bekleyen bir doppelgänger olabilir.*) Şimdi Arlo, Dev'in Yumruğu'nda gördüğü Wu'nun aslında bu yaratıklardan biri olması ihtimaliyle karşı karşıyaydı. Indra, temel bilgilerin ötesinde pek bir şey bilmediğini ama daha fazla bilgi edinmek için Culman'ın kitabına bakabileceklerini söylemişti. Kızıltüy Kampı'nda mutlaka bir kopyası olmalıydı.

Thomas okçulukla ilgili anekdotunu anlatmayı bitirdiğinde Indra patatesleri Julie'ye uzatıyordu. "Sen peki? Öğleden sonra ne yaptın?"

"Arlo ve Wu'yla Ruhlara Giriş dersimiz vardı. Büyük Meltem diye bir rüzgâr ruhuna hediye sunduk."

"Julie'ninki en iyisiydi," diye araya girdi Wu. "Son derece basit ama en havalı görünen hediye onunkiydi."

Julie odak noktası olmanın sevinciyle gülümsedi.

"Dersten sonra ne yaptınız?" diye sordu Indra.

"Ben doğrudan kampa döndüm," diye yanıt verdi Julie.

Wu yanıt vermedi. O sırada ağzındaki et lokmasını çiğnemekle meşguldü. Tabii soruya yanıt vermekten kaçınıyor da olabilirdi.

"Connor'a olanları duyduunuz mu?" diye sordu Thomas.

Wu lokmasını yuttuğu sırada başını sallayıp parmağını kaldırdı. "Diana, Connor'ın ameliyatla dalağını aldıklarını söyledi ama durumu iyiymiş."

"Bunu ne zaman söyledi?" diye sordu Arlo. Bunu fazlasıyla aceleyle sormuştu. Suçlayıcı anlaşılmasını umuyordu.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

“Oba liderleri toplantısında.”

“O ne zaman oldu?” diye sordu Indra.

“Dersten hemen sonra. Bayrak Yakalama oyunu planlıyoruz bu arada.”

Arlo ile Indra birbirlerine bir bakış attı. Wu o saatlerde toplantıdaysa aynı anda Dev’in Yumruğu’nda olamazdı.

“Dalaksız yaşanabiliyor muymuş?” diye sordu Jonas.

“Demek ki öyleymiş,” diye karşılık verdi Wu. “Yani, dalağını aldıklarına göre umarım yaşanabiliyordur.”

“Dalak, vücudun enfeksiyonlara karşı savaşmasına yardımcı oluyor,” diye açıkladı Indra. “Ama tabii onsuz da yaşanabilir. Sadece çok dikkat etmek gerekiyor.”

Julie, Thomas’a, “Indra’nın babası doktor,” diye açıkladı.

“Gerçekten mi?” dedi Thomas. “Benim babam da ordu doktoruydu.”

Thomas, babasının savaşta yaralandığını ve geçimlerini sürdürmek için artık uzun yol kamyon şoförlüğü yaptığını anlattı. Genellikle haftalarca eve dönmüyordu. Bu Arlo’ya Çin’de yaşayan babasının durumunu, hâlâ ailenin bir parçası olsa da uzakta oluşunu hatırlattı.

Neredeyse bir dakika boyunca – hiç konuşmadan yemeklerini yediler. Arlo doymak bilmiyordu. Yükseklik ve adrenalin bir arada onu kurt gibi acıktırmıştı.

İkinci bir mısır aldığı sırada Indra’nın gözleriyle Wu’ya işaret ettiğini fark etti. Arlo’nun soru sormaya devam etmesini istiyordu. Ama ne yapıp ettiği konusunda onu sorguya çekmeye devam etmek şüpheli görünebilirdi.

“Wu, şey...”

Sormayı düşündüğü sorudan vazgeçti. Şimdi Wu şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Sonra–

“Babanın ne yaptığını unuttum. Ne iş yapıyor?” Biraz rahatladı.

Az önce konuştukları konuyla ilgili makul bir soru sormuştu.

Wu bu sorudan rahatsız olmuşa benziyordu. “Dergilere yazı yazıyor. Ama çoğunlukla büyükbabamın mutfağı yakmasını engelliyor. Ailesinin eskiden yaptığı barbekü domuzdan yapmaya çalıştığını söylüyor ama bence piromani gibi bir şey, yani yangın çıkarma hastalığı var.”

Wu’nun hikâyesi çok spesifik ve inandırıcı görünüyordu. Ama emin olmak için—

“Kızıağı yaptığımız zamanı hatırlıyor musun?” diye sordu Arlo. “Büyükbaban ne demişti?”

Wu gülümsedi. “*Hen hao.*”

Thomas beşinin birden neden gülümsediğini anlayamamıştı. “Kızıağımız adını böyle aldı,” diye açıkladı Jonas.

“Bunun aramızda olduğunu sanıyordum,” diye sitem etti Julie.

“Thomas da Obamızın bir üyesi,” dedi Wu. “O yüzden tüm sırlarımızı öğrenmeye hakkı var.” Thomas gülümseyerek karşılık verdi.

Daha sonra kamp hakkında konuşmaya başladılar. Julie ve Indra, hangi danışmanların gizlice çıktıkları hakkında yüksek sesle fikir yürütüyorlardı; erkeklerin asla göremediği şeyleri fark edebiliyorlardı. Julie, “Darnell, Waffles’a marketten içecek bir şey isteyip istemediğini sordu ama daha yeni tepeden gelmişti, yani pek de yolunun üstü sayılmaz,” diye açıkladı Julie. “Eh, klasik.”

Indra da aynı fikirdeydi. “Bütün kızlar Darnell’e âşık. Yanlarından geçerken onu gözleriyle takip ettiklerini görebiliyorsun ama kafaları hareket etmiyor.”

* (Çince) Çok iyi. (ed.n.)

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Jonas gerçekten şaşırmışa benziyordu. "Bu adamın nesini seviyorlar? Yakışıklı mı buluyorlar yoksa başka bir şey mi?"

"Daha çok özgüvenli oluşuyla ilgili," diye açıkladı Julie.

"Ayrıca aptal bir kamp lakabı da yok," diye ekledi Indra.

Burdan esinlenerek sonraki yirmi dakikayı birbirlerine kamp lakapları atayarak geçirdiler. Indra'ya saçları yüzünden *Lüleli* ismi verildi. Wu, ateş yakma becerisi ve büyükbabasının onuruna *Piro* ismini aldı. Jonas lakabının *Futbol* olmasını istiyordu ama oybirliğiyle *Cırt Cırt*'ta karar kılındı. Julie, her zaman yanında taşıdığı dudak nemlendiricisi yüzünden *Pembe Dudak* olarak çağrılmaktan memnundu. Thomas da Teksas onuruna *Alamo* lakabını kabul etti.

Geriye Arlo kalıyordu.

"İkruh'a ne dersiniz?" diye önerdi Julie. Cadı, Alevler Vadi'si'nde açıkça farklı renkli gözlerine atıfta bulunarak onu bu isimle çağırmişti.

"Bu biraz ürkünç bir isim," diye itiraz etti Indra. "Yani, cadı onu öldürmeye çalışıyordu."

"Hepimizi öldürmeye çalışıyordu," diye düzeltti Jonas.

"*Pusula* nasıl?" diye önerdi Wu. "Özellikle iyi olduğu konu bu. Her yerden çıkış yolunu bulabiliyor." Herkes bunun doğru seçim olduğu konusunda hemfikirli.

Yemekleri bittiğinde, tatlı olarak yaptıkları vişneli turtaya gömüldüler. Arlo masadakilere göz gezdirdiğinde, Indra'yla davetsiz misafirin maskesini düşürmeye çalışırken Obayı istemeden bir araya getirdiklerini fark etti.

Arlo lavaboda dişlerini fırçaladığı sırada Indra yanına geldi. Diş fırçasını ıslattı. Yalnızlardı.

"Ee ne düşünüyorsun?" diye sordu Arlo sesini alçaltarak.

"Önce sen," dedi Indra.

Tükürüp ağzını duruladı. "Bence Wu gerçekten Wu. Yani bu akşam yemekteki Wu sadece gerçek Wu'nun bileceği şeyleri biliyordu."

"Kabul."

"Ama mesele şu ki bu öğleden sonra gördüğüm sahte Wu, gerçek olana çok benziyordu. Onları nasıl ayırt edeceğimi bilemiyorum. Elimden gelse siyah bir kalem alıp Wu'nun kolunu işaretlerdim. Ama sonra düşündüm de eğer bu doppelgänger Wu'ya benzeyebiliyorsa herhangi birimizi de taklit edebilir."

Indra, "Bir şey belirlememiz gerekiyor," dedi. "Gerçekten biz olduğumuzdan emin olmamızı sağlayacak bir parola."

"Ne olabilir?"

"Sen seç," dedi Indra. "Kimsenin tahmin edemeyeceği türde rasgele bir şey olmalı. Ama şüphe çekmeyecek kadar da normal olmalı."

Indra dişlerini fırçalarken, Arlo zihnini zorluyordu. Binlerce sözcük arasından birini seçmek neden bu kadar zordu? Sonunda seçebildi: "Taşlı Yol." En sevdiği dondurma çeşidiydi.

Hâlâ dişlerini fırçalamakta olan Indra gülümseyerek başını salladı.

Arlo o sırada el fenerlerinden yayılan ışıkların onlara yaklaştığını gördü. Kendi aralarında konuşmak için pek fazla zamanları kalmamıştı.

"Doğa Merkezi'nde Culman'ın kitabının bir kopyası olduğunu tahmin ediyorum," dedi Arlo. "Yarın dersten önce bu doppelgänger hakkında bir şeyler öğrenebilir miyim diye bakacağım. Belki işimize yarayabilecek bir zayıflıklarını yakalayabilirim. Gümüşse alerjileri falan vardır belki."

“Akıllıca.”

Arlo’nun son bir sorusu vardı, doğaüstü varlıklarla ilgili olmayan bir soru. “Hâlâ Yeşil Oba’ya geçmeyi düşünüyor musun?” Indra bu soru karşısında şaşkındı. “Diana’yla transfer hakkında konuştuğunu söylemiştin.”

Indra soruyu eliyle geçiştirdi. “O zaman kızgındım. Şimdi geçti. Her şey yolunda.”

Arlo arkadaşı bu fikrinden vazgeçtiği için rahatlamıştı. Belki de tek ihtiyaçları, çözülmesi gereken yeni bir gizemdi. Çadırına dönmek için eşyalarını topladı. “İyi geceler.”

“Hey, Arlo Finch,” dedi Indra.

Arlo dönüp baktı.

“Taşlı Yol.” dedi Indra gülümseyerek.

—23—

SAYFA 57

ERTESİ GÜN ÜĞLEDEN SONRA Arlo, Darnell Jackson'ı Doğa Merkezi'nin küçük, darmadağınık haldeki ofisinde buldu. Darnişman, sırtını kapıya dönmüş vaziyette ahşap bir taburede hiç kumildamadan oturuyordu.

Odada büyük bir karasinek vızıldayarak dolaşıyor, ara sıra bir boynuz ya da harita rulosu üzerine konuyordu. Darnell sineği pek umursamıyor gibiydi.

Kapıyı çalıp çalmaması gerektiğinden emin olamayan Arlo, sesini duyurmayı umarak ayakkabılarını beton zemine sürttü. Darnell tepki vermedi.

Arlo onun dikkatini çekmek için öksürmek üzereydi ki dev sinek aniden kapıya doğru yöneldi. Geçip gitmesi için kenara çekildi ama sinek onun etrafında dolaşmaya başlamıştı. Kulaklarında vızıldıyordu, o kadar yakındı ki ara sıra tenine değdiğini hissedebiliyordu. Eliyle savuşturmaya çalıştı ama sinek pes etmiyordu.

"Finch, değil mi?" diye sordu Darnell. Arlo ofise baktı.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Darnell hâlâ sırtı kapıya dönük vaziyette oturuyordu.

“Evet,” diye yanıt verdi. “Arlo.” Kara sinek rotasını değiştirip açık bir pencereden geçerek gözden kayboldu.

“Saat kaç Arlo Finch?”

Arlo kol saatine baktı. “On iki otuz.” Darnell hâlâ yüzünü dönmemişti. Sırtına bakarak konuşmak Arlo için rahatsız ediciydi. “Derse daha yarım saat var.”

“Özür dilerim. Sana bir şey sormak istemiştım.”

Darnell’in duruşu yumuşadı. Uzun boylu danışman tabureden kalkmadan yavaşça Arlo’ya döndü. Gözleri pusluydu ve belli bir yere bakmıyordu, sanki uykudan yeni uyanmış gibiydi.

Arlo, Culman’ın kitabını sormaya gelmişti ama asıl sormak istediği şu an tam olarak bu değildi. “Benim olduğumu nereden anladın?”

“Sormak istediğin soru bu muydu?”

“Eh, şu an sormak istediğim bu.” Kulağa çılgınca gelse de Arlo üzerine pek düşünmediği bir fikri ortaya atıverdi: “Az önce... o sineğin... görüşüne mi sahiptin?”

Darnell hafifçe başını salladı. “Buna yer değiştirme deniyor.”

“Bunu nasıl yapıyorsun?”

“Herhangi bir şeyden farkı yok. Pratik sayesinde.”

“Bana öğretebilir misin?”

Darnell gülümsedi. “Doğru ya. Sen şu sabırsız olansın. Ruhları daha çağırmayı öğrenmeden yollamaya çalışan kişi.”

“Çağırmayı başardım ama... Geri döndüm ve sonunda...” Büyük Meltem’le olanları anlatmak istemişti. Olan biteni daha kendisi bile anlayamıyordu. “Buraya bunun için gelmedim. *Culman’ın Yarattıklar Kitabı* var mı diye sormak istiyordum.”

"Evet, bir tane var." Darnell göz temasını hiç bırakmıyor, bu da Arlo'yu tedirgin ediyordu.

"Tamam, harika. Görebilir miyim? Bir şeye bakmam lazım."

"Ne buldun?"

Arlo *doppelgänger* demek istemiyordu. Bu kelimenin, kendisini kesinlikle deli gibi gösterecek bir dizi soru ve cevaba yol açacağını tahmin edebiliyordu. *Rüzgâr ruhu beni dağdan uçurup göle attıktan sonra sanırım arkadaşımın kılığına giren bir şekilde değişti*renle karşılaştım. O yüzden bunun yerine şöyle dedi:

"Baktıktan sonra söylesem olur mu?"

Darnell önce düşündü, sonra omuz silkti. Ayağa kalkıp cebinden anahtarlarını aldı. Dosya dolaplarından birinin kilidini açmaya yeltendi ancak bunun gerekli olmadığını görünce şaşırıldı – çekmece zaten açıktı. Çekmeceden *Culman'ın Yaratıklar Kitabı*'nın eski püskü bir kopyasını çıkarıp Arlo'ya verdi.

Çam Dağı İlkokulu kütüphanesindekiyle aynı baskıya benziyordu ancak yıllardır daha kötü hava koşullarına ve muameleyle maruz kalmış gibiydi. Kitap alfabetik olarak düzenlenmişti, bu yüzden Arlo sayfaların beşte biri kadarını tutup açtı. *Peri böceklerini* anlatan sayfaya denk gelmişti. Sayfaları geri çevirerek *Dvergr ve Duende*'yi geçti ve sonra *Cyclop* ve *Chupacabra* sayfalarını buldu.

Doppelgänger yoktu.

Arlo şaşkınlıkla "Hah," dedi.

"Ne oldu?" diye sordu Darnell.

"Burada olur diye düşünmüştüm."

Arlo sayfaları çevirerek dizine doğru ilerleyip parmağını listede gezdirdi:

Chimera

Chupacabra

Cyclop

Doppelgänger

Dryad

Duende

Dverg

Dizinde *Doppelgänger* için bir sayfa ayrılmış görünüyordu: Sayfa 57. Ama bir sorun vardı...

"Bu sayfa kitapta yok," dedi Arlo. Sayfaların birbirine yapışmadığından emin olmak için geri dönüp kontrol etti. Yapışmamıştı. *Culman'ın Yaratıklar Kitabı*'nın bu kopyasında sayfa elli altıdan sonra sayfa elli dokuz geliyor, kitap *Cyclop*'tan doğrudan *Duende*'ye atlıyordu.

Elli yedinci ve elli sekizinci sayfaları, yani *Doppelgänger* ve *Dryad* sözcüklerini içeren yaprak kayıptı.

Darnell kitabı görmek için eliyle işaret etti. Arlo kitabı ona uzattı. Darnell kitabı masanın üzerine koyarak daha yakından bakmak için eğildi.

"Haklısın. Birisi kitaptan bir sayfayı yırtıp koparmış. Burada gördüğün gibi kâğıdın kenarında yırtık var." Bir milimetreden daha küçük bir yırtıktı bu, kayıp kâğıdın belli belirsiz bir kalıntısı.

Darnell başını iki yana salladı. "Neden yaptıklarını da çok iyi biliyorum."

"Biliyor musun?" diye sordu Arlo.

"*Dryad*'ların ne olduğunu biliyor musun?"

Arlo bilmiyordu.

"Ağaç ruhları," diye açıkladı Darnell. "Kadın görünümündeler. Seksi kadınlar... Üzerlerinde hiç kıyafet yok. Yani, bir çeşit

ağaç kabuğuyla kaplılar ama yine de... On beş yaşında bir ergen bu kitabı karıştırırken bir *dryad* resmi görünce ne güzel bir kız diye düşünüyor, yaprakları ve ağaç köklerini pek umursamıyor.”

“Sence resmi mi istediler?” diye sordu Arlo.

“Bu yüzden kilitli tutuyoruz.”

“Ama kilitli değildi. Çekmece açıldı.”

Darnell omuz silkti. “Bazı danışmanlar çekmeceyi kilitlemeyi unutuyor.” *Yaratıklar Kitabı*’nı kapatıp çekmecedeki yerine geri koydu. “Eh, bir *dryad* mı gördüğünü sandın? Yoksa birilerin resminden söz ettiğini mi duydun?”

“Hayır!” dedi Arlo, biraz utanarak. “Öyle değil, gerçekten.”

Darnell dolabı kilitledi. “Sorun değil. Kimse seni yargılamıyor.”

Arlo bu konuda daha fazla bir şey söylememeye karar verdi. Kendini savunmak için bulunacağı her girişimle olay iyice sarpa sarabilirdi.

Darnell tekrar tabureye oturdu. “Daha önce gördüğün, yani sinekle yaptığım şey, gözlerinden bakışım... Çok havalı, değil mi?”

“Evet.”

“Bunun birçok şey için kullanılması da mümkün. Uygunsuz şeyler için. Özellikle de görülmemesi gereken şeyleri görmek için. Genç izcilere yer değiştirmeyi öğretmiyoruz çünkü bu beceriyi sorumlu bir şekilde kullanabilmek için belli bir olgunluğa erişmek gerekiyor. Kimsenin başkalarını gizlice dinlemesini ya da duş alan birini gözetlemesini istemeyiz.”

“Böyle bir şey yapmam ben!”

“Güzel! Ama zaten yapamadığın zaman bunu söylemesi kolay. Ama bir gün bunu ve daha birçok şeyi yapabileceksin. Bir şeyi yapabilecek güce sahip olman o şeyi yapmanın doğru oldu-

ARLO FINCH: Ayışığı Gölü

ğu anlamına gelmiyor. O gün gelmeden önce bunu öğrenmen gerekiyor.” Darnell sesini biraz alçalttı. “Bu becerileri öğrenen ancak dersini alamayan bazı eski izciler olduğunu göreceksin. Bizim yaptıklarımızı yapıyorlar ama aynı amaçlar uğruna değil. Sadece kendi çıkarlarını gözetiyorlar.”

Arlo birden Hadryn’i düşündü. Restoranda, parayı döndürmeye başlamadan önce, izci olduğunu söylemişti. “Böyle birini tanıyor musun?”

“Hayır tabii ki,” dedi Darnell. “Yani, bir tür eski kötü izciler çetesi gibi bir şey kurup bir araya geldikleri de yok zaten. Hepsi serbest ajan. Hiçbir yere bağlı değiller. Ve gerçek şu ki hiçbiri bir gün uyanıp kötü olmaya karar vermedi. O noktaya yavaş yavaş geldiler, seçimler yaparak. Bu yüzden seçimlerini iyi yapmalısın.”

Arlo başını salladı.

Bir an için Darnell’e her şeyi anlatmayı düşündü. Ona Büyük Meltem, Hadryn, Tilki, doppelgänger ve Kırık Köprü’de bulduğu fenerden bahsedebilirdi. Darnell akıllıydı. Harika bir tavsiyesi olurdu. Arlo’ya bu yönüyle Connor’ı hatırlatıyordu.

Ama Darnell’e gerçekten güvenebilir miydi?

Doppelgänger –ya da her neyse– en iyi arkadaşlarından biri olan Wu’yu kusursuz bir şekilde taklit edebilmişti. Bu durumda kolaylıkla herkesin kılığına girebilirdi. Kimbilir, belki de şu anda yaratıkla konuşuyordu. O sayfayı *Yaratıklar Kitabı*’ndan Darnell koparmış olabilirdi.

Arlo o an kendinden başkasına güvenip güvenemeyeceğini merak etti.

“Yardıma için teşekkür ederim.”

“Bir şey değil. Gözüm üzerinde, Arlo Finch.”

—24—

KANIT

O GECE, ARLO EL FENERİNİ UNUTTUĞUNU fark ettiğinde tuvalete giden yolun yarısına gelmişti. Ay neredeyse dolunaydı ve tuvalete giden yolu bulması için yeterli ışık sağlıyordu ama tuvalete vardığında ışığa ihtiyacı olacaktı. Geri dönüp çadırına doğru yürümeye başladı.

Thomas, Connor'ın yerini alarak Jonas'ın yanına taşınmıştı. "Sen ve Wu bunca zamandır en yakın arkadaşsınız. Benim gitmem daha mantıklı." Thomas, Wu'nun horlamasından bahsetmemişti ama bu da muhtemel bir faktördü.

Arlo çadır kapısını açtığında Wu'yu karyolasında otururken buldu; yüzü cep telefonundan yansıyan parlak ışıkla aydınlanmıştı.

Uzun bir süre ikisi de bir şey söylemedi. Sonra Wu, Arlo'nun içeri girmesini söyler gibi bir işaret yaptı. Arlo yerine oturduktan sonra Wu çadır kapısını kapattı.

"Telefonunun burada ne işi var?" diye sordu Arlo sesini alçaltarak. "Bu büyük bir ihlal! Bulunursa mahvoluruz. Seni eve gönderebilirler!"

“Biliyorum!”

“O zaman neden?”

“*Galactic Havoc 2 için*. Ligimi yönetmek zorundayım. Bana güveniyorlar.”

“Telefonunu ne kadar kullanıyorsun?”

“Günde sadece üç kez. En fazla yirmi dakika.”

“Nasıl şarj ediyorsun?”

“Market binasında. Kola makinesinin arkasındaki prize takıyorum.”

Arlo, Wu’nun böyle bir kumar oynadığına inanamıyordu. “Ceza alırsan seninle birlikte tüm Oba ve oymak da alır. Takım ruhu ödülünü kaybedebiliriz.”

“Biliyorum! O yüzden kimseye söyleyemezsin.”

Arlo, Wu’nun üste çıkmasına izin vermeyecekti. Bu Wu’nun hatasıydı.

Arlo bunu örtbas edemezdi.

“Bak, özür dilerim,” dedi Wu neredeyse yalvararak.

“Özür dileme. Telefonunu kullanmayı bırak, yeter.”

“Bırakamam! Ligimi yüzüstü bırakamam.”

“Onlar yabancı. Biz senin arkadaşlarınız.”

“Biliyorum. Üzgünüm.”

Neredeyse bir dakika boyunca sessizce oturdular. Sonunda Wu telefonunu eline alıp yazmaya başladı. “Ne yapıyorsun?” diye sordu Arlo.

“Şifremi sıfırlıyorum.” Wu telefonu ona uzattı.

“Yeni bir şifre seç. Tahmin edemeyeceğim bir şey. Böylece telefonumu kullanamam.”

Arlo bu teklife biraz şüpheyle yaklaştı ama telefon, ablasınıninkiyle aynı kilit ekranına sahipti. Wu’nun bakmadığından emin olduktan sonra, şifre ekranına dört rakam girdi – annesinin doğum günü. Sonra telefonu ona geri verdi.

“Gerçekten üzgünüm,” dedi Wu.

“Biliyorum.”

O sırada aniden çadırın dışından bir ses geldi: “Çocuklar! Çocuklar!” Bu Jonas’tı.

Wu panikle telefonu bacağının altına sakladı. Arlo çadırın kapısını açtı. Jonas soluk soluğa kalmıştı. Az önce koştuğu bel-liydi.

“Ne oldu?” diye sordu Arlo.

“Aşağıda, gölde. Bir şey buldular.”

Parkurun bitimine ulaştıklarında, Arlo ile Wu gölün kenarında gitgide büyüyen bir kalabalık gördüler. Etrafta her oymaktan izciler vardı, çoğu pijamalıydı. El fenerlerinden yayılan ışıklar her tarafı süpürüyordu.

Jonas’ın dediğine göre, Illinois’lu bir çocuk gölde taş sektirdiği sırada çamurda dev bir ayak izi keşfetmiş. İki metreden daha uzun ve dört belirgin pençe izi olan bir ayak iziymiş.

Thomas yanlarına gelmişti. “Bu bir şaka olmalı, değil mi? Yani, neden sadece bir ayak izi olsun ki?”

“Kıyıda geyik gibi bir şey kapıp götürmüş olabilir,” diye önerdi Jonas.

“Bir *plesiosaur* olsaydı hiç ayak izi bırakmazdı,” dedi Wu.

“Onların yüzgeçleri oluyor.”

Arlo, Indra’yı Yeşil Oba’dan bir grup izciyle konuşurken gördü. Mavi Oba’da kalmakla ilgili tuvaletin orada söylediklerine rağmen, Yeşil kamp alanında çok zaman geçiriyor, sadece yemek yemek ve uyumak için geri dönüyordu. Arlo, Indra’nın kararını tekrar gözden geçirip geçirmediğini merak etti.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Arlo, Wu'yla birlikte ayak izini görmek için kalabalığın arasından geçti. Pek etkileyici olduğu söylenemezdi; hızla suyla dolup taşan çukurlardan ibaretti.

“Tamamen sahte,” diye ilan etti Russell, Kırmızı Oba'daki arkadaşlarından birine.

Arlo bir kez olsun Russell'la aynı fikirdeydi.

Sonunda, Gözetmen Mpasu kalabalığı dağıtıp herkesi kamp alanlarına geri göndermek için yanlarına geldi. Ayak izinin gerçek olup olmadığı sorulduğunda sadece, “Daha önce hiç tek ayaklı bir dinozor görmedim, bundan sonra da göreceğimi sanmıyorum.”

Ateşkuşu'na geri döndüklerinde, Arlo çadır kapılarını bağlarken Wu, “Birisi çadırımıza girmiş,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

Wu telefonunu kaldırdı. “Telefonumu uyku tulumumun altına koymuştum. Ama şimdi tulumun üstündeydi. Sen dokunmadın, değil mi?”

“Hayır,” dedi Arlo.

“Eh, birisi dokunmuş ama. Birisinin telefonda haberi var.”

—25—

ÇADIR MANTIĞI

ARLO FINCH RU SEFER RÜYA GÖRDÜĞÜNÜN FARKINDAYDI. Uykuya daldığını ama henüz uyanmadığını hatırlıyordu. Ayrıca gerçek hayatta uçamıyordu.

Ormanın içinden süzülerek gidiyordu, sonra gitgide alçalarak süper kahramanlar gibi ağaçların arasına kusursuz bir şekilde indi. Sıcak bir gündü, ağaçların reçine kokusu ballı tütüsü gibi havada asılıydı. Arlo düzenli bir cızırtı duyduğunda kuş cıvıltıları arka planda kalmıştı. Ses ağaçlardan geliyordu.

Arlo elini büyük bir çam ağacının gövdesine bastırdı. Sert kabuğun altındaki hareketlenmeyi hissedebiliyordu. Tırnaklarıyla ağacın kabuğunu soymaya başladı. Kabuğun altında ağacın açık renkli iç kısmı ve her biri bir pirinç tanesinden daha küçük binlerce larva ortaya çıktı. Ağacın içini kemirerek çeşitli yollar çiziyorlardı; bu yollar, Indra'nın ona Çam Okuma dersinden gösterdiği karmaşık desenleri oluşturuyordu. *Çama yazı yazıyorlar*, diye geçirdi içinden yüzünde bir gülümsemeyle.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

“Daha fazlası var,” dedi bir adamın sesi. Arlo dönüp bakınca güneş ışığı huzmelerinin ortasında oturan küçük bir tilki gördü. “Daha derine in,” dedi Tilki.

Arlo, kabuğu soymaya devam ettikçe daha çok desen ortaya çıkıyordu. Dallanıp budaklanan yollar bir görüntü oluşturdu. İki kule ve aralarında kırık bir kemer görünüyordu: Kırık Köprü.

Derken Arlo’nun ayaklarına ağır bir cisim düştü. Paslanmış el feneriydi bu. Arlo eğilip feneri yerden aldı. İçini açmaya çalıştı ama kapağı oynatamadı.

Arlo, el fenerinin nereden gelmiş olabileceğini bulmak için ağaçlara baktı. Güneş ışığı dalların arasında dans ederek parlak benekler oluşturuyordu. Arlo büyülenmiş halde onları izledi.

Altın sikke masanın üzerinde, güneş ışığının altında dönüp duruyordu.

Arlo restorana dönmüştü. Hadryn koltukta oturuyordu ama Arlo ona bakamıyordu. Odak noktası madalyonu.

Bu bir anıydı. Hadryn el fenerini soruyordu: “Gür ormanlar’da gizliydi, değil mi? Bu yüzden Ötedünyalılar onu bulamadı.”

Anlamıyorum, dedi Arlo.

“Ötedünyalılar Gür Ormanlar’a giremiyor. Bu yüzden onlar için çalışacak casus ve yandaşlara ihtiyaçları var.”

Sen onlar için mi çalışıyorsun?

“Hayır. Hayır, kesinlikle onlar için çalışmıyorum.” Bu fikir onu eğlendirmişe benziyordu. “Seninle neden bu kadar ilgilen-diklerini biliyor musun, Arlo Finch?”

Çünkü ben özelim.

“O kadar özel değilsin. Bir şeyleri bulma konusunda iyisin. Bu da onlar için önemli. Hatta kıymetli. Arama kurtarma

köpeği ya da yarış atı gibisin. Ama bunun seni özel kıldığını sanma. İşleri bittiğinde hiçbir önemin kalmaz.”

Neden beni öldürmeye çalışıyorlardı?

“Seni bulamayayım diye.”

Sen kimsin?

Arlo adamın yüzüne bakabilmek için tüm gücüyle başını çevirmeye çalıştı. Hareket ederken, sanki dünya hırıldıyormuş gibi bir gürleme duydu.

Hadryn’in ellerini gördü. Kollarını, sıvanmış gömlek kollarının altındaki dövmelelerini. Boynundaki kordondan bir kristal sarkıyordu.

Ama Hadryn’in yüzü yoktu. Yüzü, gözleri ve ağzının yerinde küçük girintilere sahip pürüzsüz bir ovalden ibaretti.

“Sana yardım edebilecek tek kişi benim.”

Arlo tam o sırada uyandı. Beklediği gibi, çadırındaydı.

Kanvas kapının kenarlarından, günün ilk ışıklarının yayıldığı görebiliyordu. Saatin beş sularında olduğunu tahmin etti. Wu yandaki karyolada hâlâ uyumaktaydı. Rüyasında duyduğu uğultu Wu’dan geliyordu.

Onun horlaması konusunda Arlo artık uzman sayılırdı. Horlama sesleri ıslak ve kuru olarak iki temel kategoriye ayrılabilirdi. Islak horlama çoğunlukla nefes alırken oluyordu; bu ses, yırtıcı bir domuzun burnundan nefes alışı ile boğulan bir porsuğun çaresizce nefes alışı arasında değişiyordu. Kuru horlamalar hırıltıdan iniltiye ve hayalet gibi inlemeye kadar değişiklik gösteriyordu.

Bu gece domuz inlemesi döngüsündeydi. Arlo pek aldırış etmiyordu. Gördüğü tuhaf rüyadan sonra Wu’nun horlama sesi tanıdık olduğu için onu rahatlatmıştı. Bu gerçekten Wu’ydu.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Hiçbir şekil değiştiren yaratık bu sesleri taklit edemezdi.

Arlo çadırın tavanına bakıyordu. Uykuya dalmasını engelleyen Wu'nun horlaması ya da belirgin bir şey değildi. Daha ziyade kafasında dönüp duran tüm cevaplanmamış sorulardı. Bir konuya odaklanmaya çalıştığı an –Hadryn, Büyük Meltem, Ötedünyalılar– başka bir kaygısı ön plana çıkıyordu. Nereden başlayacağını bilemiyordu.

Kenarlardan başlamalısın, dedi babası.

Arlo babasıyla bir anısını hatırlıyordu. Philadelphia'daki küçük evde, orta sehpaye yığıldıkları yapboz parçaları yığınının görebiliyordu. Altı, yedi ve sekiz yaşlarındaydı. Hatırladığı tek bir olay değildi; pazar öğleden sonraları annesi ve ablası basketbol antrenmanındayken, babasıyla yapboz çözmeye çalıştığı zamanları hatırlıyordu.

Arlo'nun babası, bulmacalardan sayı oyunlarına, zekâ küpüne kadar her türlü zekâ oyununa bayılıyordu. Ama yapboza özel bir ilgisi vardı.

Yapbozlarının hiçbiri kendi kutularında durmuyordu. Ne zaman yeni bir yapboz alınsa, Arlo'nun babası parçaları hemen plastik bir torbaya koyup yapboz kutusunu atardı. "Bir yapbozun amacı cevabı keşfetmektir," derdi babası. "O gizem, o süreç, o sürpriz olmadıkça kutudaki resmin aynısını yapmaya çalışmanın ne anlamı kalıyor?"

Her zaman kenarlardan başlardı; düz kenarlı olanları bulmak için önce tüm parçaları bir araya toplarlardı. Sonra ikisi de bir köşeye geçip mümkün olduğunca çok kenar parçasını birbirine tutturmaya çalışırdı. Arlo'nun en sevdiği kısım ise ihtiyacı olan bir sonraki parçanın babasının önündeki sıralardan birinin sonunda olduğunu keşfettiği andı. Sonra sıraları bozmadan birbirine tutturmak için dikkatlice kaydırarak birbirine

yaklaştırırlardı. Sadece birkaç dakika içinde yapbozun çerçevesini oluşturlardı –çerçeve genellikle bir kare veya dikdörtgen, bazen de bir daire şeklinde olurdu. Kaosun içinde bir düzen yaratırlardı.

Arlo ile babası bunun ne resmi olabileceğini bulmak için bu aşamada hep durup düşünürlerdi. Hangi taraf resmin üst kısmıydı? Kenardaki mavi çizgi su mu yoksa gökyüzü müydü? O küçük kahverengi izler pençe izleri olabilir miydi?

Arlo'nun babası, yaptığı işin, normalde anlaşılması imkânsız şeyleri bulmak için trilyonlarca verinin nasıl ayıklanacağını bilgisayarlarla öğretmekle ilgili olduğunu söylemişti. “Bir kar fırtınası çıktığını ve düşen kar tanelerinden belli bir tanesini bulman gerektiğini düşün. Hepsini durdurup teker teker bakamazsın. Kar taneleri düşer. Birbirlerine yapışırlar. Rüzgârı kucaklamanın bir yolunu bulmak istersin.”

Rüzgârı kucaklamak.

Babası bunu bir metafor olarak söylemişti ama önceki öğleden sonra olanlardan sonra, her şey gayet mümkün görünüyordu. Rüzgâr gerçek bir varlıktı. Onu dağdan bir sebepten ötürü uçurmuştu. Sadece bu sebebi bulması gerekiyordu.

Arlo'nun zihni günümüze kadar sürüklenirken bütün bu sorular da etrafında dönüyordu. Babasıyla çözdüğü yapbozlar gibi, bu soruların yanıtlarını da bulup bulamayacağını merak etti. Köşelerden başlayıp sorunun kenarlarını bulmaya çalışmıyordu.

Bir köşesi Kızıltüy Kampı olmalıydı. Hem Büyük Meltem hem de Dev'in Yumruğu bu vadideydi. Ayrıca Indra, Çam Yazısı dersinde keşfettiği şey konusunda haklıysa bu orman Arlo'nun kim olduğunu biliyordu. Her ne olup bitiyorsa Kızıltüy bunun önemli bir parçasıydı.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Yapbozun bir köşesi *geçmiş* olabilirdi. Paslanmış el feneri ve eski deniz kabuğu da dahil olmak üzere bir sürü eski şey aniden ortaya çıkmıştı. Kabuk böcekleri Arlo'nun adını ağaçlara gerçekten kazımışsa belki de her şey Kızıltüy'e bu şekilde bağlanıyordu.

Üçüncü bir köşe Kırık Köprü olabilirdi. Arlo'nun feneri bulunduğu ve Indra, Wu, Jonas ve Julie'nin diğer versiyonlarını gördüğü yer. Tüm bu gizemli olayların arasında, hâlâ en şaşırtıcı olanı buydu. Gördüğü kişiler kimdi? Arkadaşları mıydı, yoksa sahtekârlar mı? Ve yanlarında neden bir Arlo yoktu?

Son köşe ise Hadryn'di. Tam olarak neydi? Indra'nın önerdiği gibi şekil değiştiren bir doppelgänger miydi? Ötedünyalı mıydı? Yoksa Darnell'in tarif ettiği gibi eskiden izciydi de sonra kötü birisine mi dönüşmüştü? Her neyse, belli ki parmak ışı-ğı ve el gürlemesinden çok daha gelişmiş becerileri vardı. Eğer Darnell dünyayı bir sineğin gözlerinden görebiliyorsa başka neler mümkün olabilirdi?

Bunu Diana'ya, bir kamp danışmanına ve hatta Gözetmen Mpasu'ya sormak istiyordu. Ama onlara güvenemeyeceğini biliyordu. Hadryn, Wu'yu başarıyla taklit etmişti. Bu da onun herhangi birinin yerine geçebileceği anlamına geliyordu. Arlo kiminle konuştuğundan asla emin olamazdı.

O sırada Wu aniden homurdanarak yerinde döndükten sonra hızla yerleşti. Yeni horlama biçimi klasik porsuk hırıltısıydı.

Arlo da yerinde dönerek yerleşti. Üzerinde yapbozun resmi olan karton kutuyu görebilmeyi diledi, böylece neyle karşı karşıya olduğunu tam olarak bilebilirdi. Yine de kaydettiği ilerlemeden ötürü kendisini biraz daha iyi hissediyordu.

Yapbozun daha çok parçasını bulması gerekiyordu. En azından artık nereye geleceklerini biliyordu.

—26—

FIRTINA UYARISI

ÖNCE GÖK GÜRÜLTÜSÜ GELDİ: uyanan bir dağ gibi derinden, alçak bir gürleme.

Arlo gök gürültüsünü duyduğunda ormanın bir buçuk kilometre kadar içindeydi. Son bir saattir Darnell'in sınıfa verdiği listede yer alan, bir ruhun bağlı olduğu kaynağı arıyordu. Bu su ruhu, bulması gereken beşinci ve son doğa ruhuydu. (Şu ana kadar ateş, rüzgâr, taş ve ağaç ruhlarını bulmuştu.)

O an bir ışık çaktı. Bu sefer gök gürültüsü daha keskindi. Daha yakındaydı. Sanki gökyüzü çatlıyor gibiydi. Acele ederse belki şağanak başlamadan önce kampa dönebilirdi. Ama ondan önce Arlo su ruhunu bulmakta kararlıydı.

Elkitabı'ndaki resimli talimatları izleyerek, doğru kullanıldığında yakındaki su ruhlarını ve bağlı oldukları su kaynaklarını bulmayı sağlayan, Y şeklinde bir su arama çubuğu yapmıştı. Elkitabı'na göre, su arama çubukları çöllerde ve kuru kanyonlarda hayatta kalmak için son derece önemli araçlardı.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Su arama çubuğunu yapmak gayet kolaydı. Ama onu kullanmak Arlo'nun tam olarak beceremediği bir ustalık gerektiriyor gibiydi. Çubuğun ucu, en azından işine yarayacak bir şekilde hareket etmiyor ya da titremiyordu.

Arlo işe yaramaz çubuğu bir kenara atıp seçeneklerini gözden geçirdi. Tam aynı yoldan geri dönüyordu ki sol ayağı ayak bileğine kadar buz gibi bir suya batıverdi.

Dereyi bulmuştu. Halbuki daha önce en az dört kere buradan geçmişti.

Arlo küçük dereyi kaynağına kadar takip etti: yamaçta sadece birkaç santim genişliğinde yosunlu bir açıklıktı bu. Listeye göre, buradaki ruha *Buzkaynağı* deniyordu. Ruhun bu kaynağın içinde veya yakınlarında mı, yoksa kaynağın kendisi mi olduğundan emin değildi. Her hâlükârda, ismi anlamlıydı. Bölge bariz bir şekilde soğuktu. Taşların üzeri küçük buz kristalleriyle kaplıydı. Kaynaktan çıkan su kristal gibi berrak ve insanı sersemletecek kadar soğuktu.

Arlo, ruh listesindeki *Notlar* bölümüne *berrak ve soğuk* yazdı.

Kaynağın yanında bulunan kilden kâsenin içinde birkaç düzine bozuk para vardı. Arlo bir çeyreklik bulmak için cebini karıştırdı. Madeni parayı gömleğine sürerek parlattıktan sonra kâsedeki diğer paraların yanına bıraktı. Darnell, "Elbette ki ruhlar para kullanamaz," diye açıklamıştı. "Ama yine de seviyorlar. He-diye gibi düşünün. Madeni paraların bizim için değerli olduğunu biliyorlar, bu yüzden onlara para vermek bir tür saygı göstergesi."

İzciler ruhlara madeni para, yiyecek ve şarkı gibi hediyeler sunabiliyordu. Kurban kesinlikle yasaktı. "Kurban yok. Ne sizin ne de başka bir canlının kanı dökülebilir. Böyle bir hataya düşerseniz karanlık bölgeye girersiniz." Darnell detaylara girmemişti –belki de tam açıklaması İleri Seviye Ruhlar dersine

giriyordu- ama bu konuşmadan sonra Arlo, ruhların gözüne girebilmek için çok kötü şeyler yapan insanlar olduğu izlenimine kapılmıştı.

Yağmuru hissetmeden önce sesini duydu. Dev yağmur damlaları orman zeminine *şıp-şıp-şıp* diye düşmeye başladı. Sağa-naktan önce kampa varamamıştı.

Köşk, Kızıltüy'deki en büyük binaydı ve aynı zamanda en kamp havası veren yapıydı. Devasa bir Lincoln Logs ahşap maket setine benziyordu. Arlo çatı saçaklarının altına girene kadar hiç durmadan koştu.

Nihayet yağmurdan kaçmayı başardığında sıırıslıklam olduğunun farkına vardı. Çorapları ayak bileklerinden düşüyordu. Tışörtü üstüne tamamen yapışmıştı. Arlo ruh listesini kemerine sakladığı yerden çıkarırken biraz olsun kuru kalmış olmasını diledi. Mürekkep dağılmıştı ve kâğıdın kıvrım yerleri yırtılmaya başlamıştı; yine de Arlo listeyi bir şekilde kurtarabileceğini düşündü.

Solundaki yolda, pançolarını giymiş yürüyen bir oba gördü. Yeşil renkli kostümler giymiş Cadılar Bayramı hayaletlerine benziyorlardı, plastik kapüşonlu pançolarının altından sadece botları görünüyordu. Arlo onları kıskanarak pançosunu çadırında bırakma kararını lanetledi. Yalnızca bir saat önce hava güneşliydi.

Yağmur biraz yatışana kadar saçakların altında beklemeye karar verdi.

Sonra rüzgâr esmeye başladı.

Yağmur öyle şiddetli yağıyordu ki Arlo tıpkı bir araba yıka-ma makinesinin ortasında kalmış gibi yanlardan ıslanıyordu.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Artık Köşk'ün saçaklarının altında bile güvende değildi. İşin kötü tarafı, burada mahsur kalmıştı. Altına ya da arkasına saklanabileceği hiçbir şey yoktu. Yağmur damlaları sırtını iğnelerken kendini en kötüsüne hazırladı.

Bir yandan ruh kontrol listesini korumaya çalışarak, binanın köşesini dönene kadar duvar boyunca ilerledi. Burada daha iyi korunuyordu; çünkü rüzgâr doksan derecelik bir açıyla esiyordu. Ta ki açısını değiştirene kadar. Bir anda yeniden yağmurun altında kalmıştı.

"Hadi ama!" diye bağırdı hayal kırıklığı içinde.

Büyük Meltem bir sebepten ötürü ıslanmasını ya da boğulmasını istiyor gibiydi. Tek çözüm onun erişemeyeceği bir yere gitmekti.

Kapı Arlo'nun arkasından kapanırken boş salonda yankı yaptı.

Arlo kampın ilk gecesinden beri Köşk'e girmemişti. O akşam yemeğinde Köşk epey kalabalık ve gürültülüydü; uzun masalar boyunca sürekli çatal bıçak ve konuşma sesleri duyuluyordu. Şimdi ise salon ürkütücü bir şekilde sessizdi; sadece hafif bir yağmur sesi ile ara sıra gök gürültüsü duyuluyordu.

"Buraya giremezsin!" diye seslendi bir adam. "Yemeğe hazırlanıyoruz."

Arlo sesin, karşı duvardaki çarpma kapıdan salona giren, mutfakın sert floresan ışıklarından ötürü yalnızca silüetini görebildiği iri yarı bir adamdan geldiğini fark etti. Arlo onun açığı olduğunu tahmin etti.

"Özür dilerim, ben..." Arlo cümleyi nasıl bitireceğini bilmiyordu. Bir yabancıya rüzgârın ona zorbalık ettiğini söylemek iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

Tam o sırada Arlo, büyük şöminenin yanındaki masalardan birinde bir izcinin oturduğunu fark etti. Arlo, *Onun burada ne işi var?* der gibi çocuğa işaret etti.

“Çam Yazısı dersinde misin?” diye sordu aşçı. “Tamam ama sadece on beş dakika. Sonra çıkarsın.”

“Tamam,” diye yanıt verdi Arlo.

Aşçı mutfığa geri döndü. Kapı arkasından sallanarak kapan-
dı.

Şansı karşısında şaşırان Arlo, yavaşça masada oturan izciye doğru ilerledi. Çocuğun önünde bir sopa ve kütük yığını vardı; not alıyor gibiydi. Derken arkasını döndü.

Bu Russell Stokes’du. Dudağı kötü bir koku almış gibi kıvrıldı.

“Çam Yazısı’nda değilsin Fişek.”

“Biliyorum.”

“Peki, neden yalan söyledin?”

Arlo geri adım atmayacaktı. “Yalan söylemedim.”

“Sınıftan biri olduğunu düşünmesine izin verdin. Bu bir yalan sayılır. Connor olsa ne derdi? Peki ya Diana ne derdi?”

“Hiçbir şey demezlerdi,” diye yanıtladı Arlo, “çünkü onlara söylemeyeceksin.”

Mutfak kapısı tekrar açıldı. Hem Arlo hem de Russell dönüp baktı; aşçı sürahileri ve tabakları taşıyan arabaları sürüyerek dışarı çıkmış ve en uçtaki masaları kurmaya başlamıştı. Ama yalnız değildi. Gözetmen Mpasu da onunla birlikteydi, belli ki hazırlıkları denetliyordu.

Bu gece *Beşler’in Şöleni* vardı, tüm izcilerin katıldığı her yıl düzenlenen bir kamp yemeği. Indra, bu ismin izcilerin beşgen yamalarından geldiğini açıklamıştı. Jonas ise her izcinin kamp

ARLO FINCH: Ayışığı Gölü

boyunca en az beş sebze yediğinden emin olmak için bu ismi seçtiklerini söylemişti.

Russell, Arlo'ya bir bakış attı. Gözetmen Mpasu'ya seslenmeyi düşünüyor gibi bir hali vardı.

Arlo sesini fısıltı seviyesine alçalttı. "Bir şey söylersen insanlara parazitini anlatırım." Birisini tehdit etmek onu şaşırtmış ve heyecanlandırmıştı. Normalde yapacağı bir şey değildi bu. Öte yandan hoşuna da gitmişti.

Russell ona bakmaya devam ediyordu, sonra omuz silerek çalışmasına geri döndü.

Arlo masada onun karşısında bir yere oturdu. Çubuklardan birini alıp üzerindeki her tarafa yayılan karmaşık desenleri inceledi. Okumaya nereden başlayacağından, hangi tarafın yukarı veya aşağı olduğundan bile emin değildi.

"Doğru ya," diye fısıldadı Russell. "Daha okuma yazma bile bilmiyorsun, değil mi?"

"Gayet okuyabiliyorum." Bu doğru sayılırdı. Arlo çoğu öğrenciden daha yavaş okuyordu ama okuduğunu anlıyordu ve derslerinde zorlanmıyordu.

Arlo müdür ve aşçının mutfağa geri dönüşünü izledi. Mutfak kapısı kapanırken havada bir kupırtı hissetti. Belli belirsizdi. Ben mi hayal ediyorum diye merak etti.

Sonra sesi duydu: yumuşak, derin bir uğultu. Ürkütücü ve içi boş gibi bir his veriyordu; bir şişenin ağzından çıkan ses gibi. Ses, yanmayan dev şömineden geliyor gibiydi.

Russell, Arlo'nun bakışlarını takip etti. "Sadece rüzgâr, Fişek."

"Biliyorum." Rüzgârı iyi biliyordu. Bir planı olduğunu ve bunu görmezden gelirse kötü sonuçlanacağını biliyordu.

Arlo karanlık şömineye dikkatlice yaklaştı. Ses sabitti. Külle-
rin üstüne düşen birkaç yağmur damlasının sesini duydu.

Sonra bir cınlama sesi. Metalik bir sest, kaynayan bir demliğin kapağı gibi.

Bu ses Russell'ın da dikkatini çekmişti. Ayağa kalkmadı ama oturduğu yerde kayarak daha yakına geldi.

"Muhtemelen amortisördür," dedi. "Bacayı kapatan şey. Kapı gibi bir şey."

Salon, şöminenin içinde ne olabileceğini görebileceği kadar aydınlık değildi. Arlo bileğini geriye doğru büküp bir parmak ışığı fırlattı. Parlayan kıvılcım önce ocağın arkasındaki kararmış tuğlalara çarptı, sonra yavaş yavaş söndü. Bu ses her neye aitse daha yüksek bir yerdeydi.

"Bir kulpu olması lazım," dedi Russell. "İçeriye uzanıp açmalısın."

Rüzgâr Russell'ı dinliyormuş gibi cınlama sesleri daha da yükseldi.

"Korktun mu, Fişek?"

"Hayır," diye yalan söyledi Arlo. Aslında o an kendisini bacadan çekilirken ya da taşların altında ezilirken hayal edebiliyordu. Büyük Meltem, Köşk'ün içine, onun erişemeyeceği bir yere sığındığı için ona kızmış gibiydi.

"Hadi o zaman," dedi Russell. "Aç kapıyı."

Arlo önce güç toplayarak şömineye çıktı. Şömine, içinde durabileceği kadar büyüktü ama dışarıda durup bakmanın daha güvenli olduğu kanısındaydı.

Sol eliyle şöminenin duvarını sıkıca kavrayarak sağ elini karanlığa doğru uzattı. Körü körüne havayı yokluyordu ki nihayet bir kulp bulduğunu hissetti. Bir sap. Mandal. Titreşiyordu. Çarpıyordu.

Bulmuş olmalıydı. Sürgüyü bulmuştu. Kapı. Arlo kendine gelmek için derin bir nefes aldı. Sonra kulpu tutup çekti.

ARLO FINCH: Ayışığı Gölü

Sürgü tıngırdarak açıldı.

Arlo, ıslak bir rüzgâr patlaması yüzüne çarpınca gözlerini kapattı. İls ve rutubet gibi kokuyordu. Islığı andıran uğultu şimdi daha yakında ve daha yüksekti.

Arlo'nun kulağının yanından bir şey hızla geçti ve yanağına süründü. Arlo, gözlerini silerek dönüp baktı.

Russell ayakta durmuş şaşkınlık içinde bakıyordu. Arlo onun bakışlarını takip etti.

Masanın üstünde, görünmez bir hava akımıyla havada asılı duran siyah bir tüy vardı. Bir kuzgun ya da karga tüyüne benziyordu. Russell kuş tüyüne uzandı ama tüy daha yükseğe süzüldü, o uzandıkça tüy daha da havalanıyordu.

Arlo şömineden indiğinde mutfak kapısının açıldığını duydu. Aşçı başka bir arabayla geri dönmüştü. Arlo ve Russell, masanın üzerinde inanılmaz bir şekilde süzülen tüyü fark edip etmeyeceğini merak ederek aşçıyı izlediler.

Arlo masadaki koltuğuna geri dönüp çam kütüklerinden birine bakıyormuş gibi yaptı.

"Bu bir rüzgâr ruhu," diye fısıldadı Russell.

"Biliyorum." Arlo, yürürken başını sallayan aşçıya baktı. Adamın kulaklıkla müzik dinlediğini tahmin etti. Aşçı tabak yığınlarını boşalttıktan sonra arabayı mutfığa geri götürdü.

Kapı kapandığı an hem Arlo hem de Russell yerlerinden kalkmıştı. Tüy hâlâ havada süzülüyordu, sanki biri onu tutuyormuş gibi görünüyordu.

Arlo masanın üstüne çıktı. Tam uzanıp alacaktı ki tüy aniden, yaydan fırlayan bir ok misali karşı duvara doğru yol aldı. Duvara çarptı ve ahşaba saplanıp kaldı.

Her ikisi de tüye bakmak için yerlerinden fırladı.

Tüy seçirip büküldü, tüylü dikenleri duvarda, bel seviyesindeki bir deliğe girdi. Arlo dikkatlice uzanıp bir kalem gibi tüyü sapından kavradı. Tüy, dokunduğu an tamamen hareketsizleşti. Yine normal bir kuş tüyüne dönmüştü.

Duvardaki, metal kenarları olan delik daracık bir yarıktı. Gözden kaçırmayı kolaydı.

"Bu bir anahtar deliği," dedi Russell.

Bu pek olası görünmüyordu. *Herhangi bir kapı yokken neden anahtar deliği var?* diye merak etti Arlo. Ama sonra yere baktığında parkelerin biraz tuhaf göründüğünü fark etti. Russell çoktan eğilmiş, parmaklarını ahşap paneldeki dikey dikeyler boyunca gezdiriyordu.

Bu gizli bir kapı olabilirdi.

"Bekle," dedi Russell. Sessizce odanın karşısına geçip masalardan birinden bir çatal kaptı.

Geri dönerken çatalın dişlerini bükmeye başlamıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Arlo. Aşçı her an geri gelebilirdi. Ya da daha kötüsü, Gözetmen Mpasu gelebilirdi.

Russell başıyla mutfağı işaret etti. "Kapıya bak." Sonra anahtar deliğinin önünde diz çöküp çatalı deliğe soktu. Zaman zaman dişlerle oynayarak yeniden deniyordu. Kilidi açmaya çalışıyordu. Ve ne yaptığını biliyor gibiydi.

Kazıma sesi geldi. Sonra bir tıkırtı. Duvarın kapı büyüklüğünde bir bölümü geriye doğru gitti, menteşeleri gıcırdayıyordu. Kapının ardında, dik bir merdiven karanlığa doğru uzanıyordu.

Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atan Arlo mutfığa dönüp baktı. "Her an gelebilirler."

"Biliyorum," diye fısıldadı Russell. "Arkamızdan kapatmamız gerek."

—27—

ÇATI KATI

DAR MERDİVENİN TEPEŞİNE ULAŞAN ARLO örümcek ağlarıyla kaplı bir ışık düğmesi buldu. Düğmeyi çevirirken metalin sürtünme sesini duyabiliyordu. Bir dizi tozlu ampul birer birer canlanırken, filamanları bir tost makinesinin içi gibi parıltıdı.

Bu çatı katı aşağıdaki salon kadar büyüktü ve merdiven çatı katının tam ortasına çıkıyordu. Sivri tavanı ve kademeli pervazlarıyla beşgen bir holü andırıyordu. Her tarafa karton kutular dağılmıştı, bu yüzden tam ortada yürünebilecek dar bir yol kalmıştı. Arlo yerdeki kalın toz tabakasını görünce buraya yıllardır kimsenin girmediğini düşündü.

Russell, Arlo'yu iterek önüne geçti. "Buradan güzel bir şeyler çıkabilir, belki kaçak mal buluruz." Arlo *kaçak mal* kelimesini daha önce hiç kullanmamıştı ama kimsenin bulundurmaması gereken şeyler anlamına geldiğini biliyordu.

Russell rasgele kutuların kapaklarını kaldırıp içlerine bakarken, Arlo kutuların dışlarındaki yazıları okumaktan memnundu. *Annemlerle Hafta Sonu, 1993. Gordion Düğümleri. (Kırık) Totemler.*

Derken Russell birden çılgık attı. İki sıçan ayaklarının üzerinden geçerek yeni bir saklanma yerine doğru koşuyordu.

Arlo merdivenin aşağısındaki gizli kapıya baktı. Kapıyı kapatmışlar ama kilidini açık bırakmışlardı. Gözetmen veya aşçı onları her an bulabilirdi.

Tabii, Russell'ın çılgılığını duymuşlarsa. Duymuşlar mıydı? Duyabilirler miydi?

Arlo ve Russell birbirlerine sessiz bir bakış attılar, ikisi de alt kattan herhangi bir hareketlenme duymaya çalışıyordu.

"Gidelim mi?" diye fısıldadı Arlo.

"Hayır!" diye fısıldadı Russell. "Bizi çıkarken görürler. En azından bir süre burada kalsak iyi olur."

Arlo, Russell'ın haklı olduğunu düşündü. Belli ki burada olmamaları gerekiyordu. Birisi onları buradan gizlice çıkarken görürse en iyi ihtimalle Gözetmen Mpasu'yla görüşmeleri gerektirdi. Yine de Russell'la birlik olmak garip geliyordu.

Russell bu sefer biraz daha dikkatli bir şekilde kolileri araştırmaya devam etti. Arlo sol tarafında yer alan bir rafa yöneldi, raftaki üzerlerinde tarih yazılı dosya kutuları dikkatini çekmişti. En yakın tarih 5 yıl öncesiydi ama diğerleri çok daha eskilere uzanıyordu. Arlo çadırdaki düşündüklerini hatırladı; "kenarları bulmaya" devam etmesi gerektiğine karar vermişti. Bu kenarlardan biri de geçmişti ve bu dosyalar geçmişin kaydını tutuyordu. İçlerinde aradığı cevaplar olabilirdi.

Arlo'nun şöyle bir hesaplama yapması epey bir vaktini aldı:

Arlo on iki yaşında, hatta neredeyse on üç yaşındaydı. Dayısı Wade kırklı yaşlarındaydı.

Belki kırk iki?

Wade eskiden bir izciydi. Eğer Wade on iki yaşındayken Kızıltüy Kampı'na katılmışsa bu otuz yıl önce olabilirdi. Arlo'nun

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

uygun dosya kutusunu bulmak için bugünün tarihinden otuz yıl geriye gitmesi gerekiyordu.

Neyse ki aradığı kutu zaten yerdeydi, bu yüzden raftan bulup çekme riskine girmek zorunda kalmadı. Kutunun içindeki klasörler bölgelere göre ayrılmıştı. Çabucak Çam Dağı Oymağı'nı buldu. Klasör bir iki santim kalınlığındaydı. İçinde ise paket lastiğiyle birbirine tutuşturulmuş oba dosyaları yer alıyordu: Yeşil, Mavi, Kırmızı ...

... ve Sarı.

Arlo o an kalbi durdu sandı. *Sarı Oba gerçekten vardı.* Dayısı, Sarı Oba'nın varlığıyla ilgili soruları cevaplamaktan hep kaçınmıştı, Arlo ona doğrudan sarı fuları sorduğunda bile. Ama şimdi Arlo'nun eline kanıt geçmişti.

Arlo, Russell'a baktığında çatı katının diğer ucunda olduğunu gördü. Tarafsız biri olarak bu belgelerde gerçekten Sarı Oba yazdığını doğrulaması için ona göstermek istedi. Ama Russell bu konularla ilgili hiçbir şey bilmiyordu, bilse de umursamazdı. Bulduğu çift başlı, törenlerde kullanılan bir baltayı savurmakla meşguldü.

Arlo, oba dosyalarını bir arada tutan lastiği çekince lastik ufalanıp parçalara ayrıldı.

Sayfaları çevirirken formlardaki isimleri okuyordu: Jason Pulver. Doug Ramos. Deroy White. Chuck Cunningham.

Connor ve Christian'ın akrabası olmalı, diye düşündü Arlo. *Babaları mıydı? Belki de amcalarıydı?* Bu formu dolduran çocuğun şimdi muhtemelen aynı yaşlarda bir oğlu olduğunu fark etmek garipti.

Bir sonraki isim daha da tanıdık geldi: Mitchell Jansen. *Tamirci Mitch.*

Bir akşam yemeğinde Mitch, Kırmızı Oba'da olduğunu iddia etmişti; ancak kanıt buradaydı, tükenmez kalemle yazılmıştı:

JOHN AUGUST

Mitch aslında Sarı Oba'daydı. *Neden yalan söylemişti?* Peki hemen ardından neden Wade'le arasında garip bir bakışma olmuştu?

Son form Wade Theodore Bellman'a aitti. Dayısı Wade Arlo el yazısını tanıdı, otuz yıldır pek değişmemişti. Ev adresi Arlo'nun Yeşil Geçit'teki evinin adresiydi. Telefon numarası bile aynıydı.

Yığının en altında büyükçe bir zarf vardı. Arlo zarfın piriñ tokasını bükerek açtı, sonra elini içine soktuğunda parlak bir fotoğraf buldu. Bütün obanın kamp alanında çekilmiş bir fotoğrafıydı bu. Fotoğrafın rengi solmuştu ama fularlarının sarı renkli olduğu apaçık ortadaydı.

Arlo, sırık gibi uzun boylu ve kızıl saçlı dayısını hemen tanıdı. Benzer şekilde, Mitch'i de tanımak kolay olmuştu. Yetişkin halinin daha küçük bir versiyonuna benziyordu, çocuksu bir Clark Kent gibi. Arlo diğerlerinin hiçbirini tanıımıyordu. Bir çocuk tam hışırtırken çıkmıştı, dolayısıyla yüzü bulanıktı.

İzcilerin hepsi üniformalıydı, bu da fotoğrafın garip bir şekilde zamansız görünmesini sağlamıştı - kimsede fotoğrafın hangi yıl çekildiğini gösterir bir aksesuar yoktu. Rengi solmamış olsaydı bu fotoğrafın daha dün çekildiği söylenebilirdi.

Derken Arlo fotoğrafta garip bir şey fark etti. Çocuklarla ilgili değil ama fotoğrafın çekildiği yerle ilgiliydi. Kamp tabelasında *YAZDIYARI* yazıyordu.

Arlo, Kızıltüy'de Yazdiyarı adında bir kamp alanı olmadığını emindi. Öyleyse bu fotoğraf nerede çekilmişti? Yazdiyarı neredeydi?

Tam o sırada bir gıcırta duydu. Kapı gıcirtısı.

Donup kaldı. Birisi merdivenin önündeki kapıyı açmıştı.

"Merhaba!" diye seslendi bir kadın. "Yukarıda biri mi var?"

Arlo kadının aksanını hemen tanıdı. Gözetmen Mpasu'ydu.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLU

Russell da en az Arlo kadar paniklemişti. Hemen birkaç kolinin arkasına saklanıp Arlo'nun da aynısını yapması için eliyle işaret etti.

Arlo'nun önünde iki seçenek vardı. Ortaya çıkıp cezası neyse çekebilirdi –belki eve gönderilebilirdi– ya da saklanıp yakalanma riskini göze alabilirdi. Bu durumda başı daha da derde girebilirdi.

Belki adrenalindendi. Belki de Sarı Oba'yla ilgili gerçekleri öğrenmenin verdiği heyecandı. Ama Arlo teslim olmak istemiyordu.

Fotoğrafi katlayıp kemerine sıkıştırdı. Olabildiğince sessizce, dosya kutusunu yerine geri koyduktan sonra kendini küçük bir köşeye sıkıştırdı. Oldukça iyi bir yer seçmişti. Merdivenlerin tepesinden bakıldığında görünmesi mümkün değildi. Ama Gözetmen gerçekten aramaya karar verirse onları kesinlikle bulurdu.

Nefesini tutarak dinledi. Gelmemesini umdu.

Merdivenler gıcırıyordu. Gözetmen yaklaşıyordu. Her adımını duyabiliyordu.

Eğimli bir çatı girişine bastırıp baktığında, çatı katının öbür ucunda saklanan Russell'ın da eşit derecede korkmuş olduğunu gördü. Yer değiştirirken elinde bir şey hissetti. Önce yılan olduğunu düşündü –ve zorlukla nefes alırken neredeyse çığlık atıyordu– ama sonra örgülü bir deri olduğunu fark etti. Bir kırbaç.

Örgünün kıvrımlarını inceledi. Bir ip kadar esnek ve pürüzsüzdü. Başparmağının tırnağıyla şeritlerden birini çekti. O zaman aklına bir fikir geldi: *Kördüğüm yapabiliirdi*. Tam anlamıyla bir ip değildi ama işe yarayabilecek kadar iyi bir seçenektir. Kaçmak için bir yol olabiliirdi. Kırbaçı kaldırıp en ince kısmını bulmak için dikkatlice kavradı.

Daha fazla ayak sesi geliyordu. Gözetmen merdivenlerin en tepesine gelmişti. Arlo onu göremese de tam olarak nerede durduğunu gözünde canlandırabiliyordu.

Derken tam da onun saklandığı yere doğru ilerledi. Saklandığı yerin yanından geçip odanın diğer ucuna kadar giderken Arlo nefesini tuttu. Dışarıdaki fırtınadan etkilenen bir havalandırma deliği kapağı çarparak ses çıkarıyordu. Mpasu bir çınlamayla kapağı kapattı. Şimdi arkası dönük olduğu için Russell merdivene giden yolu geçebilirdi.

Nitekim etkileyici bir dikkate gizlice merdivene ulaşmayı başardı. Basamakları inerken Arlo onu görebiliyordu.

Şimdi çatı katında Gözetmen'le baş başa kalmıştı. Daha da kötüsü, geri dönerken kendisini göreceğinden neredeyse emindi. Bu açıdan saklanmanın herhangi bir yolu yoktu.

Kırbacı incelerken parmaklarında tanıdık bir sıcaklık hissetti. Bir çatırtı. Ama kördüğüm her zaman olduğu gibi yüzeyde oluşmuyordu. Aksine, sağ başparmağı derinin içinden geçip kaybolmuştu. Arlo sol başparmağını da deriye bastırdı.

Kırbaç açılmaya başlamıştı; deri liflerinin arasında gümüşü bir ışıltı vardı. Normal düğüm kısmı olmadan bir çeşit kördüğüm yaratmıştı.

Gözetmen yaklaşıyordu. Adım sesleri. Adım sesleri. Adım sesleri.

Arlo derinin iki şeridini birbirinden iyice ayırıp başını aralarındaki delikten geçirdi. Sıkışık bir noktada olduğu için fazlasıyla uğraşması gerekmişti; uyku tulumunda çorap giymeye benziyordu. Ama deliği sonunda ayağına kadar indirebilmişti.

Kırbacı bıraktığında deri lifler tekrar birleşti. Gözetmen saklandığı yere ulaştığında tek gördüğü şey, örgüsü çözülmüş bir kırbaç ile tozlu zemindeki ayak izleriydi.

—28—

BULANIK

ARLO ÖLMÜŞ OLABİLİR MİYİM DİYE DÜŞÜNDÜ.

Bir türlü ısınamıyordu ve yediklerinden tat alamıyordu. Ne kadar tuz ve karabiber ekerse eksin her şeyin tadı karton gibi geliyordu.

Salon kalabalık ve gürültülüydü; tam iki yüz yaygaracı izci Beşler'in Şöleni'ni kutluyordu. Yine de Arlo herkes uzaktaymış gibi hissediyordu. Sanki gerçekten orada değilmiş ve her şeyi televizyondan izliyormuş gibiydi. Kendi bedeninde bir seyirci gibi.

Gözetmen Mpasu'dan kaçmayı başarılı tam üç saat geçmişti. Mpasu çatı katını şaşkınlık içinde aramaya devam ederken Arlo yanından geçip gitmişti. Görünmez ve *tinsel* hale gelmişti - Indra Alevler Vadisi'ndeki kördüğüm deneyimlerinden sonra bu kelimeyi kullanmıştı.

Tinsel "bedensiz" anlamına geliyordu." Bir nevi hayalet de denebilirdi.

Ve tam olarak böyle hissettirmişti. Etkisi yalnızca birkaç dakika sürmüştü, yalnızca yemek salonuna inmesine yetecek

kadar. Sonra *fat, vınnn* ve büyü bozulmuştu. Gerçek dünyaya dönmüştü.

Aşağı yukarı.

Arlo bir şeylere dokunabiliyordu. Çatalını kaldırıp sesini duyurabiliyordu. Arlo Finch görünürde tamamen normaldi. Ama içeriden bir şeylerin fena halde yanlış gittiği anlaşıyordu.

Her şey sönük görünüyordu. İçi boş gibi.

"Yerin içinden geçip düşmemiş olman çok ilginç," dedi Indra. Sesini alçak tutuyordu. Salon zaten kimsenin onları duymayacağı kadar gürültülüydü. "Yani düşünsene, diğer her şey değişirken neden zemin orada kalsın ki?" Bu sırada tabağındaki fasulye taneleriyle oynuyordu. Bir tanesi çatalının ucundan sekti. "Gerçi, cadının kulübesinden de geçememiştik. Büyük Meltem'in de duvarlardan geçemediğini söylemiştin, yani ruhların insan yapılarıyla etkileşimi ile ilgili bir şey olmalı. Araştırmamız lazım ya da birilerine sorabiliriz. Eminim bunu İleri Seviye Ruhlar'da öğretiyorlardır. Ya da bilmiyorum, belki daha ileri seviye bile olabilir. Sanırım..."

Indra, ara sıra saçları değecek kadar Arlo'ya yaklaşıyordu. Ama Arlo'ya başka bir ülkede gibi geliyordu. Arlo'nun Çin'deki babasıyla her hafta yaptıkları görüntülü konuşmaya benziyordu: bir arada olmak gibi ama tam olarak değil... Indra'nın sesi, sanki arkadaşının gerçekçi bir kuklasından çıkıyor gibiydi.

Arlo, Indra'nın hâlâ konuşmakta olduğunu fark etti. Dalıp gitmişti, bu yüzden sadece son cümleyi duyabildi: "... ya da yarın birkaç deney yapıp nelerin maddesel kalıp nelerin kalmadığını görebiliriz."

"Bir daha yapamam," diye araya girdi Arlo.

Indra sonunda yeşil fasulyeyi yedi. "Evet ama o bulduğun kırıbaçı kullanmana gerek yok. Önceden yaptığın gibi, normal bir ip kullanabilirsin."

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

"Bir daha yapamam," diye tekrarladı Arlo, bu sefer daha emin bir ifadeyle. "Yani *yapabilirim ama yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.*"

"Neden?"

"Çünkü sanırım oraya gitmememiz gerekiyor. Güvenli değil."

Güvenlik. Güvenlik her zaman Arlo'nun en önemli önceliği olmuştu. Bu yüzden yatak odasından kaçış yolları planlamıştı. Bu yüzden uçurum kenarlarından uzak duruyordu. Hayatı boyunca sürekli tetikte, tehlikelere karşı hazırlıklı olmuştu.

Ama son birkaç aydır yaşadığı maceralarda sürekli ölümle burun buruna geldiği için Arlo Finch artık bu kadar güvenli hareket etmeyi bırakmıştı. Her hayatta kalışıyla kendinden daha emin hale geliyordu. Fazla emin...

Indra yine konuşuyordu, alabilecekleri önlemlerle ilgili bir şeyler söylüyordu.

Arlo uzayda yürüyen astronotları düşündü. Onları radyasyondan koruyan, sıcak tutmak için ısıtıcıları ve nefes almalarını sağlamak için oksijen tankları olan özel giysileri vardı. Bu teknoloji olmasaydı bir dakikadan daha kısa sürede ölürlerdi; çünkü insanların buz gibi bir boşlukta yaşamaları mümkün değildi.

Arlo uzaya gitmemişti ama hayaletler ve ruhlar âleminde yürümüşü. Bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini neden daha önce düşünmemişti? Sadece orada yaşayan yaratıkların değil, âlemin kendisinin de tehlikeli olabileceğini düşünmemişti.

"Belki de izcilere kördüğüm öğretilmemesinin sebebi, yapmamızı istememeleridir. "Konusu bile geçmiyor, bizi uyarmıyorlar bile çünkü eğer duyarsak merak edip yapmak isteyeceğimizi biliyorlar."

Indra bu fikri bir an için düşündü. Arlo bu konuda yön değiştirmenin onun için zor olduğunu görebiliyordu. Tam da

kördüğüm fiziğini yeni yeni keşfettiği için heyecanlanmışken bunu yapmamaları gerektiğinin söylenmesi sinir bozucuydu.

Thomas peynirli makarna tabağını almak için uzandı. O ve obanın geri kalanı Ekafos hakkındaki teorileri; efsanevi göl canavarının bir plesiosaur mu, timsah mı yoksa sadece bir efsaneden mi ibaret olduğunu tartışmakta meşguldü.

Thomas, "Neden bahsediyorsunuz?" diye sordu. "Her zaman çok ciddisiniz."

Indra konuyu bir soru olarak yeniden dile getirdi: "Sence bazı şeyler faydalı da olsa çok tehlikeli oldukları için kullanılmamaları mı gerekir?"

"Steroid gibi mi?" diye sordu Jonas, makarna tabağını Thomas'tan alırken. "Steroid sporda avantaj sağlayabiliyor ama aynı zamanda vücudu da mahvedebiliyor. Bu yüzden izin verilmiyor."

"Sebebi haksızlık yaratması," diye itiraz etti Wu. Görünüşe göre tüm Oba sohbete katılmıştı. "Herkes steroid kullansaydı sorun olmazdı. Herkes eşit olurdu."

"Ama insanlar eşit değil ki," dedi Jonas. "Bazı insanlar diğerlerinden daha hızlı. Ya da daha uzun boylu. Steroidler bunu değiştirmiyor."

"İlaçlar kötü," dedi Julie, son kalan makarnayı kaşıklayarak.

"Çok saçma," dedi Indra. "Bütün ilaçlar kötüdür diyemezsin. Bir sürü ilaç insanların hayatını kurtarıyor. Bu yüzden ilaç diye bir şey var." Julie gözlerini devirdi. "Bunu sırf baban doktor olduğu için söylüyorsun."

"Evet! Ve annem de doktor." Sonra, "Psikiyatristler de bir tür doktordur," diye ekledi. Açın bakın."

"Bir amcamız ilaçlar yüzünden öldü," dedi Julie. Jonas başını salladı. "Çok iyi biriydi," diye devam etti Julie. "Evde çok lezzetli dondurmalar yapardı ve bir keresinde araba tekeriyle

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

bize acayip uzun bir salıncak yapmıştı. Korkutucu derecede uzundu. Ama sonra sırtını incittiğinde doktorlar ona ağrı için ilaç verdiler ve o ilaçları bırakmadı. İlaça parası yetmediği için bir şeyler çalmaya başladı—”

“Okuldan bilgisayarları çalıyordu,” dedi Jonas.

“Bir saniye, o sizin amcanız mıydı?” diye sordu Wu. Jonas başını salladı.

Julie devam etti. “Sonra bir süre ilaç kullanmayı bıraktı. Ama annem bir gün onu kontrol etmeye gittiğinde kanepesinde ölü bulmuş. Aşırı doz almıştı.” Julie olanları hatırladığı için üzülmüştü. Jonas da üzgündü.

“Çok üzüldüm,” dedi Indra. “Korkunç bir şey gerçekten. Ama amcan boğulmuş olsaydı, ‘Bütün sular kötüdür,’ demezdin.”

“Ama boğulmadı,” dedi Julie. “Beni dinlediğine emin misin?”

Thomas araya girdi. “Çocuklar! Arlo’da bir sorun var.”

Herkes dönüp o sırada yarı oturur vaziyette yarı ayakta duran Arlo Finch’e baktı. Sallanıyordu, başı dönüyordu. Beti benzi atmış ve ter içinde kalmıştı. Dudakları sanki konuşmaya çalışıyormuş gibi hareket ediyordu ama ağzından hiçbir kelime çıkmıyordu.

Arlo da onları görebiliyordu. Ama uzun bir tünelin sonunda gitgide uzaklaşıyor gibi görünüyordardı. Etraf bulanıklaşıyor, vücudu ağırlaşıyordu.

Sonra her şey karardı.

Bir vantilatör. Raflar. Ahşap paneller.
Karartı.

Bir kadının kolyesi. Tek bir ayı pençesi. Havlu bez.
Karartı.

İnsanlar konuşuyordu. Sesleri sadece uğultu şeklinde duyuluyordu. "Kalkmaya çalışma," dedi kadın. Kolyeli kadın mıydı? Arlo emin değildi.

Eline baktı. Parmaklarının arasından ışık süzülüyordu. Avucundaki kıvrımlar nehir vadilerine benziyordu. Uçurumlara.

Kırık Köprü. Arlo ağır taşın altına elini uzattı. Islak toprağın kokusunu aldı. Parmakları el fenerine değdi.

Karartı.

Arlo Finch dördüncü kez uyandığında her şey farklıydı. Hâlâ güçsüzdü ama karışıklık geçmişti. Düşünceleri rüya mantığından ziyade doğal düzeninde gibiydi.

Bir ahşap kulübenin küçük arka odasında, bir karyolada yatıyordu. Gece olmuştu. Pencerenin dışında gökyüzü karanlıktı.

Ayak parmaklarının üzerinden, yarı açık bir kapının ardında, eski bir bilgisayarın başında oturan bir kadın gördü. Ona sırtını dönmüştü, kulaklarında kulaklıklar vardı. Arlo, kampın müdür yardımcısı, Sağlık Merkezi'ni yöneten Gözetmen Jeanette'i tanıdı.

Arlo, etrafındaki raflarda, bandaj kutuları ve antiseptik şişeleri gibi standart ilkyardım malzemeleri gördü. Raflarda daha egzotik malzemelerle dolu kavanozlar, her şekil ve boyutta mumlar da vardı. Yatağın yanındaki masada bir tütsü çubuğu yanıyordu, ucundan uzayan kül altındaki sıg ahşap tepsiye sarkmıştı.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Arlo bir hareketlenme duydu. *Hızlı ve hafif* ayak sesleri. Sonra kapı yavaşça ve sessizce kapandı.

“Şimdi,” dedi bir adam sesi. “Bağırmaman önemli, yoksa hemen buraya damlar.”

Kafası karışan Arlo, sesin nereden geldiğini görmek için dirseklerinin üstünde doğruldu. Karşısında bir adam durmuş, boynunu esnetip parmak eklemlerini çılatıyordu. Koyu renkli kot pantolon ve zeytin yeşili bir kazak giymişti. Uçları kıvrık abartılı bir bıyığı vardı. Arlo onu altı aydır görmemesine rağmen hemen tanıdı.

Bu, Tilki’ydi.

—29—

DAHA SICAK BİR MEVSİM

TILKI KAPININ TAM KAPANIP KAPANMADIĞINI KONTROL ETTİ.
Arlo'ya dönerken sesini alçalttı.

“Burada oldukça iyi bir noktadasın,” dedi. “Ama tam olarak burada değilsin ve sorunun kaynağı da bu.” Raflardaki kavanozlara ve kaplara bakıp bir şey aramaya başladı.

“Ne oldu?” diye sordu Arlo. “Bayıldım mı?”

“Bayıldın tabii, hem de ne biçim. Mürekkeple dolu olman gerekirken bir çizgiden ibaretsin. Tamamen silinmediğinden emin olmam gerekiyor.” Tilki bir kavanozun kapağını açıp içini kokladı, sonra içindeki yapraklardan birinin tadına baktı.

“Kördüğüm yüzünden, değil mi?”

“Kördüğüm yüzünden *değil* diyemem ama asıl mesele kullandığın ip.” Tilki, bu sefer de bir parça ağaç kabuğunu çiğneyip tadına baktı. Sonra tükürüp çıkardı.

“Hangi ip?”

“Gümüş ip. Senin ipin. Çok fazla germişsin. Uçurtman sensiz uçup gidebilir, o zaman sen ne yapacaksın?”

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Arlo'nun kafası gerçekten karışmıştı. "Bilmiyorum."

"Aynen öyle!" Tilki şimdi bir torba dolusu otu inceliyordu, sonra torbanın altın renkli ipini çekip çıkardı. Arlo'nun yanında diz çöküp ona iki parmağını uzattı. Tırnakları fazlasıyla uzun ve keskindi. "Tanıdığın herkes iki kısımdan oluşuyor: bir beden ve bir ruh. Genellikle bu ikisi birbirine sıkı sıkı bağlıdır." Tilki altın ipi sararak iki parmağını birbirine kenetledi.

"Ama zeki, genç bir adam kördüğümlele uğraşırsa bu bağlantıyı gevşetebilir. Bedeni ve ruhu olması gerektiği gibi birbirine bağlı değildir." Tilki parmaklarının arasında bir boşluk açtı. "Şu an böylesin. Çözüldün."

"Bu yüzden mi böyle hissediyorum? Ruhum bedenimin içinde olmadığı için mi?"

Tilki alayla gülümsedi. "İçinde. Dışında. Sen bir kutu değilsin. Sadece ruhun bedeninden ayrılmış ve bu hiç iyi bir şey değil."

"Düzeltebilir misin?"

"Belki! Bakalım seni biraz sıkıştırabilecek miyiz..."

Arlo bunun hoşuna gideceğinden pek emin değildi. "Nasıl?"

Tilki raftaki malzemeleri karıştırmaya geri döndü. "On yıllık bir çalışma ve meditasyon süreci bunun üstesinden gelebilmeli. İdeal olarak, tam bir inziva ve huzur içinde olmalı."

Arlo başını iki yana salladı. "Ama o kadar..."

"-bekleyemezsin. Evet, katılıyorum. Zaten yeterince bekledik." Tilki ayağa kalkıp raftan bakır bir kase aldı. "Riskli de olsa bunu hızlı bir şekilde yapmamız gerekecek."

"Ne riski?"

"İpin kopabilir. Zaten oldukça zayıf."

"Koparsa ne olur?" diye sordu Arlo. "Ölür müyüm?"

"Hayır, hayır," diye yanıt verdi Tilki. "Şimdi nasılsan öyle olursun ama çok daha kötüsü hem de sonsuza kadar. Yani, sonsuza kadar demeyelim. İnsan ömrü oldukça kısa." Tilki, bakır kâseye bazı otlar ve esanslar ekliyor, hiçbirini ölçmeden göz kararıyla koyuyordu.

"Sen, tam olarak nesin?" diye sordu Arlo. Aylardır bu sorunun yanıtını merak ediyordu.

"Söyledim ya! Ben Tilki'yim. Bütün tilkilerim ve de hiçbiriyim."

"Ruh musun?"

"Evet! Hem de ne ateşli bir ruhum ama!"

"Ama konuşabiliyorsun. Büyük Meltem konuşamıyor. Buzkaynağı konuşamıyor."

Tilki gülümsedi. Dişleri de pençeleri kadar keskindi. "Bir şeyin küçük bir parçasını anladığında bütünü anlayabileceğini düşünmek tam bir insan özelliği. Dostum, dünyada ne kadar çok çeşit bitki, insan ve hayvan varsa o kadar çok çeşit ruh var. Ama kimse kalkıp insanlar konuşabiliyorken elma ağaçlarının neden konuşamadığını sorgulamıyor. Ya da kuşlar uçarken balıkların neden yüzdüğünü. Neysek oyuz işte."

Tilki kâsenin içindekileri parmağıyla karıştırıyordu. Karışımından memnun görünüyordu. "Şimdi seni hazırlayalım. Ayağa kalkabilir misin?"

"Sanırım." Arlo ayaklarını yataktan aşağıya sallandırıp doğrulmaya çalıştı. Derin bir nefes alıp yavaşça ayağa kalktığı anda biraz sallanıyordu. Bakır kâseye işaret etti. "Bunu yemem mi gerekiyor?"

"Hayır! O benim için. Karnım zil çalıyor." Tilki otları parmaklarıyla tutup öyle gelişigüzel ağzına attı ki çoğu dudaklarına ve dişlerine yapıştı. "Bunları mevsimi geçince bulmak zor. Ama işte burada, hepsi düzgünce rafa dizilmiş. İyi denk geldi."

ARLO FINCH: Ayışığı Gölü

Tilki kâsenin dibini yalayarak temizledikten sonra Arlo'ya uzattı. "Şimdi, parmak ışığı yapmak için hangi elini kullanıyorsun?"

"Sağ elimi," diye yanıtladı Arlo.

"O zaman kâseyi sol elinde tut. Sağ elinle neredeyse bir parmak ışığı atmanı istiyorum ama atmadan duracaksın."

"Anlamıyorum."

"Anlıyorsun. Sadece inat ediyorsun."

Arlo, Tilki'nin haklı olduğunu fark etti. Ne demek istediğini biliyordu.

Parmak ışığı atarken, enerji parmak uçlarından çıkmadan hemen önce bir an vardı. Statik elektrik gibiydi. Bir titreşim. Arlo odaklandı. Elini geriye doğru büktü, parmağını şaklatmaya hazır tuttu. Ama şaklatmadı. Çatırtıyı ve sıcaklığı hissedebiliyordu. Parmak izlerinin arasında duran küçük bir kıvılcım gibiydi.

"Tamam."

"Şimdi onu kâsenin etrafında, saat yönünde bir daire şeklinde hareket ettir."

Arlo söyleneni yaptı. Parmağı metale dokunduğu an, kâsede bir titreşim hissetti. Yavaşça bir daire çizerken kâse usulca çınlamaya başladı. Bu ses Arlo'ya babasının bazı akşam yemeklerinde şarap kadehinden çıkardığı melodik sesleri hatırlattı.

"Daha hızlı," dedi Tilki. "Tam yapamıyorsun."

Arlo sanki kek hamuru karıştırıyormuş gibi parmağını daha hızlı döndürmeye başladı. Çıkan ses daha da büyüdü. Tek bir nota olarak başlayan şey şimdi iki, daha sonra üç notanın birleşimi haline geldi. Tonlar farklı ve uyumsuz aralıklarla yükseliyordu.

"Neredeyse tamam."

Arlo daha ne kadar devam edebileceğinden emin değildi. Parmak ucu uyuşmuştu. Bileği ağrıyordu. Ayrıca içindeki ağır boşluk hissi de büyüüyordu. Yine bayılmaktan korkuyordu.

Derken notalar mükemmel bir uyuma ulaştı. Ürkütücü, güzel ve perili. Arlo böyle bir şeyi daha önce hiç duymadığından emindi. Hatta hiçbir müzik aletinin bu sesleri çıkaramayacağından emindi. Evrenin kendisi mırıldanıyor gibiydi.

Arlo parmağını döndürmeyi bıraktı ama sesler devam etti. Kâsenin içine baktığında, enerjinin yüzey boyunca yol yol açığa çıktığını gördü. Ancak o zaman kâseyi artık elinde tutmadığını fark etti. Kâse havada süzülüyordu. Uğultu şimdi Arlo'nun vücudunun derinliklerinden geliyordu.

"Kendini hazırla," dedi Tilki.

Metal kâse aniden çatırdayarak büzülüp küçük bir bakır top haline geldi. Bir an havada asılı kaldıktan sonra yere düştü.

Arlo şaşkın bir halde Tilki'ye bakıyordu.

Derken Arlo kendini duvara itilmiş vaziyette buldu. Görünmez bir kamyon çarpmış gibiydi. İskeletindeki her kemiğin sesini duyabiliyor, kaslarındaki her lifin titreştiğini hissedebiliyordu. Buzlu bir göle fırlatılmış gibi – aynı zamanda gölün kendisi gibi hissediyordu.

Tilki kapıda durmuş, Gözetmen Jeannette'in patırtıyı fark edip etmediğini görmek için gizlice dışarı bakıyordu. Gözetmen hâlâ bilgisayar başındaydı ve kulaklıkları takılıydı.

Arlo yavaşça doğruldu. Tüm bedeni ağrılar içindeydi ama en önemlisi, kendisini yeniden bedeninde hissediyordu. Boşluk hissi gitmişti.

Kapıyı dikkatlice kapatan Tilki, "Kendini hazırla demiştim," dedi. "Bir ruhu bağlamak bile yeterince çok etkisi yaratıyor, bir de iki ruhla uğraşıyorsun."

Arlo'nun kafası karışmıştı. "Ne demek *iki* ruh?"

"Sen bir ikruhsun." Tilki sanki çok bariz bir şeyden söz eder gibiydi; *sen bir izcisin* ya da *sen bir çocuksun* der gibi. "Bir değil, iki tane ruhun var."

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Ikrub. Arlo bu kelimenin “iki”den türediğini düşünmüştü hep. Belki de haklıydı. “Şu anda içimde iki ruh olduğunu mu söylüyorsun?”

“Hayır tabii ki! Bir ruh *sensin* ve diğer ruh apayrı bir şey. Bu yüzden gözlerinin rengi farklı. Yaygın bir şey değil ama nadir olduğu da söylenemez.”

Gözlerini daha iyi görebilmek için Arlo'nun çenesinden tutup yüzünü ışığa doğru çevirdi. “Kesinlikle bir orman ruhu, oldukça yaşlı bir ruh diyebilirim.”

“Parazit gibi bir şey mi?” diye sordu Arlo. Elkitabı'nda, giardia ve tenya gibi, izcilerin arıtılmamış sulardan içerek kapabileceği yaygın parazitler hakkında bir sayfa vardı.

“Ruhlar bazen insanlara musallat oluyor ama sen kesinlikle bununla doğmuşsun. Sanırım anne baban orman rahibi, gözetmen ya da mistik tipler?”

“Hayır! Hiç değil.”

Tilki şaşırmış gibiydi. “Eh, bu ruh Gür Ormanlar'dan gelmiş, o yüzden bir şekilde oraya ulaşmış olmalı. Söyle bakalım: Bazı sesler duyuyor musun? Garip kelimeler görüyor musun?”

Arlo o an kalbi durdu sandı. “Evet!” Çam Dağı'na taşınmadan önce bile, Arlo zaman zaman garip sesler duyup okumakta güçlük çekiyordu.

“Bu, kendi işini yapmaya çalışan diğer ruh işte. Onun için nasıl bir şey olduğunu düşünsene, senin küçücük bedenine sıkışmış, hiçbir şeyi kontrol edemiyor. Tüm o bastırılmış enerjisini düşün.”

Diğer odadan yere sürtünen sandalye sesi duyuldu. Gözetmen Jeannette artık kalkıyordu.

“Gitmem lazım.” Tilki pencereye doğru ilerleyip kilidi açtı.

“Bekle, gitme! Daha sorularım var.”

“Beni burada bulursa onun da soruları olacak.”

“Sadece bir soru!” Tilki'nin kolunu tutmuştu. Adam gözlerini kısıp alçak sesle hırladı. Arlo hemen elini çekti. “Neden şimdi geldin?” diye sordu Arlo. “Bunları bana istediğin zaman söyleyebilirdin.”

“Bana şimdi gelmemi söyledin. Hazır olacağını söylemiştin.”

Arlo'nun kafası karışmıştı. “Ama hazır değilim. Hem bunu ne zaman söyledim? Seninle daha önce yalnızca bir kere karşılaştık.”

“İlginç.” Tilki pencereyi iyice açtı. “Yine de, bir sonraki görüşmemiz çapanın orada olacak.”

“Ne çapası?”

“Çapa işte. İki tane çapa olduğunu düşünemiyorum. Bir tane bile olması mantıklı değil.”

Arlo kapının açıldığını duydu. Dönüp baktığında Gözetmen Jeannette'i gördü. Ucunda ayı pençesi olan bir kolye ve bir sürü turkuaz takı takmıştı.

“Uyanmışsın!” dedi şaşırarak.

Arlo tekrar pencereye baktı.

Tilki gitmişti.

“Bizi epey korkuttun.” Ateşini kontrol etmek için elini Arlo'nun alınına koydu. “Ateşin yok,” dedi. “Bu iyi bir şey. Belirtilerini araştırıyordum, tüm kayıtları kontrol ettim. İlk başta arı sokması olabileceğini düşündüm ama buralarda yıllardır arı görmedik.”

“Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum,” dedi Arlo. “İyi olduğum.”

“Annemi arayalım. Ona haber vermiştim ve doğal olarak epey endişelendi.”

—30—

GÖRÜŞME

SAĞLIK MERKEZİ'NDEKİ TELEFON avokado yeşili renginde plastik bir telefondur. Ahize şaşırtıcı derecede ağırdır. Arlo numarayı çevirmek için tuşları aradı ama onun yerine üzerinde delikler olan bir daire vardı.

“Nasıl kullanacağını biliyor musun?” diye sordu Gözetmen Jeannette.

Arlo başını salladı. “Filmlerde görmüştüm.” Parmağını üç numaralı deliğe sokup sonra kadranı saat yönünde sonuna kadar çevirdi. Sonra kadranı serbest bırakıp yavaşça başlangıç noktasına dönmelerini izledi. Evin telefon numarasındaki rakamların geri kalanı için aynı işlemi tekrarladı.

Bir dizi tıkırtı. Sessizlik. Tam beceremediğini düşündüğü sırada telefon çalmaya başladı.

Annesi ikinci çalışta cevap verdi. “Alo?!” Sesi panik bir halde, kötü bir haber bekliyormuş gibi geliyordu.

“Benim,” dedi Arlo. “İyiyim.”

Annesinin bir nefes koyverdiğini duydu. “Gerçekten mi? Yoksa endişelenmeyeyim diye mi böyle söylüyorsun?”

"Gerçekten iyiyim." Arlo onu endişelendirdiği için kendisini kötü hissetti.

Annesini gözünde canlandırmaya çalıştı. Kesinlikle mutfak taydı – evde sadece bir tane telefon vardı. Masada mı oturuyordu? Duvara mı yaslanmıştı? Saat on biri geçmişti. Pijamalarını mı giymişti?

"Ne oldu peki?" diye sordu.

"Sanırım bayılmışım." Yalan söylemek istemiyordu ama çok fazla bir şey söylemek de istemiyordu.

"Yeterince su içiyor musun?" diye sordu annesi.

Arlo, annesi ona makul bir sebep sunduğu için rahatlamıştı. "Muhtemelen içmiyorum. Ama artık içerim."

"Beni çok korkuttun, Arlo. Oraya gelmek üzereydin. Ama hemşire-gözetmen henü arayacağını söyledi..."

"Yarın işin yok mu?" diye sordu Arlo.

"Bir tane oğlum var. İşimden daha önemli." Bunu, *Söyleme gerek var mı?* der gibi söylemişti.

"Ama gerçekten iyiyim."

"Öyle diyorsun. Ama haklı olarak endişeleniyorum."

Arlo Gözetmen'in koltuğuna oturdu. "Her şey yolunda mı? Jaycee'den haber aldın mı?"

"Dün görüntülü sohbet ettik. Çin'de babanla harika vakit geçiriyor. Eminim geri dönmek istemeyecek."

"Peki Wade dayım nasıl?"

"Eh, onu biliyorsun." Arlo biliyordu. Annesi ile dayısı aynı çatı altındayken bile pek konuşmuyorlardı.

"İyi olduğundan eminim. Aniden ortaya çıkıp yine saçma bir şeylere kızar."

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Arlo, Gözetmen Jeannette'in konuşmalarını dinlediğinin farkındaydı. Muhtemelen telefonda uzun süre kalmaması gerekiyordu. "Gitmem gerek," dedi Arlo.

"Kendine iyi bakacağına söz ver. Kendini çok zorlama. Bol bol su iç."

"Merak etme," diye söz verdi Arlo.

"Ve eğlenmene bak. Kampın amacı eğlenmek. Tadını çıkar."

Arlo yarı gülümsedi. Tüm bunların sadece eğlenceli olduğu zamanları hatırlayamıyordu. Ruhlar, doppelgänger'lar ve gümüş ipler konusunda endişelenmediği zamanlar çok geride kalmıştı. Zamanı geriye alarak bir hafta öncesine, annesiyle birlikte geçirdiği zamana geri dönmek istedi.

"Seni seviyorum," dedi Arlo.

"Ben seni daha çok seviyorum."

— 31 —

EKSİ YAŞLAR

ARLO ERTESİ SABAH kalk borusu ötmeden birkaç dakika önce uyandı. Hava nemli ve soğuktu ama uyku tulumunun içi sıcak ve rahattı. Kalkmak için acelesi yoktu.

Güneş ışığı çadırın kanvas duvarlarındaki minik deliklerden içeri süzülüyordu. Kuşların ötüşünü dinledi.

“Uyanık mısın?” diye fısıldadı Wu.

Arlo dönüp arkadaşına baktı. Wu’nun yalnızca yüzü uyku tulumunun dışındaydı. “Daha iyi misin?” diye sordu.

“İyiyim. Her şey yolunda.” Arlo kampa neredeyse gece yarısı dönmüştü. Tilki’yi, ruhları ve gümüş ip konusunu anlatmak için enerjisi kalmamıştı. “Kalkmamız gerekiyor mu?”

“Muhtemelen.”

İkisi de kalkmak için herhangi bir çaba göstermedi. Birbirlerine bakıp gülümsediler.

“Dün gece bir şey düşürdün,” dedi Wu. “Bayıldıktan sonra, Köşk’te.” Bir kolunu uyku tulumundan çıkarıp karyolasının

altına uzanarak katlanmış bir fotoğraf aldı ve Arlo'ya uzattı.

Bu, Arlo'nun çatı katında bulduğu fotoğraftı. Genç Wade, Mitch ve diğer Sarı Oba üyelerinin Yazdiyarı adında bir kamp alanında çekilmiş fotoğrafları. Arlo bunu neredeyse unutmuştu.

"Nereden geldi bu?" diye sordu Wu.

"Burada, kampta bir yerden sanırım." Fotoğraftaki en uzun boylu çocuğu gösterdi. "Bu benim dayım Wade."

"Hadi canım! Bir zamanlar çocuk olması çok garip geliyor."

Arlo başka bir çocuğu işaret etti. "Bu da Mitch, Çam Dağı'ndaki garajı işleten adam."

"Annenin çıktığı adam."

Kelimeler buz gibi havada asılı kaldı. Arlo kelimeleri neredeyse görebileceğini hissetti. Hatta onlara dokunabileceğini. Mitch ve annesi hakkında daha önce hiç kimsenin böyle konuştuğunu duymamıştı.

"Çıkmıyorlar," dedi. "Sadece arkadaşlar. Annem onun muhasebe işlerine bakıyor."

"Özür dilerim. Öyle demek..." Wu devamını getiremedi. Cümleyi nasıl bitireceğinden pek emin görünmüyordu.

Arlo, *Kasabadaki herkes çıktıklarını mı düşünüyor?* diye merak etti.

Bir borazan patladı. Kalk borusu. Sabahla yüzleşme vakti gelmişti.

Kahvaltıda yumurta, jambon ve mısırlı ekmek – yani önceki gecedan kalan konserve mısırlı gözleme vardı. Her şeyin tadı muhteşemdi, küçük, kömürleşmiş parçaların bile. Arlo, yemekleri tekrar tadabildiği için mutluydu.

Indra ise fotoğrafa takılmıştı. “Bu eskiden bir Sarı Oba olduğunu kanıtlıyor. Peki dayın bize neden kaçamak cevaplar veriyordu?”

“Ama düşünürseniz zaten her konuda biraz garip davranıyor,” dedi Wu. “Yani alınma Arlo ama dayın gerçekten garip biri.”

Julie, Indra’nın omzunun arkasından fotoğrafa baktı. “Neden obada hiç kız yok?”

“Kızların izci olmasına izin verilmeden önceki bir dönemde çekilmiş,” diye açıkladı Indra.

Julie dehşet içinde kalmıştı. “Ama bu çılgınlık! Kızlar birçok şeyde erkeklere göre daha iyi.”

“Hayır, değil!” dedi Jonas.

“Öyleyiz,” dedi Julie. “Sadece kendinizi kötü hissetmenizi istemiyoruz.”

“Bu fotoğraftaki herkes şimdi kırklı yaşlarında” dedi Indra.

“Bazılarının muhtemelen bizim yaşımızda çocukları var.”

“Ablamı doğurduğunda annem yirmi yaşındaydı,” dedi Julie. “Onun doğurduğu yaşta bir bebeğim olsaydı şu anda bebeğim eksi yedi yaşında olurdu.”

“İnsanlar eksi yaşında olamaz,” dedi Wu.

“Tabii ki olabilirler. Şu anda Jonas ve ben on üç yaşındayız. Ama on beş yıl önce eksi iki yaşındaydık. Matematik böyle işliyor.”

Julie matematiksel gerçekleri söylemeye bayılıyordu. O ve kardeşi evde eğitim görüyordu ve matematikte ikinci yıla geçmişlerdi.

“On beş yıl önce hiçbir şeydin,” dedi Wu. “Bir fikir bile değildin.”

“Hayır, öyleydim! Ailelerimiz o zamandan isimlerimizi seçmişti. Kız olursa Julie, erkek olursa Jonas. Bu yüzden ikisini de koydular.”

Wu bu konunun peşini bırakmayacaktı. “Belki doğmaya-bilirdiniz ya da daha sonra doğabilirdiniz. Geçmişteyken diğer her şey gelecekte ve gelecek belirsizlikten ibaret.”

“Hayır, bence Julie haklı,” diye araya girdi Thomas. “Geleceğin belirsiz olduğunu söylüyorsun, tamam. Ama geçmiş geçmişte kaldı. Hiçbir şeyi değiştiremezsin. Her ne olduysa oldu. Diyelim ki on beş yıl öncesindeyiz. Hatta otuz yıl diyelim, bu fotoğrafın çekildiği zaman, ‘Gelecek belirsiz,’ diyebilirsin. Ama onların –fotoğraftaki bu çocukların– geleceği bizim için geçmişte kaldı. Olup bitti. Değişmeyecek.”

Arlo, Thomas’ın açıklamasına daha iyi odaklanmak için yemeğini çiğnemeyi bıraktı.

“Ve ne olup bittiyse bizi şimdiye getiren şey de o. Yani Julie’nin doğup doğmayacağı ‘belirsiz’ diyemeyiz. Aksine. Doğacağı kesindi. Yani Julie eksi iki yaşında olduğunu söylerken haklı ve kanıtı da burada bizimle oturuyor olması.”

Herkes bir an sessiz kalıp Thomas’ın açıklamasında bir eksik bulmaya çalıştı. Kimse bulamadı.

“Gerçekten çok zekisin,” dedi Julie.

Thomas gülümsedi. “Eh, aksanım yüzünden insanlar beni biraz hafife alıyor.”

Indra fotoğrafa tekrar bakıyordu. “Otuz yıl önce Sarı Oba’da altı çocuk vardı. İkisinin hâlâ buralarda olduğunu biliyoruz. Ama diğerlerine ne oldu?”

“Bence bunun yanıtı hâlâ burada, kampta bir yerlerde,” dedi Indra. “Yazdiyarı’nı bulmamız gerekiyor.”

Wu'nun görev listesinden kurtulma vaadi, kampta işlerin yürütülmesi konusunda gayri resmi ve kaotik bir sisteme yol açmıştı.

Söz verdiği gibi neredeyse tüm yemekleri Jonas yapıyordu. Julie kendisini başbulaşıkçı ilan etmişti ama "yıkamaktan gocunmam" dediği zamanlar ile "gerçekten yıkadığı" zamanların arası gitgide açılmaya başlamıştı. Öğle ve akşam yemeği vakti geldiğinde bazen hâlâ kahvaltıdan yıkanmamış bulaşıklar oluyordu. Jonas temiz tencere yok mu diye homurdanıyor ve birisi çabucak yıkayıp durulayana kadar tüm yemek hazırlıkları duruyordu.

Arlo kendisini her işin ucundan tutarken buluyordu ve bazı günler ise bir ucundan tutmanın ötesine geçiyordu. Yakacak odun topluyor, su getiriyor, piknik masasının yanına yığıldıkları yiyecek kasalarını kantine geri götürüyordu. Wu, Indra ya da Thomas bazen ona yardım etmeyi teklif ediyorlardı ama yalnızca bütün bunları tek başına yaptığını gördüklerinde.

Mavi Oba artık görev listesi yerine suçluluk ve tembellik üzerine görev dağılımı yapıyordu.

Arlo ve Indra o gün kano dersinden sonra kampa döndüklerinde, kimsenin yiyecek kasalarını almak için kantine gitmediğini fark ettiler. Wu ve Thomas dama oynuyordu. Jonas karyolasına uzanmış kitap okuyordu. Julie eskiz defterinde çizim yapıyordu. Indra içini çekti. "Önemli değil. Geri dönüp alabiliriz."

Indra'nın bu tarz angaryalar konusunda yaygara koparmaması Arlo'yu şaşırtıyordu. Sinirlendiğini görebiliyordu ama asla şikâyet etmiyordu; Wu'nun serbest liderlik tarzının kamp

hayatını nasıl mahvettiği konusunu hiç açmıyordu. Bunun yerine Indra omuz silkip dudaklarını birbirine bastırarak gülümsüyordu. Indra bir kere tuvalete gittiğinde Julie buna "sahte mutluluk" demişti.

Arlo, Indra'nın sahte mutlu görüldüğünü bildiğini ve onların da bunu bildiğini düşünüyordu. Dişlerini göstermeden gülümsemesi hem kabulleniş hem de öfke içeriyordu. Haklı olduğundan emindi ve bunun bir önemi olmadığından da emindi. Kaybetmeyi beklediği başka bir tartışmaya hazır değildi.

Indra sırt çantasını bırakıp patikadan geri döndü. Arlo da onu takip etti.

Kantine vardıklarında malzeme müdürü onlara, diğer obaların hepsinin kasalarını yarım saat önce aldıklarına dair bir nutuk çekti. Bunları Mavi Oba'nın diğer dört üyesine söylemesi gerektiğini açıklamanın bir anlamı olmadığını biliyorlardı.

Adam konuşurken, Arlo'nun dikkati duvarda asılı duran büyük haritaya kaydı. Harita bütün kamp bölgesini gösteriyordu ve bölgedeki tüm kamp alanları çadır kapasitelerine göre adlandırılıp numaralandırılmıştı. Ateşkuşu'ndaki dört çadırı ve Çam Dağı Oymağı'ndaki diğer obaların kaldığı diğer kamp alanlarını hemen tespit etti.

Ama başka bir şey daha dikkatini çekmişti: haritanın altından eski, sararmış bir kâğıt sarkıyordu.

Onları azarlamayı bitiren malzeme müdürü, telsizine gelen çağrıyı yanıtlamak için dışarı çıkmıştı. Arlo haritanın altında ne olduğunu öğrenmek istiyorsa bu güzel bir fırsattı. Haritayı sabitleyen raptiyelerden birini dikkatli bir şekilde çıkarıp haritanın bir köşesini kaldırarak arkasında yer alan eski haritayı

ortaya çıkardı. Bu harita da Kızıltüy Kampı'nı gösteriyor gibiydi ama tamamen farklı bir düzendeydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Indra fısıldayarak.

Arlo, başka bir raptiye daha çıkararak gizli haritayı daha da ortaya çıkardı. Ateşkuşu da dahil olmak üzere bazı tanıdık isimler gördü. Ama tanımadığı isimleri olan yarım düzine kadar daha kamp alanı vardı: Haseki Küpesi, Kurbağa Çukuru, Allak Bullak, Kahraman, Pençeyak... ve Yazdiyarı.

Indra da bir süredir Arlo'nun omzunun üstünden haritayı inceliyordu. "Bekle – burası neresi?"

Harita gölü gösteriyordu ama etrafındaki her şey tuhaf görünüyordu. Köşk ve Doğa Merkezi yanlıştır. Dağlar bile yerinden oynamıştı.

Önce Arlo fark etti: "Bu harita döndürülmüş."

Güncel kamp haritasının sağ tarafı kuzeyi gösteriyordu. Bu mantıklıydı çünkü tüm kamp alanları gölün batısındaydı ve bu nedenle gölden yokuş yukarı çıktıkları gibi haritada da "yukarı"da kalıyorlardı.

Bu eski haritada ise kuzey üst taraftaydı. Köşk'e giden yol aşağıya doğru göle kadar uzanıyordu ve sola doğru kıvrılan yan yollara ayrılıyordu.

Ama başka bir yol sağa doğru, gölün doğu tarafına doğru kıvrılıyordu. Yazdiyarı da dahil olmak üzere diğer altı kamp alanının bulunduğu bölge burasıydı.

"Ama bu imkânsız," dedi Indra. "Orada hiç yol yok. Hele kamp alanı hiç yok."

"Artık yok," dedi Arlo. "Ama belki otuz yıl önce vardı." Haritanın üzerinde tarih yoktu ama o kadar eski olabilir gibi görünüyordu.

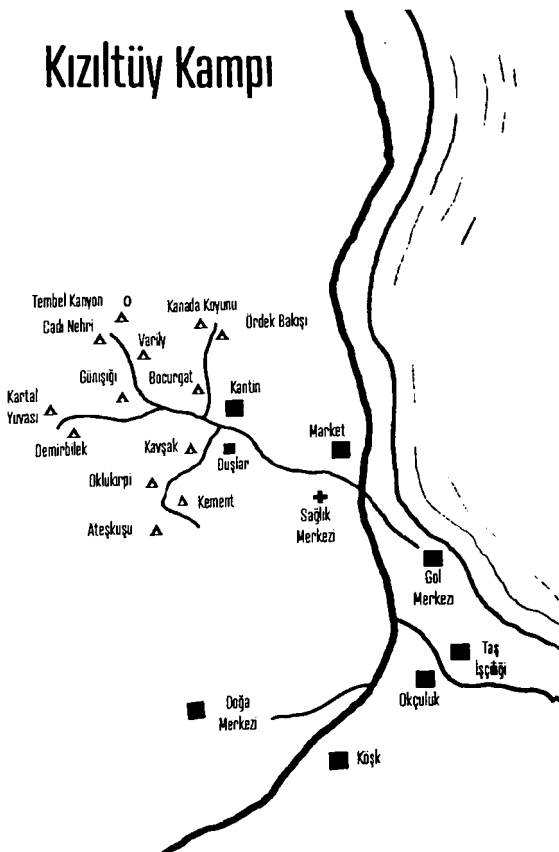
ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Arlo ve Indra birbirlerine bir bakış attılar. Gördüklerini obanın geri kalanına anlatabilir ve muhtemelen eski tartışmaları yeniden alevlendirecek uzun bir tartışmadan sonra hep birlikte araştırmaya çıkabilirlerdi. Veya...

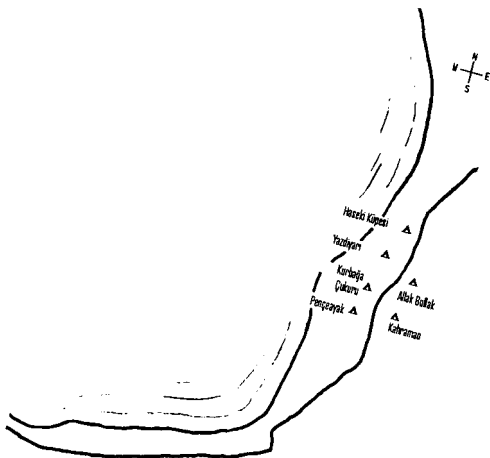
“Şimdi gidip bakabiliriz,” dedi Indra. “Sadece ikimiz.”

Arlo aynı fikirdeydi. Yiyecek kasalarını hızlıca diğerlerine teslim ettiler ama öğle yemeğine kalmadılar. Kayıp kamp yerini bulmak üzere yola çıktılar.

Kızıltüy Kampı

Ninova

Ninova

—32—

YAZDIYARI

ÇOĞU YOL KAZARA MEYDANA GELİR.

Tek bir geyik çayırın içinden geçer, toynakları çimleri ezer ve toprağı karıştırır. Bir gün içinde çimler düzleşir. Toynak izlerinin açtığı çukurlar dolar. Geyiğin oradan geçtiğine dair tüm izler hızla silinir.

Fakat eğer geyik her gün aynı yoldan yürürse –ya da diğer geyikler onu aynı çizgide takip ederse– sonunda ufak kökler boyun eğer. Toynaklar gitgide daha derine, çıplak toprağa batır. Her yağmur yağdığında yol çamurlu hale gelir. Çamur sıcak güneşin altında pişer.

Bu yol yalnızca birkaç santim genişliğinde olabilir ama artık yalnızca geyik için değil, herhangi bir canlı için çayırı geçmenin en kolay yoludur. Tavşanlar, tilkiler ve geyikler için daha hızlı bir yol. Hayvan otoyolu.

Ama bu yol hiç planlanmamıştı. Bir anda olmuştu.

Arlo, Elkitabı'nda yollar hakkında çok şey okumuştı. İz Sürme dersinde izcilere hayvan izlerini tanımanın yolları

öğretiliyordu. Girişim dersinde, bir arada gezen obalar kritik noktalara kazara basmamaları için dikkatli olmaları konusunda uyarılıyordu. Ve Yol bulma'da uygun izci parkurları oluşturup bunların nasıl korunacağı öğretiliyordu.

Çoğu parkur kazara meydana gelirken, Kızıltüy Kampi'nda-ki parkurlar açıkça belirlenmişti. Patikaların kenarları taşlarla işaretliydi. Oklar ve renkli işaretler çataları gösteriyordu. Erozyonu önleme amacıyla yamaçlara kütükler yerleştirilmişti.

Arlo ve Indra onları Yazdiyarı'na götürecek bir yol ararken bu tür işaretleri araştırıyorlardı.

Şimdi ise tek gördükleri bataklıkta. Gölün doğusundaki alan dümdüz ve berbat kokuluydu, uzun ot ve çalıların tepesinde sinekler vızıldıyordu. Zemin ıslak ve yapışkandı. Arlo'nun botları bir santim çamurla kaplıydı.

"Burada kamp yapmanın imkânı yok," dedi Indra.

Arlo aynı fikirdeydi. "Daha ileride olmalı. Şu yukanda mesela."

Uzakta bir yamaçta yükselen ağaçlara işaret etti. "Ama oraya nasıl gideceğiz?"

"Haritayı düşünelim. Köşk'ün haritada olduğunu biliyoruz, o yüzden kamptan oraya ulaşmanın bir yolu olmalı. Belki bir köprü falan olabilir."

Geri dönüp daire çizerek Köşk'e doğru güney yönüne ilerlediler. Arlo yarısı çamurun içine batmış, parçalanmış kütüğü o zaman fark etti. Bir metre yanında ikinci bir kütük paralel bir şekilde uzanıyordu. Bir zamanlar ahşap bir geçit olduğu belli oluyordu ama tüm tahtalar uzun zaman önce çürümüştü. Geriye sadece bataklığa saplanıp kalmış bir dizi kütük kalmıştı.

Arlo denge tahtasında yürür gibi kütüklerin üstünde yürümeye çalıştı ama o kadar çürümüş ve kayganlardı ki sürekli kayıp çamura batıyordu.

Indra, ikisinin de kütüklere çıkıp yan yana yürüyerek bir-birlerini dengede tutmalarını önerdi. Bu işlerini görmüştü. Bir engel parkuru ya da Alp Derbisi yarışı gibiydi. Tekniği çözdüklerinde artık o kadar da zor değildi.

Kütük yolu çalılarla kaplı bir yamaçta sona erdi. Burada bir metre aralıkla ve belli bir açıyla yerleştirilmiş iki sıra taş buldular. İzciler açtıkları yolları böyle işaretliyordu.

Ayrıca betona yerleştirilmiş bir direk ve direğe monte edilmiş devasa boyutta metal bir tabela buldular. Paslanmıştı ama üzerindeki uyarı açıkça okunabiliyordu.

TEHLİKE! GİRİLMEZ!

Arlo Finch bir yıl önce, Çam Dağı'na taşınmadan önce, böyle bir uyarıya sorgusuz sualsiz itaat ederdi. Sonuçta bu uyarı buraya iyi bir sebepten örürü ve de belli bir çaba ve para harcanarak yerleştirilmişti. Tabelayı oraya koyanlar doğrusunu bilirdi. Ancak izci olarak neredeyse sürekli bir tehlike altında geçirdiği on ayın sonunda, Arlo'nun bakış açısı değişmişti. Tabelayı hâlâ ciddiye alıyordu ama bu bir yasaktan ziyade bir uyarıydı: Öncelikle, ona beklenmedik tehditlere karşı uyanık kalmasını hatırlatıyordu. İkinci olarak ise ilginç bir şeye yaklaştıklarını belli ediyordu.

Indra'ya dönüp baktı. "Devam ediyoruz, değil mi?"

"Tabii ki."

Arlo tabelanın altından geçerek önden gitti. Indra da onu takip etti.

Birkaç dakika sonra tabelaya büyük bir kara karga kondu. Gaklamadı veya kendisini belli edecek bir şey yapmadı.

ARLO FINCH: Ayışığı Gölü

Ağaçlara doğru ilerleyen Arlo ve Indra'yı seyrederken yaptığı tek şey parlak, kara gözlerini kısmak oldu.

Kantinadaki haritada yer alan Yazdiyarı kamp alanı göle yakın görünüyordu, bu yüzden Arlo ve Indra yolda onları suya götürecek çataları arıyorlardı. Küçük bir tepeye geldiklerinde, kısa bir mola verdiler.

Yamaç boyunca her yanda devrilmiş dev çam ağaçları vardı. Ne baltayla ne de testereyle kesilmişlerdi. Kökleri kopmuştu. Gövdeleri kırılan ağaçlardan geriye paramparça kütükler kalmıştı. Ölü ağaçlar, unutulmuş mikado çubukları gibi tuhaf açılarla birbirlerine yaslanarak gölgelik kuytu alanlar oluşturuyorlardı.

Kuşlar cıvıldıyordu. Uzakta bir ağaçkakanın şakıması duyuldu. Yine de Arlo derin bir sessizlik hissetmişti, mezarlıkların ürkütücü sessizliğini andırıyordu. Burada korkunç bir şey olmuştu.

"Sence bunu ne yapmış olabilir?" diye sordu. "Bomba olabilir mi?" Fen dersinde, Rusya'da bir ormanda patlatılan bir atom bombası videosu izlediklerini hatırladı. O an, görmezden geldikleri uyarının bir radyasyon uyarısı olup olmadığını merak etti.

"Belki de... Yani bir kasırganın bile bunu yapabileceğinden emin değilim," dedi Indra. Derken aklına gelen fikirle gözleri parladı: "Ama *ne zaman* olduğunu öğrenebiliriz."

Parçalanmış bir kütüğe doğru ilerledi. Cebinden çıkardığı çakıyla kütüğün halkalarını görene dek üzerindeki yosun ve kiri temizledi.

"Yüz on yedi yıl önce büyük bir yangın çıktığını söylemiştim, hatırlıyor musun? Kırk dokuz yıl önce daha küçük bir

yangın daha çıkmış. Kızıltüy'deki ağaçların hepsi yangının izlerini taşıyor." Diğerlerinden biraz daha koyu renkli, dar bir halkayı işaret etti. "Bu yüzden tek yapmamız gereken, bu ağacın ne zaman düştüğünü görmek için o halkadan ileriye doğru saymak."

Indra halkaları sayarken, Arlo devrilmiş ağaçlardan birine bir karganın konduğunu fark etti. Karga iyice yerleşip tüylerini didiklemeye başladı. Ne var ki birinin aniden size bakarken yakalandığında başını çevirmesi gibi, karganın da tuhaf bir hali vardı.

Indra halkaları saymayı bitirmişti: "On dokuz. Yani bu ağaç yangından on dokuz yıl sonra devrildiyse o zaman tam..."

"Otuz yıl önce olmuş," dedi Arlo. "Dayımın kampta olduğu zaman."

"Sarı Oba'yla birlikte." Indra gülümsedi, heyecanlandığı belli oluyordu.

"Burada her ne olduysa mutlaka görmüş olmalılar. Mutlaka bilirler."

"Suya oldukça yakınız," dedi Arlo. "Burası Yazdiyarı olabilir. Bütün bu ağaçların altına gömülmüş olabilir."

"Fotoğraf yanında mı?"

Arlo fotoğrafı çıkarıp, katladığı yerden düzleştirdi. Fotoğrafta altı izci Yazdiyarı kamp alanı tabelasının önünde duruyordu. Etrafları ağaçlarla çevriliydi – hiçbirisi artık ayakta durmayan ağaçlarla.

Indra çocuklardan birini işaret etti. Küçük bir kayanın üzerine çömelmişti. "O kaya hâlâ burada olmalı. Onu bulmamız gerek."

Sonraki on dakika boyunca yamaçtaki tüm kayaları araştırmaya koyuldular. Arlo bu sırada pek çok kez karganın onu izlediğini fark etti. Derken Indra, "Burada!" diye seslendi.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Arlo hemen Indra'nın yanına koştu. Indra ortası yarık, yosun kaplı bir kaya bulmuştu. Fotoğraftaki kayayla birebir eşleşiyordu. "Kayanın üstüne çıksana, ben de uyup uymadığına bakayım," dedi Arlo.

Indra kayanın üzerinde diz çökmüşken, Arlo da fotoğrafçısının nerede durmuş olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Doğru açıyı bulduğunda diğer çocukların ve kamp alanı tabelasının nerede durduğunu düşündü.

Gerçekten de tam da düşündüğü yerde, ahşap bir direğin kalıntılarını buldu. Indra kayanın üstünden inip Arlo'nun devrilmiş kütüklerle döküntülerin arasına bakmasına yardım etti.

Arlo nihayet büyük bir çam iğnesi yığınının altında, ahşap bir levhanın kenarını buldu. Levhayı ters çevirip üzerindeki kiri temizledi. Boyası çok önce silinmişti ancak levhaya kazınmış harfler hâlâ belirgindi:

YAZDIYARI

ESKİLERİN VE YENİLERİN KORUYUCUSU

SON ALTI AY BOYUNCA ARLO, Julie Delgado'nun bir izci olarak birçok güzel özelliğinin değerini anlamaya başlamıştı. Sadece sayılar ve bilgiler konusunda değil, konu şakalar olduğunda da harika bir hafızası vardı. Her kamp ateşi şarkısını ahenkle söylüyordu.

Ve tabii, semafor konusundaki yeteneği de eşsizdi.

Gelgelelim ara sıra sesini alçaltması gerektiğini anlamıyor gibiydi.

“Nasıl yani! Gölün öbür ucunda gizli bir kamp alanı mı var!?” diye sordu Julie, alabildiğine yüksek sesle.

Arlo ile Indra onu hemen susturdu. Kırmızı Oba'nın çoğu üyesi de dahil olmak üzere, işitme mesafesinde en az bir düzine izci vardı.

“Evet,” diye fısıldadı Indra. “Ve başkalarının bunu bilmesini istemiyoruz.”

ARLO FINCH: Ayışığı Gölü

Arlo etrafındaki kalabalığı inceledi. Eğer biri onları dinliyorsa bile hiç belli olmuyordu. Hepsi sohbete dalmıştı ya da amfinin önündeki sahneye odaklanmıştı. Son oymak da gelmişti.

O gece, tüm oymakların en komik performansı sergilemek üzere yarışıp danışmanlar tarafından değerlendirildiği Gösteri Gecesi'ydi. Yeşil Oba, bir önceki kampra diğer Çam Dağı obalarını kolaylıkla yenmişti ve şimdi şampiyonluk için oymağını temsil edecekti. Arlo kazanacaklarından emindi. Kostümleri ve donanımları, şarkıları ve koreografileri vardı.

Arlo içten içe Yeşil Oba'yı kuskandı. Şu an en büyük dertleri bir replik unutmaya tehlikesiydi, gizemli ruhlar ve şekil değiştiren kötü adamlar değil. Indra'nın neden onlara katılmak istediğini anlıyordu. Indra kazanmak istiyordu ve onlar hep kazanıyordu.

Thomas eğilip sesini uygun bir seviyede tutarak, "Peki kamp alanını nasıl buldunuz?" diye sordu.

Indra, tedarik odasındaki gizli haritayı bulmalarını, bataklık yolunu ve uyarı tabelasını çabucak anlattı.

Wu başını sallıyordu. "Biri sizi fark etseydi hepimiz birden eve gönderilebilirdik. Bir araziye izinsiz girmek ciddi bir suç."

"İzinsiz girmedik!" diye diretti Indra. "Walker Çiftliği'ne giren Kırmızı Oba'nın başına gelenlere benzemiyor bu olay." Arlo bu hikâyeyi duymuştu: Birkaç yıl önce Kırmızı Oba'dan bazı çocuklar, Kızıltüy'ün doğusunda yer alan, milyonerlerin odunculuk oynadıkları göz alıcı bir kamp yerine gizlice girmişlerdi. Bölge şerifi çağırılmış ve tüm oba özür dilemek zorunda kalmıştı.

"Bizim gittiğimiz yer teknik olarak kamp bölgesinin bir parçası," dedi Indra. "Ve oraya gidemeyeceğimizi söyleyen bir kural yok."

"O koca 'Girilmez' uyarısını saymazsak," dedi Wu.

"Tabelalar kural anlamına gelmiyor," dedi Indra. "Sadece öneriden ibaretler."

"Doğru. Ve girilmez uyarısı da bir 'girmeme önerisi'."

Julie başını iki yana sallıyordu. "Sana hiç yakıştıramadım Indra. İçimizde her şeyi kuralına göre yapan bir sen vardın. Görev listesinde olduğu gibi."

"Bu yaptığın daha çok Wu'nun yapacağı bir şeye benziyor," dedi Jonas. Wu'ya dönerek, "Alınma dostum," diye ekledi.

Wu omuz silkti. "Oba lideri olarak sadece kendimi değil, hepimizi düşünmem gerekiyor."

Indra yüzünü buruşturdu ama sesini çıkarmadı.

Son oymak içeri girerken Jelibon mikrofonu eline aldı. "İlk sırada Çam Dağı Oymağı'ndan Yeşil Oba var." Yeşil Oba sahneye çıkarken diğer obalar alkış tuttu.

Bu sırada Indra uyarı tabelası konusunu kapatmaya çalışıyordu. "Tamam, herkesin neden bu kadar endişelendiğini anlayabiliyorum. Ama önemli olan şu ki bizi gören kimse olmadı."

Belki de oldu, diye düşündü Arlo. Şekil değiştiren bir yaratık söz konusu olduğunda, yalnız olduklarından emin olmanın yolu yoktu.

Ve bu şekil değiştiren kişi her kimse bu gece, burada izleyicilerin arasında olma ihtimali oldukça yüksekti. Arlo etrafındaki yüzleri taradı, şüpheli birilerini arıyordu.

Russell Stokes bariz bir şekilde kötü biriydi. Zorbalık konusunda her seferinde sınırlarını zorluyordu.. Ne var ki Arlo bu defa, aradıklarının o olmadığından emin gibiydi. Bir kere Yazdiyarı fotoğrafını bulma konusunda suç ortağıydı. Ayrıca Arlo'nun parazitten haberi vardı. Russell, sırrını riske atacak bir şey yapmazdı.

Dahası, Arlo onun kargaları kontrol etme yeteneğinin olmadığından da emindi.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Kalabalığı gözlemlemeye devam eden Arlo; Stevens, Sophia ve Farhad da dahil olmak üzere derslerde gördüğü bazı öğrencilere odaklandı. Tüm dedektif hikâyelerinde –okulla birlikte okumaya başladığı Agatha Christie kitaplarında olduğu gibi– kötü adam her zaman en az şüphe çeken kişiydi. O yüzden Arlo onları kargayı kontrol eden kişi ve de muhtemel doppelgänger olarak düşünmeye çalıştı.

Bu teorinin tutmayan kısmı ise şuydu; dolap çeviren bir hain olabilmek için Arlo'ya karşı fazla ilgisizlerdi. Arlo'nun hiçbiriyle pek konuştuğu söylenemezdi.

İdeal aday, Arlo'nun yakınında olan, çok iyi tanımasa da güvendiği biri olmalıydı.

Arlo'nun bakışları sahnenin bir tarafındaki masada oturan ve yarışma jürisini oluşturan beş kamp danışmanına kaydı. İçlerinden biri doğrudan ona bakıyordu.

Darnell.

Arlo, bakışlarına karşılık verdi. Darnell onu gerçekten görüyor muydu? Oldukça karanlıktı ve aralarında epey bir mesafe vardı. Belki de yalnızca olduğu tarafa bakıyordu.

Her halükârda Darnell, Yeşil Oba'dan Cassandra mikrofonu alırken bakışlarını sahneye geri çevirdi. "Hikâyemiz, Kızıltüy Gölü'nün kıyısında başlıyor," diye söze girdi Cassandra. "Burada iki izci inanılmaz bir şey keşfetmiştir."

Skeç Ekafo's'un hikâyesini anlatıyordu. Yeşil Oba, bir dinazor, bir cadı ve alevler içinde bir göktaş ekleyerek herkesin bildiği hikâyeyi genişletmişti.

Arlo, Darnell'i gözlemeye devam ederken daha önceki tüm karşılaşmalarını aklından geçirdi.

Büyük Meltem, Arlo'nun ilk derste sunduğu hediyyeyi Darnell tepeden gideneye kadar denemeyi reddetmişti. Belki de ona güvenmemeleri gerektiğini biliyordu.

Daha sonra Doğa Merkezi'nde Arlo onun bir sineği kontrol ettiğini görmüştü. "Değişim," demişti Darnell. Bu bile Darnell'i şüpheliler listesinde en üst sıraya koymaya yeterliydi. Kızıltüy'de bulunan herkesin içinde, hayvanları bu şekilde kullanabildiğini kesin olarak bildiği tek kişi oydu.

Son olarak, *Culman'ın Yaratıklar Kitabı* meselesi vardı. Doppelgänger'i anlatan sayfa kitaptan koparılmıştı. Tek kopyasının Darnell'in dosya dolabında olması artık tesadüf gibi görünmüyordu. Doppelgänger oydu ve kimsenin onu nasıl durduracağını öğrenmesini istemiyordu.

Etrafındaki herkes gülmeye başladı. Arlo espriyi kaçırmıştı.

Beklenildiği üzere, gecenin kazananı Yeşil Oba olmuştu. Kutlamak için bütün oymak onların kamp alanında toplanıp dondurma yedi. Arlo, mekanik mikserlerden birinin başına geçip çalıştırdığında buz ve tuzla dolu tahta kovadan yayılan soğukluğu hissetti.

Yorulunca makineyi Thomas'a teslim etti.

"Kamp nasıl gidiyor, Finch?" Arlo dönüp baktığında Diana Velasquez'le burun buruna geldi. Vanilyalı dondurmasının yarısına gelmişti, bir damla akıyordu ki düşmeden yakaladı. "Eğleniyor musun?"

"Evet. Tabii ki. Her şey yolunda." Diana onu geriordu. Fazla sakın, fazla olgundu. On altı yaşından çok daha büyük gösteriyordu.

"Bugünkü dersi kaçırdığını duydum. Ruhlara Giriş dersi."

Darnell mi söylemişti? Wu mu? Yoksa Julie mi? Arlo panikle memeye çalıştı. "Yürüyüşe çıkmıştım. Indra'yla birlikte."

"Birlikte çok vakit geçiriyorsunuz gibi görünüyor."

“Arkadaşım.” Çok çabuk yanıt vermişti, biraz kendini savunurcasına.

“Güzel. Arkadaş edinmek önemli. Keşfe çıkmak da önemli. İnan, ben de kampın ilk senesinde birkaç dersimi ekmiştim.”

“Gerçekten mi?” Arlo şaşırmıştı. Diana’nın her zaman kurallara sıkı sıkıya bağlı olduğunu düşünmüştü.

“Etrafa baksana. Çok güzel yerler. Bazen bir yol görüp o yola sapmaktan kendini alamıyorsun.”

Yazdın yarı yolunu mu kastediyordu? Biliyor muydu?

“İzci Yemini nasıl gidiyor?” diye sordu Diana.

Arlo’nun kafası karışmıştı. “Zaten ezberlemiştim. Sincap için zorunluydu.”

“Ama artık daha iyi anlıyor musun?” Mesele kelimeleri bilmek değil. Öyle yaşamayı bilmek önemli.”

Arlo, Diana’nın gözlerinin içine bakmaya çalıştı. Arlo’dan rahat otuz santim daha uzundu. “Sadık, cesur, kibar ve doğru olmaya çabalıyorum,” diye yanıt verdi. “Hem dürüst anlamında hem de doğru hedef almak anlamında. Manevi olarak.” Diana’nın duymak istediği bu muydu?

Gülümseyerek karşılık verdi. “Yemin sekiz satırdan oluşuyor. İlkinde duramazsın.”

“Doğru. Tabii ki.”

“Eskilerin ve Yenilerin Koruyucusu...” diye devam etti.

“Bu ne anlama geliyor?”

Arlo bunu daha önce düşünmediği için biraz utanmıştı. “Şey, korumak, bir şeyi saklamak olabilir. İsraf etmemek gibi.”

Diana dondurmasını bitirmişti. Külâhın son lokmasını yutarken bir parmağıyla dur işareti yaptı. “Korumak, kollamak demek. Savunmak. Yani eskileri ve yenileri korumaya yemin ediyorsun.”

“Tamam.”

“Nasıl koruyorsun peki?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Arlo.

Diana bir elini Arlo’nun omzuna attı. Arlo’ya ilk defa dokunuyordu. “Benden tavsiye, eğer derse girmeyeceksen sana kalan zamanda Yemin üzerine çalış. Bir İzci olarak en önemli görevin bu. Yemin senin haritan ve pusulan. O olmadan yolunu kaybedersin.”

Ateşkuşu’na döndüklerinde Arlo, Indra’yı aradı. Darnell’le ilgili teorisini ona anlatmaya fırsatı olmamıştı. Çadırının kapısı açıktı. İki karyola da boştu.

“Indra seni arıyordu,” dedi elinde dış fırçasıyla dönen Julie. “Galiba gölün oraya gitti. Elinde dürbün vardı.”

Arlo göle inen yamacı yarı koşarak geçti. Ayışığında bütün kayalar ve ağaçlar parıltılı bir tozla kaplı gibi görünüyordu. Arlo, kendisini bir geyik ya da tavşan gibi çevik hissediyordu, her adımını sağlam atıyordu. Kısa süre içinde göle vardığında biraz soluk soluğa kalmıştı.

Dolunay devasa görünüyordu, ufuk çizgisinin üstünde kumsuz bir daire biçimindeydi. Suya yansıyan ayışığı göl boyunca bir yol oluşturuyordu.

Arlo her dalgalanmada bir şekil seçebiliyordu. Indra’nın çam dallarını okumasına benzemiyordu. Bu şekiller sürekli değişiyor ve birleşiyordu, sessiz bir müzik gibi.

Arlo’nun tüyleri ürpermişti.

Sonra suyun kenarında parlayan bir ışık gördü. Parmak ışığı. Bu Indra’ydı.

Aceleyle yanına koştu. “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu. “Dondurmayı kaçırdın.”

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Indra dürbününü kaldırıp gösterdi. “Aya bakmak istedim ama sonra başka bir şey buldum.”

“Ne buldun, Ekafos’un ayak izlerini mi?” diye sordu Arlo gülerek.

Indra gölün öbür ucuna işaret etti. Arlo neye bakması gerektiğinden emin olmayarak gözlerini kısıp baktı. Dolunay olmasına rağmen karşı kıyı neredeyse tamamen karanlıktı, ağaçlar siyah bir perde gibi duruyordu.

“Hiçbir şey göremiyorum,” dedi Arlo. “Çok karanlık.”

“Ama zifiri karanlık değil,” dedi Indra.

Dürbünü Arlo’ya uzattı. Arlo dürbünle baktığında birden Indra’nın neden bahsettiğini anladı: karanlığın içinde yanıp sönen sarı ışıklar. Belki de kamp ateşi. Veya el feneri.

“Öğleden sonra gittiğimiz yerler,” dedi Indra. “Orada kimse olmaması gerekiyor.”

Arlo gördüğü ışıkların orman cinlerine veya başka olağanüstü yaratıklara ait olup olmadığını merak etti. Merceği biraz daha odaklamaya çalıştıysa da daha fazla detay yakalayamadı. Sonra ormandan fırlayan üç ayrı ışık fark etti. Bunların parmak ışığı olduğu inkâr edilemezdi. *İzciler*.

Dürbünü indirip Indra’ya baktı. “Birileri Yazdiyarı’nda. Kim olduklarını öğrenmemiz gerekiyor.”

Düzenleme
Ny.Ozlem

—34—

AYIŞIĞI GÖLÜ

KAND. İkisi de en iyi seçeneklerinin kano olduğunu kabul etti.

Yürüyerek oraya varmaları neredeyse bir saatlerini almıştı hem de gündüz vaktiydi. Bataklıkları gece karanlığında geçmek çok daha zordu.

Ama kanoyla suyu doğrudan geçebilirlerdi. En fazla on beş dakikalarını alırdı.

“Ama geldiğimizi görürler,” dedi Arlo.

“Olabilir,” diye karşılık verdi Indra. “Ama yürüyerek gitsek de görürler. Ayrıca onlar kim bilmiyoruz. Kırmızı Oba veya diğer oymaklardan izciler olabilir. Julie’yi duymuş olabilirler. İşin güzel yanı, her kim olurlarsa olsunlar, onların da orada olmamaları gerekiyor. En kötü ihtimalle bizi görüp saklanırlar.”

Arlo bu planın gölde boğulmak gibi çok daha kötü sonuçlar doğurabileceğini düşündü. Ama karanlıkta gölün etrafından dolaşmak yerine kanoyla sudan geçmenin daha iyi bir fikir olduğunu kabul etti.

Yine de Indra'yla konuştuğundan emin olması gerekiyordu.

“Yola çıkmadan önce ikimizin de sahte olmadığından emin olmamız gerekiyor.”

“Haklısın. Nasıl emin olabiliriz?”

Arlo o an planlarındaki kusuru fark etti: “Taşlı yol” kelimelerini önce o söylerse bu sadece onun sahte olmadığını ispatlardı. Indra sahte olabilirdi. Ama önce Indra söylerse bu sefer de o Arlo'nun gerçekten Arlo olduğundan emin olamazdı. Tek çare aynı anda söylemekti. “Parolayı aynı anda söyleyelim.”

“Ne parolası?” dedi Indra.

“Tuvaletin orada konuşmuştuk, hatırlamıyor musun?”

“Hayır. Ne zaman?”

“Bir iki gece önce. Sana en sevdiğim dondurmayı söylemiştim.” Arlo, doppelgänger'in aklını okuması ihtimaline karşı hiçbir şey düşünmemeye çalıştı.

Indra gerçekten kafası karışmışa benziyordu. “Bunların hiçbirini hatırlamıyorum.”

“Senin fikrindi.” Arlo bir adım geriledi.

“Arlo, o ben değildim. O olmadığından emin misin?”

Arlo o geceyi hatırlamaya çalıştı. Indra yanına geldiğinde dişlerini fırçalıyordu. Wu hakkında konuşmuşlardı. Bir parola seçmelerini Indra önermişti. Sonra Arlo Doğa Merkezi'ne gidip *Culman'ın Yaratıklar Kitabı*'na bakacağını söylemişti. Arlo şimdi anlıyordu, *Bu yüzden aradığım sayfa koparılmıştı*, diye düşündü. Çünkü kitaba bakacağımı söylemiştim.

Birinin kimliğinden emin olmanın tek yolu, ona doppelgänger'in bilemeyeceği bir şey sormaktı. “İkimiz de onun bilemeyeceği bir şey söyleyelim.”

Önce Indra söyledi: “Merilee Myers senden çok hoşlanıyor.”

Arlo hayrete düşmüştü. "Hiç de bile!"

"Tabii ki hoşlanıyor," diye karşılık verdi Indra. "Sürekli sana bakıyor. Ayrıca bir gün beden eğitiminden sonra bal gibi de itiraf etti. Şimdi sıra sende."

Arlo kampta konuşurken konusu açılmamış bir şeyler bulmak için beynini zorladı. Okulu, izcileri, kasabayı düşündü. Sonra bir şey buldu: "Babanın yerfıstığı ezmeli kurabiyeleri müthiş lezzetli."

Bu kurabiyeler tartışmasız çok lezzetlilerdi, tam da olması gerektiği gibi gevrek ve ağızda dağılıyordu. Bir anda canı fıstık ezmesi çekmişti, ulurgezer tehlikesi yüzünden kampta yasaklanan tek yiyecekti. Kimliklerinden emin olduktan sonra Göl Merkezi'ne doğru ilerleyip "Girilmez - Tehlikeli Bölge" yazısı asılı ipin altından geçtiler. Arlo, o gün ne çok uyarıyı dikkate almadıklarını düşündü.

Can yeleklerinin olduğu kulübe açık bırakılmıştı ve kanoların hepsi de yerli yerindeydi. "Hiç eksik yok," dedi Indra. "Oraya nasıl gittiklerini bilmiyorum ama kano kullanmadıkları kesin."

Arlo ile Indra bir kano seçip dikkatlice ve sessizce yerinden kaldırdılar. Kanoyu suya kadar taşıdıktan sonra içine bindiler. Arlo kanonun ön kısmına geçip, Indra kanoyu iterken kürek çekmeye başladı.

Evvelsi hafta nihayer bir ritim yakalayabilmişlerdi. Düz bir çizgide ilerleyebilmek için artık tartışmalarına veya çaba göstermelerine gerek kalmamıştı. Kanonun arka tarafında oturan Indra, akışı bozmadan düzeltmeler yapıyordu.

Suyu aydınlatan ayışı öyle parlaktı ki Arlo'nun gözlerini kısması gerekti. Kıyıdaarken fark ettiği desenler şimdi daha da belirginleşmişti, ışık şeritleri sürekli olarak birleşip dağılıyordu. Küreğini sıvı bir aynanın içine daldırıp çıkarıyor gibiydi.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

İyi gidiyorlardı, neredeyse yolu yarılamışlardı, derken... *Pat!* Suyun altında bir şeye çarptılar.

“O neydi?” diye sordu Indra küreğini bırakarak.

Arlo da onun kadar şaşkındı. Bir kayaya çarpamayacak kadar kıyidan uzaktalardı.

“Suda yüzen bir ağaç dalı olabilir,” diye tahmin yürüttü. “Görememiş olabiliriz.”

Indra ikna olmuşa benzemiyordu. “Belki.”

Kürek çekmeye devam ettiler. Bu hızla devam ederlerse Arlo beş dakikaya kıyıya varacaklarını tahmin ediyordu.

PAT!

Bu sefer sesi duymakla kalmamışlardı. Kano, bütün alüminyum çerçevesi titreyecek şekilde şiddetle sarsılmıştı.

“Tamam, ağaç dalı değilmiş,” dedi Arlo.

Arkasına baktığında Indra’nın da benzer şekilde kalakaldığını gördü. Sonra tuhaf bir şey fark etti: “Indra. İskele nereye gitti?”

Arlo eliyle işaret etti. Indra dönüp baktı.

Göl Merkezi ile iskelenin ayışığında kolaylıkla göze çarpması gerekirdi. Ancak kıyıda herhangi bir yapı görünmüyordu, yalnızca sukamışları görülüyordu.

“Yön mü değiştirdik?” Bu imkânsızdı. Başından beri düz bir çizgide ilerlemişlerdi. Üstelik Dev’in Yumruğu tam da olması gereken yerdedi.

Indra dürbünle bakabilmek için kürekleri elinden bıraktı. “Market de gitmiş. Sanırım geldiğimiz yol da.”

“Bu nasıl olabilir?”

“Bilmiyorum.”

Birkaç saniye sessiz kaldılar. Su kanoya çarpıyordu. Uzakta değişik bir kuş sesi çınlıyordu. Arlo, kampta bunca vakit

geçirmesine rağmen daha önce bu kuşun sesini duymadığından emindi.

İkisi de aynı anda aynı şeyi düşünüyordu. Düşüncesini sesli söyleyen Indra oldu: "Arlo, şu an Gür Ormanlar'da mıyız?"

O sırada kanonun kenarına bir yusufçuk kondu. İkili kanatları upuzun bir çarpı işareti çiziyor, yarı saydam dokusuyla ışığı yansıtıyordu. Boyutu dışında gayet sıradan bir yusufçuktu; *çünkü neredeyse yarım metreydi*. Dikenli tüylerle çevrili gözleri pinpon topları kadar büyüktü.

Indra ile Arlo sessizce bakiştılar: *Benim gördüğümü sen de görüyor musun?*

Yusufçuk ise onlara aldırış etmiyordu, kanatlarını dinlendirileceği bir yer bulduğu için memnun görünüyordu.

"Bunlardan birini daha önce görmüştüm galiba," diye fısıldadı Arlo.

"Nerede? Amazon'da mı?"

"Chicago'da. Doğa Tarihi Müzesi'nde."

"O zaman Gür Ormanlar'dan gelmemiş. Bu iyi."

Tam olarak *iyi* diyemeyiz. "Bu yusufçuk Paleozoyik döneme ait. Neslinin tükenmiş olması gerekiyor."

Indra onu doğru duyduğundan emin olmak için bir an durup düşündü. "Bu yusufçuğun geçmişten geldiğini mi söylüyorsun?"

"Ya o geldi ya da *biz* geçmişe gittik."

Gölün yüzeyi dört bir yanda ayışığıyla parlıyordu. Desenleri fark etmiş ama rasgele olduklarını düşünmüştü. Oysa burada belli ki büyü kol geziyordu. Belki de tıpkı ormanda yaptığı gibi kazara gizli bir yola sapmıştı.

Eğer Gür Ormanlar her yöne yayılıyorsa bu göl nereye yayılıyordu? Veya ne zamana?

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Indra başını kaldırıp karanlık gökyüzüne baktı. “Keşke yıldızları tanısaydım. Nerede olduğumuza dair bir ipucu verebilirlerdi veya hangi zamanda olduğumuza.”

PAT! Kano şiddetle sarsıldı. Yusufçuk uçup gitti.

Arlo ne olduğunu görebilmek için dikkatlice ayağa kalktı. İşte o zaman sudaki dalgalanmayı fark etti. Devasa bir yaratık kanonun altından geçiyordu, sırtındaki kabartılar kanoya sürünüyordu. Yaratık yön değiştirirken kuyruğu da suyu yararak ilerliyordu.

Indra da ayağa kalkmış sudaki şekli çıkarmaya çalışıyordu. Dosdoğru onlara doğru yüzen yaratığın başı ve boynu sudan çıkarak altı metre yukarıya yükseldi. Yaratığın çenesi çatırdayarak açıldı; kükrediği sırada ortaya çıkan sivri dişleri ayışığıyla aydınlanmıştı.

“Arlo, bu...”

Ekafor. Kızıltüy Gölü’nün efsanevi yaratığı.

Yaratık antik çağlardan kalma gibi görünüyordu ama dinazor değildi. Arlo bundan emindi.

Okulun düzenlediği müze gezilerinde bu yaratık büyüklüğünde dinazor iskeletleri görmüştü. Devasa kertenkelelere benziyorlardı ya da timsahlara veya kuşlara. Ayakları, yüzgeçleri veya kanatları vardı.

Bu farklıydı.

Ekafor bir deniz yılanıydı; devasa büyüklükte bir yılan balığı. Vücudunu sürekli döndürerek başını suyun üstünde tutuyordu. Arlo çıkardığı sesleri duymasa bunun keşfedilmemiş bir Jura devri yaratığı olduğunu düşünebilirdi: Suyu batıp çıktıkça pullarla kaplı derisinden tıkr tıkr sesler geliyordu. Buz gibi soğuk bir günde çınlayan rüzgâr çanlarını andırıyordu. Ama seslerin belli bir düzeni vardı. Bir melodisi.

“Gür Ormanlar’dan gelmiş, değil mi?” diye sordu Indra.

“Ya da başka bir yerden,” diye yanıt verdi Arlo. Yaratığın üzerinde, Cooper’ı ve paraziti hatırlatan, öte dünyaya ait gibi görünen bir tür parıltı vardı. *Bu bir ruh olabilir mi?* diye düşündü.

Ekafoş onları inceliyor gibiydi, belki de kanolarının bir başka yaratık olup olmadığını çözmeye çalışıyordu.

Kanoya su sıçramaya devam ediyordu. Tepelerinde tuhaf kuşlar uçuşuyordu.

Ekafoş durup izlemeye devam ediyordu.

“Ne yapacağız?” diye fısıldadı Indra.

“Bilmiyorum.”

“Geri dönebiliriz. Kaçmaya çalışabiliriz.”

“Tamam. Sen başla.”

Indra dikkatlice yerine oturup geriye doğru kürek çekmeye başladı. Arlo da küreğini sopa tutar gibi sımsıkı tuttu. Küreğini suya indirip çekiyordu ki Ekafoş birden üzerlerine atıldı.

Arlo tüm gücüyle küreğini savurdu. Küreğin ucu yaratığın kafasına çarpmıştı. Canavar dönüp ağzını açarak küreğin ucundan bir ısırık aldı. Indra da küreğiyle canavarın çenesine vurdu.

Canavar kanonun ucuna devrilmişti. Sarsıntının etkisiyle Arlo o an suya düşüverdi.

Soğuk su şok etkisi yaratmıştı. Yıldızlar etrafında dönüyordu. Küreği sıkıca tutup tekrar savurmaya hazırlandı ama canavar ortalıkta değildi.

Can yeleği kulaklarını baskılıyordu. Bu şekilde etrafına bakamıyordu. “Indra!” diye bağırdı biraz su yutarak.

“Arlo!” Indra’nın sesi tuhaf bir şekilde kısık çıkmıştı. Indra’nın nerede olduğunu anlaması Arlo’nun birkaç saniyesini aldı.

Kano ters dönmüştü. Indra da altındaydı.

Arlo kanonun bir ucunda durup suya daldı ve kanonun altındaki hava boşluğunda başını su yüzeyine çıkardı. Burası yankılı ve karanlıktı, sudan az miktarda ayışığı sızıyordu. Indra kanonun metal traverslerine tutunuyordu.

“İyi misin?” diye sordu Indra.

“Evet, sen?”

“Kanoyu çevirmemiz gerekiyor.”

Bu hiç kolay olmayacaktı. Daha bir gün önce, derste bataklığa saplanan bir kanoyu nasıl düzelteceklerini öğrenmişlerdi. Gün ışığında, mükemmel koşullar altında ve göl canavarları olmadan yaptıkları yedi deneme ikisini de son derece yormuştu.

Şimdi ise karanlıktı ve peşlerinde kadim bir canavar vardı. Bu, Trix’in onlara öğrettiğinin çok ötesindeydi.

“Sana bıraktım,” dedi Arlo. “Seni takip edeceğim.”

Indra birkaç derin nefes aldı. “Üç deyince. Bir. İki. Üç!”

Her ikisi de tüm güçleriyle kanoyu tekmeleyerek sudan kaldırıp bir yana yuvarladılar. Belki adrenalindendi ama bu şimdiye kadarki en başarılı denemeleriydi. Sağ tarafına düşen kanonun içinde yalnızca birkaç santim su vardı.

Arlo kanonun öbür ucuna doğru ilerledi. Başlarıyla işaretleyerek aynı anda kanoya tırmandılar. Kanonun devrilmemesi için aynı anda hareket ediyorlardı.

Yerlerine geçtiklerinde hızlıca etrafa bakınıp Ekafo’su aradılar. Gölün yüzeyi, kanonun etrafındaki dalgalanmalar dışında sakindi. Canavar ya su altındaydı ya da ortadan kaybolmuştu.

Indra küreğini çabucak yakaladı ama Arlo’nun küreği su üstünde ulaşamayacağı bir noktada süzülüyordu. Cesaret edemediği kadar uzanıp erişmeye çalıştı. Kolu iyice gerilmişti. Parmak

uçları küreğin ucuna değdi ama bu küreği daha uzağa itmekten başka bir işe yaramadı.

Arlo konumunu değiştirdi. Biraz daha eğilmesi gerekiyordu... yalnızca... biraz daha.

“Çok az kaldı,” dedi Arlo.

Bu sefer küreğe iki parmağıyla dokunmuştu. Dikkatlice çekmeye başladı.

Derken kano aniden sarsıldı. Arlo yerinden fırlayarak baş aşağı suya düşüverdi.

“Arlo!” diye bağırdı Indra.

Arlo, kanonun altında bir girdabın içine çekilirken kanoyu görmeyi başardı. Ekafos yanında yüzüyordu. Arlo, kudretli yaratığın etkisiyle suyun içinde sürükleniyordu.

Önce yüzmeye, suyla savaşmaya çalıştı ama artık hangi tarafın yukarısı olduğundan bile emin değildi. Bu yüzden ciğerlerinde kalan nefesi korumaya ve mümkün olduğunca bilinçli kalmaya karar verdi.

Derken sudaki hareket durdu. Arlo da durmuştu. Tepesinde ayıığı gördü ve ona doğru yüzmeye başladı.

Su yüzüne çıktığında nefes nefeseydi. Kalbi hızla atıyor, kolları titriyordu. Gözlerini sildi. Burnundaki suyu temizledi. Ağzında göl suyunun tadı vardı. Muhtemelen çok su yutmuştu.

Can yeleğinin içinde süzülürken gökyüzüne baktı. Ayın önünden hızla bir bulut geçiyordu. Gece artık ışıltılı değildi. Yalnızca karanlıktı.

Kanoyu hiçbir yerde göremiyordu. “Indra?” diye seslendi.

Yanıt gelmedi. Göl boştu ve sakindi. Ama etraf tamamen sessiz değildi. Şarkı sesleri duyabiliyordu. Uzaktan gelen kamp ateşi şarkıları.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Başka bir müzik daha seçiliyordu: bir rock parçası. İnce ve metalik bir ses, sanki birinin kulaklığından geliyormuş gibi. Yakındaydı.

Arlo kıyıya bakmak için arkasına döndü. Bir el fenerinin ışığı gözlerini kamaştırdı.

“İyi misin?” diye sordu bir çocuk.

Arlo gözlerini kısarak çocuğun yüzünü görmeye çalıştı. Yalnızca çocuğun üniformalı olduğunu görebildi. Fuları vardı. Bu bir izciydi.

“İyiyim,” diye yanıt verdi Arlo. “Sanırım.”

Birkaç metre yüzüp sonra durdu, su sığlaştıkça yürümeye başladı. “Suda kano görebiliyor musun? Arkadaşım hâlâ orada bir yerde.”

İzci feneriyle gölü taradı. Sudan başka bir şey yoktu.

Bulut aydan uzaklaşırken, Arlo onu daha iyi görebildi. Çocuk on üç yaşlarındaydı, dağınık kızıl saçları ve cılız bıyıkları vardı.

Arlo onu hemen tanıdı. Bu çocuğu daha önce fotoğraflarda görmüştü.

Bu, dayısı Wade’di.

— 35 —

SARI OBA

GENÇ WADE BELLMAN'IN ince bir metal şeritle birbirine bağlı ve sünger kaplı iki küçük diskten oluşan eski tip kulaklıkları vardı. Kulaklığın kablosu küçük bir kitap boyutunda bir kasetçalara bağlıydı.

Arlo bunlara eskiden Walkman dendiğinden emindi. Evin bodrum katındaki bir rafta bunlardan bir tane görmüştü. *Belki de tam olarak bu Walkman'i görmüştüm*, diye geçirdi içinden.

Wade bir tuşa basarak müziği durdurdu. Kulaklıklarını çıkarıp boynuna, fularının üstüne indirdi.

“Gölde ne yapıyordun?” diye sordu Wade.

Arlo bir bahane aradığı sırada eliyle gölü işaret etti. “Kano-dan düştüm.”

“Arkadaşların seni ekti mi?”

“Sanırım.”

“Ne kötü. Hangi kamptansın?”

“Ateşkuşu.”

Wade ıslık çaldı. “Gölün öbür ucunu mu diyorsun? Dos-tum. Epey yürümen gerekecek.” Sonra durdu, aklında bir şey

vardı. “Düşündüm de birkaç arkadaşla Dev’in Yumruğu’na gidecektik. Belki seni de karşıya geçirebiliriz. Sana epey zaman kazandırır.”

“Tamam. Teşekkür ederim.”

Arlo, gözlerini dikip Wade’e çok fazla bakmamaya çalışıyordu ama bu genç yüzün şimdi kırklı yaşlarındaki dayısına nasıl dönüştüğünü düşünmekten kendini alamıyordu. Loş ayışığın da bile yüzünde çok sayıda sivilce olduğunu görebiliyordu. İleride bunların yerini sakalları alacaktı elbette. Ama yüz yapısı, gözleri, burnu tanıdığı, bildiği dayısına aitti.

Wade, Arlo’nun bakışlarını yanlış anlamışa benziyordu. Kulaklıklarını çıkarıp Walkman’ini çantasına koydu. *Kampta elektronik aletler yasak*, diye düşündü Arlo. *Tıpkı bize telefon ve bilgisayarların yasaklanması gibi.*

“Eh, şöyle ki benim bir sağlık durumum var,” dedi Wade. “Ortam sessizleştğinde biraz deliriyorum. Düşüncelerimin gü-rültüsünden başka bir şey duyamıyorum. Müzik yardımcı oluyor. Odaklanmamı sağlıyor. Gerçekten. Uydurmuyorum.”

Arlo, dayısını atölyede çalışırken hayal etti. Çalışırken her daim kulağında olan kulaklıklarından yüksek sesli bir müzik yayılıyordu.

“Sırrın bende saklı,” dedi Arlo.

Wade gülümsedi. “Süper. Zaten sende ispiyoncu tipi yok.” Wade çantasının fermuarını çekti. “Benim kampım hemen şurada. Sana havlu getireyim.” Birkaç adım ilerledikten sonra arkasını döndü. “Hey. Adım Bellman bu arada.”

“Finch,” dedi Arlo.

“Finch, kuş türü gibi mi?” Arlo başını salladı. “Süpermiş. Tanıştığımıza memnun oldum Finch.”

Yazdiyarı tabelasının yanından geçtikleri sırada Arlo'nun tüyleri ürperdi. Indra'yla ikisi yalnızca birkaç saat önce buradan geçmişti. *Aynı zamanda tam otuz yıl sonra*, diye farkına vardı.

Tam olarak buraya, bu ana nasıl ulaşır Wade'le karşılaştığını düşünmeye vakti yoktu. Gelgelelim Gür Ormanlar'da nasıl dolaştığına dair bir açıklaması da yoktu ama bir şekilde her seferinde yönünü buluyordu. *Zaman yalnızca bir başka boyut*, demişti babası, bilimsel bir konuyu açıkladığı sırada. *Zaman, her şeyin aynı anda olmamasını sağlayan bir faktör.*

Yazdiyarı kamp alanı Arlo'nun tahmin ettiği gibi görünüyordu. Ateş çemberi ve yemek alanı kampın en alçak noktasındaydı ve çadırlar yamaç boyunca dizilmişti. Tek fark ağaçlardı; hepsi hâlâ ayakta duruyordu.

Yazdiyarı'nın başına ne felaket geldiyse henüz gerçekleşmemişti.

Dört çocuk piknik masasına oturmuş, gazyağı lambasının ışığında FRP oynuyordu. Ortodontik başlık takan bir çocuk, "Akrobat hırsızlar yüksekte düşerse bir şey olmaz," diye itiraz etti..

"Öyle olsun," dedi oyun yöneticisi. "Düşüp sivri uçlu demirlere saplanıyorsun. Zehirle kaplı paslı demirler. On bir hasar aldın."

Çocuk homurdanarak önündeki karakter kâğıdına not aldı. Wade masanın yanında durup eliyle işaret etti. "Onlar benim zarlarım mı?"

"Benimkiler uğursuz," diye yanıt verdi çocuk. "Sürekli bir geliyor."

"Benimkilerin şansını da bozma!" Wade çocuğun önündeki yığından beş yeşil renkli zarı eline aldı. Bir tanesi masanın üstündeki bir boşluğa girip yere düştü.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Arlo eğilip zarı eline aldı. Daha önce hiç böyle tuhaf şekilli bir zar görmemişti. Zarın her yüzü beşgen şeklindeydi. Sayılar birden yirmiye kadar çıkıyordu.

Zarı Wade'e uzattı. "Bu zar ne işe yarıyor?" diye sordu.

"D12 mi? Pek bir işe yaramıyor. Büyük yaratıklara karşı uzun kılıç hasarı."

"Ayrıca temel dövüşte kullanıyor," diye ekledi diş teli olan çocuk.

"*Unearthed Arcana* saçmalığını kes artık Cunningham! Yeni kitap herkeste yok!" *Cunningham* – tıpkı *Connor ve Christian gibi*, diye düşündü Arlo. Masadaki iki çocuk Wade gibi sarı fular takıyordu ama Arlo'nun gözüne yeşil ve kırmızı renkli fularlar da çarpmıştı.

"Sizin oymakta kaç tane oba var?" diye sordu Arlo.

"Dört," diye yanıt verdi Wade. "Hayır, bir saniye, beş. Sarı'yı yeni ekledik. Baharda yeni izciler geldi, o yüzden obaları böldüler. Ben eskiden Yeşil Oba'daydım. Bak, sana harika bir şey göstereceğim."

Kamp masasının üzerindeki büyük tencerenin başında durdu. Kapağı tutan ağır taşı dikkatlice kaldırdı. Tencerede birkaç litre su vardı.

"İzle şimdi," dedi Wade.

Suyun içine bir parça ağaç kabuğu bıraktı. Kabuk su yüzüne çıktı, sonra küçük bir girdap oluşturunca kadar saat yönünde, giderek hızlanarak daire çizmeye başladı. Tencerenin kenarlarından su taşmaya başlamıştı.

Wade kapağı tekrar kapatıp üzerine ağır taşı oturttu. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Bir su ruhu mu?"

"Ev-vet! Birkaç gün önce yakaladık."

"Ama onları yakalamamanız gerekiyor." dedi Arlo. Bunu Ruhlara Giriş dersinin ilk gününde öğrenmişti. Ruhlar doğal yaşam alanlarının dışında bulunmayı sevmiyordu.

Wade çoktan harekete geçmişti bile. "Ama ona zarar veremeyeceğiz. Sadece yakından gözlemlemek güzel oluyor."

Wade'e ait olduğu belli olan bir çadırın yanında durdular. Çadırın yanındaki direklerde iki havlu asılıydı. Wade, havluları Arlo'ya vermeden önce ikisini de kokladı.

O sırada çadırın kapısı hızla açıldı. "Bellman! Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

Çadırdan koyu renkli, gür saçlı bir çocuk çıktı. Arlo bu çocuğun on üç on dört yaşındaki Mitch olduğunu tahmin etti. Sesi Arlo'nun beklediğinden ince çıkıyordu.

"Hadi gidelim," dedi Wade. "Jansen, bu Finch. Ateşkuşu'nda kalıyormuş. Onu bırakabileceğimizi söyledim."

Mitch onu baştan aşağı süzdü. "Hangi oymaktansın?"

"Cheyenne," diye yalan söyledi Arlo. Eğer fularını kontrol etselerdi Çam Dağı'ndan olduğunu görebilirlerdi ama neyse ki şu an can yeleğinin altında gizliydi.

"Sizin oymakta bir kız olduğunu duydum," dedi Mitch.

"Hayır, Laramie'yle karıştırıyorsun," dedi Wade.

"Aynı şey. İkisi de Wyoming'de." Mitch çadırın arka tarafına geçti. Wade de onun peşinden gitti. "Obada kız olsa ne tuhaf olurdu, değil mi? Dışarı çıkıp işeyemezdik, bel altı espriler ve çek şakaları yapamazdık."

Indra ile Julie bunların hepsini yapıyor, diye düşündü Arlo. "Aslında pek bir şey değişmezdi," dedi. "Önemli bir değişiklik olmazdı."

"Fark etmez. Kızları asla almazlar," dedi Wade. "Resmi olarak almazlar. Bu yüzden kız izciler için ayrı bir grup var, biz erkek erkeğe takılırken onlar da kız kıza takılabilirler diye."

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Wade el fenerini, bir ağaca yaslanmış küçük, şişirilebilen bir salın üzerine tuttu. Ucuz bir plastikten yapılmışa benziyordu. Arlo'nun akarsu raftingi fotoğraflarında gördüğü profesyonel sallara hiç benzemiyordu.

"Bu kampa mı ait, yoksa sizin obanın mı?" diye sordu Arlo.

"Benim," dedi Mitch, salı ağaçtan çözerken. "Gazete dağıtarak kazandığım parayla aldım. İki kişilik ama sen ufaksın o yüzden sorun olmaz."

Mitch ve Wade salı kaldırıp göle doğru yöneldiler. Arlo onları hemen takip etmedi.

"Geliyor musun?" diye sordu Wade.

Arlo böyle dayanıksız bir sala binme konusunda kararsızdı. Ama onu buraya hangi güç getirdiyse belli ki gölle bağlantılıydı. Kendi zamanına dönüş yolu muhtemelen gölden geçiyordu.

"Evet. Affedersiniz." Onlara yetişip salın arkasında sürüklenen örgülü ipi eline aldı.

Piknik masasının yanından geçerken bazı oyuncular onlara dönüp baktı ama kimse bir şey söylemedi. Üçlü neredeyse göle varmıştı ki arkalarından biri seslendi: "Hey! Bir kişilik daha yeriniz var mı?"

Dönüp baktıklarında yoldan onlara doğru koşan bir izci gördüler. Wade el fenerini ona doğrulttu.

Arlo refleks olarak ipi daha sıkı tuttu, tam olarak ne gördüğünü ve nasıl tepki vermesi gerektiğini anlamaya çalışıyordu. O an kendi yüz ifadesini hayal etmeye çalıştı. Gören ne düşünürdü? Şok? Kafa karışıklığı? Müthiş bir şaşkınlık?

Kumral saçlı, ufak tefek bir çocuk onlara doğru geliyordu. Bu izciyi bir haftadır her gün görüyordu.

Bu Thomas'tı.

—36—

TEHLİKELİ BİR GEÇİT

ÇOCUK ONA ELİNİ UZATTI. “Ben Thomas.”

“Finch,” dedi Arlo.

Arlo’nun karşısında, bu küçücük sala sıkışarak oturan çocuk, sarı fuları haricinde, önceki hafta obasına katılan çocuğun birebir aynısıydı.

Aynı çarpık gülümseme, aynı çiller, aynı tiz sesle Arlo’nun karşındaydı. Thomas’a benzemekle kalmıyordu; Arlo’nun görebildiği kadarıyla ta kendisiydi.

Ama tabii ki bu mümkün değildi.

Fakat son zamanlarda sürekli imkânsız şeyler gerçekleşiyor gibiydi, bu yüzden Arlo nasıl olduğunu değil, *ne* olduğunu anlamaya odaklandı. Hemen sonuca varmamalıydı. Gözlemleyecekti. Dinleyecekti. Bir şekilde çözecekti.

Wade salı kuyıdan ittirdi. Sonra kendisi de sala atlarken kenarından içeriye bir miktar su süzüldü. Salın plastiği gıcırıyor ve titriyordu ama –su seviyesinin yalnızca birkaç santim üstünde– sağlam duruyordu.

ARLO FINCH: Ayışığı Gölü

“İyiyiz!” dedi Wade.

Arlo, *İyi miyiz gerçekten?* diye düşündü. Bir canavara ev sahipliği yapan bir gölün üzerinde, çürük bir salda ve muhtemel bir doppelgänger ile birlikteydiler. Bu durum iyi olmak dışında her şeye benziyordu.

Salın ön tarafındaki Mitch kürek çekmeye başladı. Kanodan farklı olarak, salı hareket ettirmek tek kişilik bir görevdi. Arlo'nun düşünmekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

Thomas birkaç parmağını suya bırakmış, boş boş ayı seyrediyordu. Kötü bir planı varsa bile acele etmiyordu.

“Bizim oralarda böyle bir manzara göremezsiniz,” dedi Thomas.

“Nerelisin?” diye sordu Arlo bilmiyormuş gibi davranarak.

“Teksas. Laredo yakınları. Yanlış anlamayın, gayet güzel yerler. Ama her taraf aynı şekilde güzel, nereye bakarsam bakayım aynı manzara. Burası bir başka.”

“Thomas kampın ilk günü bizim obaya atandı,” diye açıkladı Wade. “Onun oymağından buraya gelen tek kişi o.”

Arlo tekrar Thomas'a baktı. “Bu, cyalet dışına ilk çıkışın mı?”

“Öyle. Onu geçtim, ilk defa il dışına çıkıyorum. Bundan önce, dağa tırmanmayı bırak, merdivenleri bile zor çıkıyordum.”

Thomas bu espriyi ilk defa yaptığında Arlo gülümsemişti. *Yoksa ilk defa yaptığı an bu mu?* diye merak etti. Zaman yolculuğu, olayları kronolojik olarak sıralamayı zorlaştırıyordu.

“Thomas adın mı, yoksa soyadın mı?” diye sordu Arlo.

“Soyadım,” diye yanıtladı Thomas. “İlk adım biraz utanç verici. Aynı zamanda babamın ve onun babasının adıymış ama ikisi de kullanmamış. Neden bana da aynı ismi verdiklerini kim bilebilir.”

“Alva mı?” diye sordu Arlo. Thomas’ın tepkisini görmek istiyordu. Şaşkınlığını. Merakını. Ama tamamen doğal görünüyordu. “Nereden bildin?” diye sordu Thomas.

“Bir listede falan görmüş olmam lazım.”

Thomas başını salladı. Bu sebebi makul bulmuşa benziyordu. “Hiç ortak dersimiz yok, değil mi?”

“Sanmıyorum.” Sonra, “Neden?” diye ekledi. “Birine mi benzettin?”

“Hayır, burada kampta çok fazla yeni yüz oluyor, onun için sordum.”

O zaman neden bu yüzü taklit ediyorsun? diye içinden geçirdi Arlo.

Obadaki yeni çocuk olmak kesinlikle harika bir kılıftı. Thomas, yeni gelen biri olarak hikâyesini dilediği gibi uydurabilir ve istediği her şeyi sorabilirdi. Her an neşeli ve yardımsever mizacıyla Mavi Oba’daki herkesle arkadaş olmayı başarmıştı. Tartışmalardan uzak durmuş, olaylara yalnızca en sonunda, barışçıl bir yaklaşımla müdahil olmuştu.

Wu’yu oba lideri olarak önerirken bile bunu öyle kurnazca yapmıştı ki asla kötü adam gibi görünmemişti.

Arlo, Thomas’ın her şeyin altından bu denli ustalıklı kalabilmesine ister istemez hayran kalmıştı. Hepsi ona kanmıştı.

Ama o doppelgänger Hadryn miydi? Eğer öyleyse planı neydi? Neden Colorado dağlarındaki bir kampta, bir izci obasına sızmıştı? Bir şeyin peşinde olmalıydı.

“Hey, Finch,” dedi Mitch. “Önce Dev’in Yumruğu’na gidelim mi? Seni sonrasında bırakırız.”

“Bana uyar,” diye yanıt verdi Arlo.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Gölden yükselen gölgeler içindeki kayalara dönüp baktı. *Dev'in Yumruğu*. Burası sahtekârın Wu olarak karşısına çıktığı yerdı. O öğleden sonra, orada gizli bir şey aramaya çıktığı beliydi. Bulamayınca hayal kırıklığına uğramıştı.

Ama ne arıyordu? Neyin peşindeydi?

Arlo dönüp tekrar Thomas'a baktı. *Kim olduğumu bile biliyor mu?* Zaman yolculuğu bir kez daha kafasını karıştırıyordu. Arlo, Thomas'la tanışmıştı ama bunun tersinin gerçekleştiğinin garantisi yoktu. Thomas'ın bakış açısından belki de ilk defa karşılaşıyorlardı.

Bu da Arlo'ya başka bir olasılık düşündürdü: Ya bu gerçek Thomas'sa ve Mavi Oba'ya katılan Thomas sahtekârsa? Belki de saldaki bu çocuk doppelgänger değil, onun gelecekteki kurbanıydı.

Arlo, Mavi Oba'daki Thomas'ın, iddia ettiğı kişi olmadığından neredeyse emindi. Bu da arkadaşlarının tehlikede olduğu ve onları uyarmasının imkânı olmadığı anlamına geliyordu.

"Çocuklar," dedi Wade. "Buraya bakın."

Wade üç santim kalınlığında, dikdörtgen şeklinde, siyah plastikten fotoğraf makinesini çıkarmıştı. Üçe kadar saymadı. Deklanşöre basıverdi. Makinenin flaşı gözlerini kamaştırmıştı.

"Bellman, hadi ama!" diye bağırdı Mitch. "Bir dahaki sefere uyar."

Arlo gözlerini kapatıp parlak halenin geçmesini bekledi. Suyun ve küreklerin sesine kulak verdi.

Birden Indra'yı düşündü.

Muhtemelen Ekafos'la birlikte hâlâ göldeydi. Genç Wade ve genç Mitch'le tanışmanın, zamanda otuz yıl geriye gidip Thomas'la karşılaşmanın yarattığı şaşkınlıkla, arkadaşının hâlâ oralarda bir yerlerde olduğunu unutmuştu.

—37—

INDRA

ARLO SUDA YÜZEN KÜREĞİNE UZANIRKEN. Indra kanoyu sabit tutuyordu.

“Çok az kaldı.”

Indra, Arlo'nun iki parmağıyla küreğe dokunduğunu gördü.

Tam o sırada, kanonun önü alttan aldığı darbeyle havaya fırladı. Indra küpeşteye tutunabilmişti ama Arlo kenardan düşmüştü. “Arlo!” diye bağırdı Indra.

Kano tekrar suya düştü. Indra ayağa kalkmadan aceleyle kanonun ortasına gelip Arlo'yu sudan çekmeye hazırlandı. Ama Arlo suda değildi, sadece küreğini görebildi.

Yine de seslendi.

Ama yanıt alamadı.

Indra, Arlo'nun tam olarak nereye düştüğünü biliyordu. Can yeleğiyle su altında uzun süre kalamazdı. *Tabii Ekafos onu yakalamadıysa*, diye düşündü. Arlo'yu, bacaklarından birini canavara kaptırmış, suyun derinliklerine doğru çekilirken gözünde canlandırdı.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Hayır. Bir şey olsa görürdüm, diye düşündü. Su sıçrardı. Dalgalanırdı. Arlo hâlâ orada bir yerde olmalıydı.

Indra suya dalma içgüdüleriyle savaşıyordu. Suda ne yapabiliirdi ki? En azından kanodan her tarafı görebiliyordu.

En azından kanodan onu kurtarabilirdi.

Indra yerinde dönerek, gölde herhangi bir dalgalanma, Eka-fos'tan herhangi bir iz var mı diye etrafı taradı. Sonra bir şey değişti. Ani bir sessizlik oldu. Bir şeyler oluyordu.

Doğu yönünde ufukta kabarık bulutlar sürükleniyordu. Bulutlar ayı yavaş yavaş yutarken sudaki ışık –gümüş rengi yol– da kayboluyordu.

Rüzgâr çıkmıştı. Hava soğumuştı. Indra rüyelerinin diken diken olduğunu hissetti. Ne olup bittiğine anlam veremiyordu ama önemli olduğundan emindi. Yeniden, “Arlo!” diye bağırdı.

Indra bulutların ayı tamamen kapatmasını izledi. Göl artık dümdüz bir karaltıdan ibaretti, hiçbir özelliği olmayan bir boşluk.

Indra'nın gözleri doldu. Umursamadı.

Parmak uçları buruşmaya başlamıştı. Umursamadı.

Arlo'nun yüzeye çıkmasını bekleyerek gözlerini sudan ayırmıyordu. Adrenalin atağı hafifledikçe, kalp atış hızı da gitgide yavaşladı. Ama yerini çok daha kötüsüne bırakmıştı: içini kaplayan bir karanlık. Yüreğine çöken bir kaygı. Zehirlenmiş gibi hissediyordu.

Panikliyorsun, diye düşündü. Kes şunu. Nefes al.

Yavaşça nefes verdikten sonra kendisini derin bir nefes alma-ya zorladı. Annesi, anksiyete hastalarına nefes egzersizleri öğretiyordu. *Dört saniye boyunca nefes almalı, dört saniye boyunca tutmalı, sonra nefesini dört saniyede vermeliydi.*

Küreğini bir kenara bıraktı. Dinledi.

JOHN AUGUST

Orada. Rüzgâr sesinin altında, hafif bir uğultu. Mekanik bir ses. Bir motor sesi.

Indra tekneyi döndürmek için yelpaze vuruşları yaparak sesi takip etti.

Karşı kıyıda, yolda giden bir kamyonetin farlarını gördü. Kamyonetin markete doğru gidişini izledi. Göl Merkezi'ni gördü. Limanı.

Günümüze geri dönmüştü. Ama Arlo neredeydi?

Ya da daha önemlisi, *hangi zamandaydı?*

—38—

KAÇAKÇILIK

SAL GÜVENLİ BİR ŞEKİLDE BAĞLANDIKTAN SONRA Mitch, Dev'in Yumruğu'nun avcuna doğru yol aldı. "Haydi gelin. Burada bir yerde olması gerekiyor."

Mitch, gizli mağarayı abisinin bazı arkadaşlarından duyduğunu söyledi. "Buraya gelip bira içiyorlarmış. Bir gece yeterince sıkı bağlamadıkları için kanoları kaybolmuş. Sabah kıyıya yüzme zorunda kalmışlar."

Karanlıkta basacakları yerleri bulmak daha zordu. Arlo en arkadaydı. Thomas'ı göz önünde tutmak istiyordu.

Mağara, arka duvar hariç, tam da Arlo'nun hatırladığı gibiydi. Tebeşirle A harfi yazılı duvar şimdi boştu.

Wade sırt çantasından yanında getirdiği atıştırma malzemelerini çıkarmaya koyuldu: kraker, teriyaki soslu kuru et ve Arlo'nun tanımadığı bir marka iki parlak kırmızı renkli kutu kola. "Hem şekerli hem de normalden iki kat daha fazla kafeinli," diye açıkladı Wade. "On beş eyalette satışı yasak."

Birini açıp Arlo'ya uzattı. Sıcaktı ve doğrusu tadı tıpkı kola gibiydi.

Wade'in sırt çantasında son bir sürpriz daha vardı: dev bir kutu dezenfektan sprey.

"Bunu niye getirdin ki?" diye sordu Mitch.

Wade şeytani bir ifadeyle gülümseyip kutunun kapağını çevirdi. Kapak açıldığında folyoyla sarılı gizli bir bölme açığa çıktı. Hiçbiri gördüğüne inanamadı.

"James Bond gibisin!" dedi Thomas hayretle.

Mitch etkilenmiş bir halde kutuyu inceliyordu. "Bunu sen mi yaptın?"

"Üstelik hâlâ çalışıyor! Bakın." Wade, spreyi sıkarak havaya tatlı bir koku yaydı. "Çanta kontrolü yaparken kimsenin aklına daha dikkatli bakmak gelmedi." Arlo kendi kendine gülümsedi. Genç Wade'de de dayısının sanatsal becerileri ve kurallara uymama huyu vardı.

"Peki içindeki nedir?" diye sordu Thomas.

Wade folyoyu açıp, hepsinin çok iyi tanıdığı kırmızı-mavi-yeşil etiketli, Jif marka cam kavanozu ortaya çıkardı: *Fıstık ezmesi*.

"Ulurgezerler ne olacak?" diye sordu Mitch.

"Burada güvendeyiz," dedi Wade. "Uluyanlar yüzemez."

"Emin misin?"

"Culman'ın kitabına baktım. Yüzme bilmiyorlar." Kapağı çevirmeye başladı.

"Bekle, bekle!" dedi Mitch, Wade'in kolunu tutarak. "Kitap *yüzemediklerini söylüyor mu, yoksa yüzebildiklerine dair bir bilgi mi vermiyor?*"

"Aynı şey." Wade kavanozu açtı. Parmağını batırıp büyük miktarda fıstık ezmesini sıyrarak ağzına attı, sonra üstüne kolasından içti.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Daha sonra kavanozu diğerlerine uzattı. Ama kimse fıstık ezmesine dokunmak istemiyordu. Wade ağzındakini yuttuktan sonra, "Bakın, bu saatten sonra zaten ulurgezerler gelecekse gelecek. O yüzden bari siz de yiyin."

Diğer üçü birbiriyle bakıştı. Kavanozu alan ilk kişi Mitch oldu, iki parmağını fıstık ezmesine batırdı. Sonra kavanozu Thomas'a uzattı, o biraz daha az aldı. Arlo kavanozu ondan alıp bir yemek kaşığı kadar fıstık ezmesi aldı.

Yemeden önce kokladı. Minik fıstık molekülleri burnundaki tüm sensörleri uyararak bütün vücudunu harekete geçirdi. Tadına baktığında tam anlamıyla mest olmuştu. Fıstık ezmesini ilk tattığı an havai fişekler ve Noel gibiydi ve soğuk bir gecede sıcak pazen çarşafının arasına girmeye benziyordu.

Wade kulaklıklarını sırt çantasının üstüne yerleştirip Walkman'inin sesini yükseltti. Normalde gümbürtülü olan gitar ve davul sesleri küçük hoparlörlerden komik bir şekilde incecik çıkıyordu. Mitch ağzına attığı lokmalar arasında Walkman'e bakıyordu. "Bu çalan kim?"

"Black Flag," dedi Wade.

"Böcek savar markası gibi mi?" diye sordu Thomas.

"Ramones'e benziyor."

Wade öfkelenmişti. "Ramones'le ne alakası var? Ramones pop müzik yapıyor. Beach Boys gibi bir şey. Black Flag gerçek punk yapıyor.

"Her neyse," dedi Mitch, "ben Van Halen seviyorum."

"Elbette Van Halen'i seviyorsun. Beach Boys'un deri pantolon giyen versiyonu, başka bir şey değil."

Mitch, Wade'e takılmaktan hoşlanıyor gibiydi. "Ne yani, sevmediğin herkes Beach Boys'a mı benziyor?"

“Evet,” dedi Wade. “Beach Boys sevmediğim her şeyin tim-sali. Her şey güvenli ve neşeliymiş gibi, başına gelebilecek en kötü şey babanın arabasını sormadan almanmış gibi. Endişelenmeye gerek yok çünkü her şey harika. Hiç soru sorma! Otoriteye meydan okuma! Bu arada hükümet yozlaşmış durumda ve tüm seçimlerimizi bizim yerimize koca firmalar yapıyor, biz de ancak Coca Cola ile Pepsi arasında seçim yapabiliyoruz. Beach Boys sıradanlığın ve teslimiyetin somutlaşmış halidir.”

Mitch ve Thomas, Wade’in tiradı karşısında şaşırılmışa benziyordu ama dayısından neredeyse her gün benzer söylenmeler duyan Arlo bu duruma alışkındı.

Wade bir taş alıp arka duvara döndü. Bir çizgi çizmeye çalıştı ama taş iz bırakmıyordu. Daha iyi bir taş aramaya koyuldu.

“Bende bir şey var,” dedi Arlo. Elini cebine atıp dağın tepesinde bulduğu fosilleşmiş deniz kabuğunu aradı. Kabuğu Wade’e uzatınca, Wade incelemek için el fenerinin ışığını üzerine tuttu.

“Eskiden bütün buraları kaplayan bir okyanus varmış,” diye açıkladı Arlo. “Bu kabuğu birkaç gün önce buldum.” *Bundan otuz yıl sonra.*

Wade kabuğu alıp duvara bir A harfi çizdi, sonra belirginleştirmek için çizgilerin üstünden geçti.

“A harfi ne için?” diye sordu Arlo.

“Anarşi,” diye yanıt verdi Wade. “Punk rock.”

Wade, A harfinin etrafına bir daire çizmeye çalıştı ama kabuk parçalanmıştı.

Arlo birkaç gün önce duvardaki A harfini kimin çizdiğini merak etmişti. Artık biliyordu. Otuz yıl önce Arlo’nun ona verdiği deniz kabuğunu kullanan Wade çizmişti.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Arlo geçmişte sadece bir seyirci değildi. Geçmişi değiştiriyordu. Daha önce de değiştirmiş miydi? Zaten burada olması mı gerekiyordu?

Sonraki yirmi dakika boyunca filmler ve televizyon programları hakkında konuştular. Arlo bunlardan sadece birkaçını seyretmişti, bazılarının ismini duymuştu. Mitch'in evinde, Wade'in geçici bir heves olduğunu iddia ettiği kablolu TV vardı. "Neden otuz kanala ihtiyacınız var? Tek seferde sadece bir kanal izleyebiliyorsun zaten."

Arlo, Wade'e baktığı sırada duvara çizdiği A harfinde garip bir şey fark etti. Yüzeyden bir santim ileriye duruyor gibi görünüyordu. Arlo ışık oyunu olabileceğini düşünerek uzanıp harfe dokunmaya çalıştı.

Parmakları taşın içinden geçti.

Yine yanlış gördüğünü düşündü, bu yüzden taşla yaklaştı. Bu sefer, bunun optik bir yanılsama olmadığını anladı. Bütün eli duvarın içinden geçmişti. Duvar hâlâ oradaydı —onu görebiliyordu, sadece ona dokunamıyordu. Kördüğüm deneyimine çok benziyordu ama bu kez Arlo somuttu, duvar ise somutluğunu kaybetmişti.

Arlo'nun denemelerini ilk fark eden Thomas oldu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Thomas.

"Bu duvarda garip bir şey var." Arlo mağaranın girişine doğru baktı. Ayışığı, Dev'in Yumruğu'nun başparmağının üzerini aydınlatmaya başlamıştı ve şimdi doğrudan arka duvara yansıyor. Belki de duvar bu yüzden değişmişti.

Diğer çocuklar dönüp Arlo'nun daha ileriye uzanışını izledi. Somut bir şeye ulaşmıştı. Üstü düz, kare biçiminde kesilmiş bir taş. Bu taşın gerisinde aynısından bir tane daha vardı.

“Burada basamaklar var sanırım.” Bunun diğerlerine pek mantıklı gelmediğini biliyordu.

“Ulaşabiliyor musun?” diye sordu Wade.

Wade tereddüt içinde elini duvara uzattı; eli duvarın içinden geçerken şaşırması görünüyordu. “Hologram gibi.”

Arlo sürünerek ilerledi. Kafası kayanın olması gereken yere girdiğinde her şey karardı. Ama daha da ileri gittiğinde kendisini loş ışıklı bir yerde buldu.

Sekiz kabaca yontulmuş taş basamak, pırıl pırıl yıldızlarla dolu koyu mor renkli bir gökyüzüne uzanıyordu. Kısa müzik kesitleri duyuluyordu; kuş sesleri gibi tıngırtılı notalar.

Arlo gördüklerine inanamayarak gözlerini kırıştırdı, sonra Wade, Mitch ve Thomas’ın şaşkınlık içinde baktığı mağaraya geri daldı.

“Çocuklar, bunu görmemiz gerekiyor.”

Basamakların tepesinde, sağlam bir taş duvarın kenarında dar bir yol sola doğru kıvrılıyordu. Bu yol yürünebilecek kadar genişti, kenarları yuvarlanmış veya ufalanmıştı.

Etrafı ise koyu mor renkli bir boşluktan ibaretti. Burası Arlo’ya bir okul gezisinde gittiği planetariumu hatırlattı ama burada yalnızca yıldızlarla dolu bir tavan yoktu. Yolun aşağısına baktığında “gökyüzü”nün her yöne doğru, sonsuzluğa uzandığını fark etti. Müzik kesitleri dinmişti. Artık sadece bir uğultu duyulabiliyordu.

“Neredeyiz?” diye sordu Mitch. “Uzayda mıyız?”

“Tabii ki hayır,” dedi Wade. “Hava ve yerçekimi var. Burası uzay olsaydı çoktan ölmüş olurduk. Bence burası uzay-zamanda küçük bir boyut, bir çeşit baloncuk.” Arlo, Wade’in

ARLO FINCH: Ayışığı Gölü

etrafındakilerden daha fazla bilgisi olmadığı açıkça belliyken bile bu denli kendinden emin oluşuna hayran kaldı.

Thomas, "Geri dönmeliyiz," dedi. Diğerleri dönüp ona baktı. "Ya balon patlarsa?" Thomas gerçekten korkmuş görünüyordu.

Ya da gerçekten iyi rol yapıyor, diye düşündü Arlo.

Wade omuz silkti. "Elbette, patlayabilir. Ama burası çok eski görünüyor. Neden şimdi aniden patlasın ki?" Eliyle sol tarafı işaret etti. "Bu yol şu köşeyi dönüp devam ediyor sanırım. Bir baksak iyi olur."

Yürümeye başladı. Arlo onu takip etti, sonra Mitch. Thomas geride kaldı ama sonunda onlara yetişti.

Arlo duvara yakın durmaya özen gösteriyordu. Zaten yükseklikten hoşlandığı söylenemezdi ama burası özellikle rahatsız edici bir yerdi. Eğer düşerse nereye düşeceği ya da dibe vurup vurmayacağı bile belli değildi.

Köşeye vardıklarında yol sola doğru keskin bir şekilde kıvrılıyor, oradan da aşağı doğru uzanıyordu. Arlo, spor ayakkabısı çakıl taşlarının üzerine gelince kayıverdi ama çabucak kendini toparladı. Yüreği ağzına gelmişti. "Dikkat edin!" diye seslendi gerideki Mitch ve Thomas'a, aynı zamanda kendi kendine tembihlercesine.

Yol tekrar sola doğru kıvrıldı. Arlo köşeyi döndüğünde az kalsın Wade'e çarpıyordu; genç dayısı aniden durmuştu. Sebebi fark etmesi Arlo'nun bir iki saniyesini aldı.

Aşağıda, mor alacakaranlığın ortasında yüzen, taştan bir heykel vardı; heykelin sağ kolu meydan okurcasına yukarıya uzanıyordu. Boyutunu kestirebilmek mümkün değildi. Belki bir gökdelen kadardı. Ya da bir uçak gemisi. Yanında karşılaştırma yapabileceği hiçbir şey olmadığı için Arlo mecburen kendi boyuna göre hesaplama yapabildi.

Heykeli bir insan olarak düşündüğünde, o ve Wade yanında karınca boyutunda kalıyordu. Heykelin kıvrılmış iki parmağının arasındaki eğimli kısımda duruyorlardı; uzanan kolun ucundaki yumruktaydılar.

Hâlâ Dev'in Yumruğu'ndaydılar. Ama şimdi tamamını görebiliyorlardı.

Mitch hayranlıkla, "Vay!" dedi. Thomas bir şey söylemedi.

Dev, boyutuna göre biraz insansı görünüyordu ama temel insan özelliklerine sahip değildi. Gözlerinin ve burnunun yerinde beşgen çukurlar yer alıyordu. Ağzı yokmuş gibi görünüyordu.

"Ölü mü?" diye sordu Mitch. "Yoksa sadece bir heykel mi?"

"Bir titan olabilir," dedi Wade. "Bir çeşit gök tanrısı."

"Yolumuza devam edelim," dedi Arlo. Yol, heykelin avuç içine kadar uzanıyordu. Kızıltüy Gölü'ndeki taştan yumruğun aynısı gibi görünüyordu ama daha az yıpranmıştı. Arlo son bir saat içinde ikinci defa aynı heykele tırmanıp gizli mağaraya yönelmişti. Ne var ki şimdi kendine çok farklı sorular soruyordu: *Bu olay önceden olmuş muydu? Eğer öyleyse neden Wade ve Mitch bu konuda bir şey söylememişlerdi?*

Arlo adımını şaşırp kayalık yamaçtan aşağı kaydı. Heykelin avcundaki düzlüğe çarpmadan Wade ve Mitch onu tutmayı başardı.

"İyi misin?" diye sordu Wade.

"İyiyim." İyiydi ama dirseği oldukça kötü bir şekilde yaralanmıştı. Yavaşça doğrulup yere daha sağlam bir şekilde bastı. Yarası öyle çok kanamıştı ki damlalar birbiri ardına süzülüp taşlara düşüyordu.

Thomas, "Geri dönmeliyiz," dedi.

ARLO FINCH: Ayışığı Gölü

“İyiyim ben,” dedi Arlo. “Kanama birazdan durur.” Arlo yaranın üstündeki kiri temizledi. Parmaklarındaki kan parlak kırmızıydı. Öylece kana baktı.

Wade fularını çıkarıp Arlo'nun dirseğinin etrafına sardı ve bir düğümle sabitleyerek yarayı hızlıca bandajlamış oldu.

Bir izci zaman zaman kan kaybedebilir. Dağda yaşam böyle bir şey. Arlo sarı fulardaki kan lekesini sorduğunda dayısı böyle yanıt vermişti.

Benim kanımmış, diye düşündü Arlo. *Her zaman benim kanımdı.*

“Tırmanabilir misin?” diye sordu Wade.

Arlo, bu kadar yakından dayısının gözlerinin içini görebiliyordu. Otuz yıllık farka rağmen aynı kişiydi.

Arlo başını salladı. “Tırmanabilirim.”

— 39 —

KÜLLERİN İÇİNDE

DEV'İN YUMRUĞU, ayrı ama birbirine bağlı iki yerden oluşuyordu.

İlki Kızıltüy Gölü'nün ortasındaki kayalık adaydı. Üzerinde çatlaklar, yosunlar ve kuş yuvalarının kalıntıları vardı. Tepesine doğru, işaretparmağı ile ortaparmağın arasında, tavanı eğilmenizi gerektirecek kadar alçak tavanlı gizli bir mağara vardı.

İkinci Dev'in Yumruğu ise dev bir taştan heykelin koluna bağlı vaziyette, kozmik bir boşlukta süzülüyordu. Bu heykel hiç bozulmamıştı —üzerinde ne bir çatlak ne yosun ne de ağaç dalı vardı— ve yumruğun içinde gizlenmiş küçük bir bölme bulunuyordu. Duvarlarında gümüş ve altın renkli damarlar vardı. Arlo elini duvarda gezdirirken, bunların aslında devin damarları olup olmadığını merak etti. Bir zamanlar canlı olduğu varsayılırsa belki de damarlarında kan yerine sıvı metal dolaşıyordu.

Bu alanın orta yerinde, küllerle dolu bir ateş çemberi vardı. Wade ateş olup olmadığını kontrol etmek için elini çemberin üzerine tuttu, sonra parmağıyla külleri karıştırdı. Küller, kum

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

saatinin içinden süzülen kum taneleri gibi gizli deliklerden süzölmeye başladı.

Çocuklar paniklemiş halde bakiştılar. Bu iyi bir şey miydi? Kötü müydü? Kaçmalılar mıydı?

Karar verecek zaman yoktu. Beş saniye içinde küller yok oldu ve yerinde otuz santim uzunluğunda ve iki üç santim genişliğinde bir nesne belirdi. Nesnenin yarısı metal bir saptı; üzerinde çeşitli hayvan ve yaprak desenleri ile ayın evrelerini tasvir eden karmaşık bir gravür vardı. Diğer yarısı ise bir bıçaktı, bir noktada kesişen üç keskin düzlemden oluşan bir bıçak.

Arlo daha önce hiç böyle bir bıçak görmemişti. İlkel bir alere benziyordu. Törenseld.

“Sizce bu ne?” diye sordu Mitch.

“Bıçak olması dışında mı diyorsun?” diye sordu Arlo.

Mitch, Arlo’ya şaşkınlık içinde baktı. “Neden bıçak dedin ki?” diye soran Wade de aynı şekilde bakıyordu.

Şimdi Arlo’nun kafası karışmıştı. Bazı sözcükleri bir şekilde unutup unutmadığını ya da onların başka bir şeye bakıp bakmadığını merak etti.

Wade uzanıp nesneyi eline aldı. “Oldukça ağır.” Keskin bir cismi inceleyen herhangi bir insanın göstermesi gereken özendden bihaber gibiydi. Gravürü incelediği sırada bıçak doğrudan eline saplandı ama hiçbir hasara yol açmamıştı. Kan yoktu, yara yoktu.

Wade bunu fark etmemişti bile.

Bıçak soyuttu. Bir şeylere dokunmadan içinden geçebiliyordu. Ve de belli ki Arlo dışında onu kimse göremiyordu.

“Sustalı bıçak gibi bir şey mi?” diye sordu Wade.

“Hayır, bıçak orada, ucunda. Sadece göremiyorsunuz.” Arlo elini uzattı. Wade bıçağı ona verdi.

Bıçağın sapı tenine değdiği an, Arlo sağır edici bir müzik sesi duydu. O kadar korkmuştu ki bıçağı ateş çemberine düşürüyordu. Bıçağın takırtısının ardından her şey tekrar sessizleşti.

“Ne oldu?” diye sordu Thomas.

“Duymadınız mı? Müzik sesi vardı...”

Çocuklar başlarını iki yana salladı. Arlo bıçağın üzerine doğru eğildi. Kendisini hazırlayarak bir parmağıyla bıçağın sapına dokundu.

Müzik yine aynı derecede gürültülüydü ama o kadar sarsıcı değildi. Müziği dinlerken, önceden duyduğu melodileri tanımaya başladı, şimdi bunları çok daha yüksek sesli duyuyordu. Daha önce müziğin belli kısımlarını duyarken, şimdi bütününü duyuyordu. Tam bir kaostu, aynı anda yüzlerce şarkı çalıyordu ama acı verici değildi. Sadece gürültülüydü.

Arlo bıçağı eline alıp incelemeye koyuldu. Buğulu camdan yapılmışa benziyordu. Dokunmaya çalıştı ama parmağı içinden geçti.

“Ne yani, şurada bir bıçak olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu Wade. Arlo müzik sesinden onu duymakta zorlanıyordu; sesini yükseltmeden konuşuyordu.

“Biz göremiyorsak sen nasıl görebiliyorsun ki?”

“Çünkü bazen bazı şeyleri görebiliyorum. Ruh dünyasındaki şeyleri.” Arlo, Çam Dağı’nda hayalet köpek Cooper’ı ilk defa gördüğü öğleden sonrayı düşündü. Bunu ilk anlattığı kişi dayısıydı.

“Garip gözlerin yüzünden, değil mi?”

“Sanırım.” Arlo alınmamıştı. Wade’in konuşma şekli böyleydi.

Thomas elini uzattı. “Tutabilir miyim?”

“Hayır,” dedi Arlo. “Güvenli olduğunu sanmıyorum.”

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Thomas'ın kafası karışmıştı. "Öyleyse sen nasıl tutabiliyorsun?"

"Benim için de güvenli olduğundan emin değilim."

Arlo bir önsezi üzerine dışarıya bakmak için açık alana doğru ilerledi. Gördüğü şey tüylerini ürpertti.

Boşlukta binlerce ruh süzülüyordu. Bazıları hayvan şeklindeydi –kuşlar, aslanlar, geyikler– ama çoğu karanlığın içine karışan karmaşık ışık huzmelerinden ibaretti. Arlo kuzey ışıklarını hiç görmemişti ama aşağı yukarı böyle bir manzara olması gerektiğini düşündü. Ama bu ışıklar ona o kadar yakındı ki sanki uzansa onlara dokunabilecekti. Serbest eliyle uzanıp parıltılı bir enerji şeridinin parmaklarının arasından geçişini izledi. Titreşimini, melodisini hissedebiliyordu.

"O ne?" diye sordu Wade. "Ne görüyorsun?"

"Ruhlar," diye yanıt verdi Arlo. "Her yerdeler."

Derken onu gördü. *Ekafos*.

Boşlukta kıvrıla kıvrıla süzülen deniz yılanı, ruhların içinde açık arayla en büyük olanıydı. Temelde Arlo'nun gölde gördüğü haline benziyordu ama bu onun gerçek formuydu. Burası onun eviydi.

Arlo'ya bakıyordu. Yaratığın doğrudan iletişim kurma becerisi yoktu ama Arlo onun zeki olduğunu anlayabiliyordu. *Benim buraya gelmemi istedi*, diye düşündü. *Buraya gelebilmem için beni göle düşürdü*. Ekafos Arlo'ya saldırmaya değil, ona yol göstermeye çalışmıştı.

Arlo bıçağı gösterip kendisini işaret etti. *Bu benim için mi?*

Ekafos kıvrılarak bir sarmal çizdi. Arlo bunun ne anlama geldiğinden emin değildi.

Sonra yeni bir ses duydu: bir patlama sesi. Çatlama. Gürültülü ama uzaktan gelen bir ses.

Ruhlar sesi duyar duymaz kaçışmaya başladı. Hayvan şekilli ruhlar saklanacak bir yer ararken telaşla devin vücudundaki girintilere sığındılar.

Çatırtı sesleri artıyordu. Daha fazla patlama sesleri geliyordu. Gök gürültüsü değildi ama ona benzer bir şeydi.

Arlo çocuklara baktı. "Gitmemiz gerekiyor."

Dönüş yolu kolaydı. Arlo taş basamaklara ulaşana dek duvara sarılarak ilerledi. Sonra mağaraya girer girmez ilk iş Kızıltüy Gölü'ne bakan girişe yöneldi.

Fırtına çıkmıştı. Henüz yağmur yağmıyordu ama gözlerini acıtacak kadar kuvvetli bir rüzgâr esiyordu. Çocuklar ipi kopmadan önce şişme sallarının havada bir uçurtma gibi süzülüşünü, sonrasında uçup gidişini izlediler.

"Hayır, hayır, hayır!" diye bağırdı Mitch.

"Şimdi geri nasıl döneceğiz?" diye sordu Thomas çaresizlik içinde.

Wade dimdik yukarıya bakıyordu. "Beyler!"

Arlo gözlerini kısarak Wade'in bakışlarını takip etti.

Karanlık gökyüzü parçalara ayrılmıştı, takımyıldızlar arasındaymış gibi çatlaklar oluşmuştu. Sanki gökyüzü camdan yapılmıştı ve şimdi ağır çekimde parçalara ayrılıyordu.

Yıldızların arasındaki boşluklardan karanlık dokunaçlar uzanıyordu. Siklonlar gibi bükülerek yeryüzüne doğru yol alıyordu. Her birinin ucu parlıyordu.

"O da ne?" diye sordu Wade. "Ne oluyor?"

Arlo yanıtı bildiğinden neredeyse emindi.

"Ötedünyalılar..."

—40—

KAÇIŞ

ŞOK VE KORKU. O zaman böyle tanımlamışlardı.

Üç yıl önce FBI, Arlo'ların Philadelphia'daki evine baskın düzenlemişti. Şafak söktükten hemen sonraydı. Arlo evin giriş kapısının parçalanarak açılmasıyla uyanmıştı. Siyahlara bürünmüş bir adam, elinde bir tüfekte yatak odasının penceresinin önünde duruyordu. Jaycee'nin odasından çığlıklar duyuluyordu. Anneleri sakın kalmalarını söylüyordu. Koridorda yürüyen adamlar bütün odaları tek tek kontrol ediyordu. Arlo ne aradıklarını biliyordu: Babasını arıyorlardı. Ama o çoktan Çin'e giden bir uçağa binip gitmişti bile.

Dev'in Yumruğu'nda duran Arlo, gökyüzünden süzülen kara dokunaçların gölün her tarafına parlak ışıklar saçarak aynı stratejiyi uyguladıklarını fark etti. Çocukların etrafı ezici bir güç tarafından kuşatılıyordu. Şok ve korku.

Wade bir fotoğraf çekti. Makinenin flaşı patladı.

"Bellman!" diye bağırdı Mitch. "Gerçekten harika. Artık burada olduğumuzu biliyorlar."

"Bence zaten biliyorlardı," dedi Arlo. "Bizi bekliyorlardı. O yüzden buraya bu kadar hızla ulaştılar."

Son dokunaç da ışık saçarak gökyüzünü kapladı. Şimdi ışıklar hareket etmeye başlamıştı. Gölün üzerinden süzülerek Dev'in Yumruğu'na doğru ilerliyorlardı.

"Geliyorlar!" diye haykırdı Thomas.

"Ne istiyorlar?" diye sordu Wade.

Arlo bıçağı kaldırıp gösterdi. "Bunu istiyorlar. Ya da beni. Ya da ikisi birden."

"O zaman niye vermiyorsun?" diye sordu Mitch. "Belki giderler."

Wade aynı görüşte değildi. "Hayır. Eğer bıçağı istiyorlarsa onlara veremeyiz. Elimizdeki tek koz bu."

"Saklanabiliriz," dedi Thomas. "Mağaraya girebiliriz ya da az önceki o garip yere geri dönebiliriz."

"Nereye kadar saklanabiliriz?" diye sordu Wade. "Burada mahsur kalabiliriz."

Arlo gölün öbür ucuna baktı. Yazdiyarı'nın ışıkları tam olarak seçilemiyordu. "Kıyıya ulaşabilirsek bizi Gür Ormanlar'a sokmanın bir yolunu bulabilirim. Orada güvende oluruz. Yani, *daha güvende oluruz.*"

Bunu, Hadryn'in Ötedünyalıların Gür Ormanlar'a giremediği konusunda doğruyu söylediğini varsayarak önermişti.

"Kıyıya nasıl gideceğiz?" diye sordu Mitch. "Salımız yok ve kıyı yüzemeyeceğimiz kadar uzakta."

Arlo sessiz kaldı. Işıklar her taraftan yaklaşıyordu.

Wade kamerasını çantasına tıktı. "Çocuklar, bir seçim yapmamız gerekiyor."

"Finch, onlara bıçağı ver," dedi Mitch.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

“Bıçağı versek bile bizi öldürebilirler,” diye karşı çıktı Wade.

Arlo elinde tuttuğu bıçağa baktı. FBI ajanları Philadelphia'daki evlerini bastığında, yalnızca babasını aramıyorlardı. Bulduğu şifreleme sisteminin nasıl çalıştığını anlayabilmek için nodarını, telefonunu ve özellikle de bilgisayarını arıyorlardı. Sistemin nasıl çalıştığını bilmeseler de bir şekilde kontrol etmeleri gerektiğini biliyorlardı.

Ötedünyalılar bu bıçaktan korkuyor, diye düşündü. *Bıçağın yapabileceklerinden korkuyorlar.* Rielle, bir silah bulduğu konusunda onu uyarmıştı. Bu, o silah mıydı?

Işıklar şimdi öyle yaklaşmıştı ki Arlo artık şekillerini iyice seçebiliyordu. İşte o an, bugüne dek çok yanlış bir varsayımda bulunduğunu fark etti.

Arlo Finch, Ötedünya halkını her zaman için aşağı yukarı insan boyutlarında hayal etmişti.

Değillerdi.

“Bunlar dev boyutundalar.”

Ötedünya halkı, yetişkin insanların rahatlıkla üç katı büyüklüğündeydi. Ne var ki mağaralarda geçen peri masallarında anlatılanların aksine, hepsi ince yapılı ve zarif giyimliydi. Bazıları vücutlarına yapışan uzun kıyafetler, bazıları ise metal kaplamalı tunikler ve pantolonlar giymişti. *Üniforma giymiyorlar,* diye düşündü Arlo. *Hepsi farklı giyinmiş.* Yüzleri maskelerin veya miğferlerin ardında gizliydi.

Çizgi romanlarda Süpermen, ayak parmakları gerilmiş vaziyette geriye bakarken, bir bacağı diğerinden biraz önde duracak şekilde uçuyordu. Her biri suyun birkaç santim üzerinde süzülen Ötedünyalılar da işte böyle duruyordu. Uçma yetileri ellerinde tuttukları ışıltılı asalardan geliyor gibiydi.

En azından yirmi kişilerdi ve birkaç dakika içinde çocuklara ulaşacaklardı. Arlo bir çıkış yolu arıyordu. Kayaların ucundan

suya atlamayı düşündü ama kayaları ıskalayacağından tam olarak emin değildi.

Sonra bir şey gördü: dağın tepesinden yükselip kıvrılcımlar saçan büyük bir sis bulutu. Ön tarafı kıvrılarak dalgalı bir duvar oluşturmuştu.

Arlo onunla daha önce karşılaşmıştı, ne var ki elinde tuttuğu bıçak sayesinde, o ana dek görmediği gerçek formunu şimdi görebiliyordu.

Bu Büyük Meltem'di. Ve öfkeliydi.

Rüzgâr Ötedünyalılara doğru atıldı. Ötedünyalıların yarısı göle düşerken, diğer yarısı da rüzgârın gazabından korunmak için etrafa kaçıştı.

"Ne oluyor?!" diye sordu Wade. Diğerleri Büyük Meltem'i göremiyordu. Tek görebildikleri, Ötedünyalıların oradan oraya savrulmasıydı.

Bu sırada gölde de hareketlenmeler başlamıştı. Suda garip şekilli dalgalar oluşuyordu. Arlo dipten gölün yüzeyine doğru çıkan şekiller fark etti. Daha fazla ruh toplanıyordu. Sıraya dizilmiş benziyorlardı.

"Gitmemiz gerek!" Arlo bıçağın sapını dişlerinin arasına sıkıştırarak kayalardan aşağıya inmeye hazırlandı. Wade ve Mitch onu takip etti ama Thomas mağaranın içine girip saklandı.

"Thomas! Acele et!" diye bağırdı Mitch. Sonra peşinden gitmek için geri tırmanmaya başladı.

Arlo, Mitch'i kolundan tuttu. "Hayır! Bırak onu!"

"Neden?"

"Ona güvenemeyiz," dedi Arlo. "O sandığınız kişi değil."

Mitch, "Thomas benim obamda," diyerek Arlo'yu ittirdi. "Seninle daha bu akşam tanıştım."

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Mitch geri tırmanmaya devam etti.

"Ne yapıyoruz Finch?" diye sordu Wade. "Yüzecek miyiz?"

Arlo dönüp göle baktı, su hâlâ alışılmadık şekillerde dalgalanıyordu. "Hayır. Koşacağız."

Bıçağı cebine koyarak çömeldi ve Dev'in Yumruğu'nun kenarından kaydı. Suyu düşmemişti, daha ziyade suyun üstüne düşmüştü. Ayakkabıları suyun yalnızca yarım santim kadar içinde duruyordu. Altında ise zemin vardı – ruhlar tarafından bir arada tutulan su kütlesi.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Wade.

"Ben yapmadım! Acele et!" Tepelerinde Ötedünyalıların bir kısmı geri dönmeye başlamıştı. Diğerleri ise sudan çıkmaya çalışıyordu.

Wade önce tereddüt ettiyse de sonunda suya atladı. Çok iyi bir iniş değildi ama ayakta durmayı başarmıştı. Bir adım atma riskine giremeyecek kadar gergin görünüyordu.

"Hadi!" diye bağırdı Arlo. Arlo, peşinde Wade'le birlikte kıyıya doğru koşmaya başladı. Bastığı yerler sağlamdı ama gölün geri kalanı hâlâ sıvı halde görünüyordu. Arlo, ruhların nereye doğru gittiklerini tahmin edebilmeleri için düz bir çizgide koşmaya çalışıyordu.

Derken göz ucuyla, aşağıya doğru süzülen bir Ötedünyalı gördü. Arlo hızını hiç kesmeden ona doğru bir parmak ışığı fırlattı. Tam isabet ettirememişti ama birkaç saniye sonra, bir rüzgâr patlaması Ötedünyalı'yı gerisingeri itirdi.

Büyük Meltem onları izliyordu. Arkalarını kolluyordu.

Yazdiyarı biraz ilerideydi. Arlo, kıyıda toplanmaya başlayan izcilerin gökyüzüne ve Ötedünyalılara hayret içinde baktıklarını görebiliyordu.

Arlo ve Wade'in su üzerinde koştuğunu ilk fark eden kişi dış telli çocuk Cunningham oldu.

"Bu Bellman!"

"Geri çekilin!" diye bağırdı Arlo. "Kıyıdan uzak durun!"

Bu uyarı boşunaydı; insanlara havai fişekleri izlemeyi kesmelerini söylemekten farksızdı.

Kıyıya ulaşan Arlo, çamura bastığında kayıp düştü. Wade onun kalkmasına yardım etti. Dönüp arkalarına bakılar.

Ötedünyalılar hâlâ gölün üstündeydi. Şu anda hedeflerinden vazgeçmişe benziyorlardı. Asalarından kamçı gibi uzun, parlak enerji kanalları savruluyordu. Bunlarla peş peşe görünmeyen bir cisme saldırıyorlardı.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Wade.

Arlo bıçağı cebinden çıkardı. Bıçağı eline aldığı an, Ötedünyalıların Büyük Meltem'in etrafını kuşattığını görebildi. Büyük Meltem o kadar büyük, o kadar güçlüydü ki içlerinden bazıları nı peşinden sürüklüyordu. Ama saldırılar kesiliyordu.

"Rüzgârı yakalamaya çalışıyorlar," dedi Arlo. Bunun Wade için bir anlam ifade etmediğini biliyordu.

"Koşmaya devam etmemiz gerekiyor. Bizi Gür Ormanlar'a götürebileceğini mi söylemiştin?"

"Belki götürebilirim. Ama pusulam yanımda değil."

Wade sırt çantasını çıkarıp karıştırmaya başladı. Sonra oldukça yıpranmış, metal bir izci pusulası çıkardı. "Buldum. Benimkini alabilirsin."

Pusulasını Arlo'nun avcuna bıraktı.

Bu, Arlo'nun her zaman kullandığı pusulaydı, Wade dayısının ona verdiği pusula.

"Hadi gidelim!" dedi Wade. Yamaçtan yukarıya, Yazdiyarı'na doğru koşmaya başladı. Kamp alanı şimdi bomboştı. San Oba'daki tüm izciler gölün kenarında durmuş olup bitenleri izliyordu.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Arlo dönüp Büyük Meltem'e baktı.

Ötedünyalıların darbelerinden ikisi ne zaman üst üste gelse her taraf aydınlanıp sarsılıyordu. Büyük Meltem bağlanıyordu. Bir tutsak gibi. Büyük Meltem, Ötedünyalıları kıyıya yaklaştırdığı sırada bütün izciler kaçışmaya başladı. Kötü bir şeyler olduğunu herkes anlamıştı.

"Koşun! Koşun!" diye bağıırıyordu Cunningham. Kendi tavsiyesine uyarak Ötedünyalılarından uzaklaşmak için gölün kenarından koşmaya başladı.

"Finch! Haydi!" diye bağırdı Wade.

Ötedünyalıların darbeleri gitgide artarak Büyük Meltem'i kuşatıyordu. Büyük Meltem karşı çıkıyor, oradan oraya savruluyordu ama bu durumda Ötedünyalıların üstün olduğu belliydi. Parlak ipler etrafını sarmıştı. Onu tutsak ediyorlardı. Arlo onun hâlâ son derece öfkeli olduğunu görebiliyordu ama ne yaparsa yapsın ellerinden kurtulamıyordu.

Sönen bir balon gibi, yavaş yavaş kıyıdaki kayalara çarpıp devrildi.

Büyük Meltem'i saran ağ daha da sıkılaşmıştı. Büyük Meltem küçülüyor, daha doğrusu sıkışıyordu.

Ötedünyalılarından biri, elinde gaz lambası gibi bir nesneyle ona doğru yaklaştı. Arlo bu nesnenin onu hapsedmek için tasarlandığını tahmin etti.

Elinde tuttuğu bıçağa baktı. İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu. Ama denemesi gerektiğini biliyordu. Gölün kıyısına doğru koşmaya başladı.

Wade ona, "Finch!" diye bağırdı. "Ne yapıyorsun?!"

Yeni gelen bir Ötedünyalı ona doğru atıldı. Arlo karşılık olarak bıçağı savurdu.

Bıçak, asanın ucundan çıkan kırıbacın içinden geçip onu kesmişti.

Bıçak işe yarıyor, diye düşündü Arlo.

Büyük Meltem'in bağlı olduğu kayalara ulaşmıştı. Parıldayan ipler enerji yüküyle çatırdıyordu. En yakınındaki ipi bıçakla kesti. Bıçak ipin içinden geçti, ipin serbest kalan uçları cızırdayarak havaya savruldu.

Arlo diğer ipleri de birbiri ardına kesmeye devam etti, bu sırada Büyük Meltem'in mücadelesiyle iplerin bazıları kendiliğinden kopuyordu.

Geriye doğru bir adım attı. İpler teker teker kopuyordu.

Wade yamaçtan olanları izliyordu. "Yere yat!" diye bağırdı Arlo, kendi de yere yatmadan hemen önce.

Arlo Büyük Meltem'in kurtulduğunu görmemişti ama hissetmişti.

Bir patlama oldu; yüzlerce kasırganın gücünün bir anda açığa çıkmasıyla oluşan bir patlamaydı bu. Yüzü ıslak toprağa batan Arlo güçlükle nefes almaya çabaladı. Tüm hava çekilmişti, tamamı Büyük Meltem'in öfkesine kanallize edilmişti.

Arlo etrafındaki bazı ağaçların patladığını duydu. Diğerleri ise devriliyor ya da köklerinden kopuyordu. Sirtına çamur ve toprak yağmuru yağıyordu. Sonra etraf sessizleşti.

Arlo önce bir gözünü, sonra diğerini açtı. Dirseklerinin üzerinde doğruldu.

Yazdiyarı yıkılmış, darmaduman olmuştu. Bazı ağaçlar hâlâ yavaş yavaş devriliyor, devrilirken diğer ağaçların dallarını eziyordu. Kayaların yakınındaki tabela direkleri hâlâ yerinde duruyordu ama tabelalar uçmuştu.

Arlo, *Yazdiyarı'nın başına gelen olay buymuş, diye geçirdi içinden. Bunu ben yaptım.*

Uzakta, Wade şaşkın bir şekilde ayağa kalktı. Görünürdeki tek izci oydu. Çarpışma esnasında herkes kaçmıştı. *Bu yüzden çok azı yaralandı, diye düşündü Arlo.*

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Sonra dünya yeşile büründü.

Zümrüt yeşili ışık, titreşen bir parıltı halinde her taraftan yayılıyor gibiydi. Arlo ellerine baktığında tırnaklarının ne kadar parlak olduğuna hayret etti.

Ses de geliyordu. Yağmur atıştırması gibi hafif bir gürültü. Sakinleştirici bir etkisi vardı. Arlo kalp atış hızının yavaşladığını hissetti.

Philadelphia'da FBI'ın babasını aramaya geldiği o sabahı düşündü. Ön kapı parçalanarak açılmıştı.

Gerçekten öyle mi olmuştu? Belki de kapıyı çalmışlardı.

Pencereden dışarı baktığında polis zırhı içinde bir adam görmüştü.

Yoksa görmemiş miydi? Tekrar baktığında orada kimse yoktu.

Jaycee çılglık atmamıştı. Anneleri, sakın olun diye bağırırmıştı.

Çünkü ortada endişelenmek için bir sebep yoktu. Hiçbir şey olmamıştı.

Arlo bu anının çözüldüğünü, bir rüya gibi silindiğini hissetti.

Ona tutunmaya çalıştı.

Bu Ösedünyalıların işi. Bunu onlar yapıyor. Bize olanları unutturuyorlar.

Sırt çantasını kapatmakta olan Wade'in yanına koştu.

"Dostum, olanları gördün mü?" diye sordu Wade. "Kasırğa bizi öldürmediği için şanslıyız."

Arlo onu kolundan tuttu. "Gitmemiz gerekiyor. Şimdi!"

"Evet. Geliyorum." Wade bir süre Arlo'nun yanında yürüdü, sonra aniden durdu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Gür Ormanlar'a."

JOHN AUGUST

“Süper! Çok iyi.” Sonra Wade utangaç bir ifadeyle gülümseyerek, “Bu arada sen kimsin?” diye sordu.

Arlo kalbinde bir sızı hissetti ama zorla da olsa gülümsedi. “Benim adım Finch.”

Wade elini uzattı. “Bellman. Tanıştığımıza memnun oldum.”

— 41 —

KURTARMA GÖREVİ

“NE DEMEK KAYBOLDU?” DEDİ WU.

Neredeyse gece yarısıydı ve Mavi Oba'nın kalan beş üyesi piknik masasının etrafında toplanmıştı. Indra çadırlarına gidip hepsini uyandırmıştı.

“Arlo kayıp mı şimdi?” diye sordu Julie, esnemesini bastırırken.

“Öldü mü?” diye sordu Jonas.

“Hayır! Yani en azından sanmıyorum,” dedi Indra.

“Ee, o zaman nerede?” diye sordu Thomas.

“Bilmiyorum.”

“Biri kaybolursa bunu oymakbaşına söylememiz gerekiyor,” dedi Wu. “O da gözetmene söyler, böylece bir arama ekibi kurabilirler.”

“Onu bulamazlar!” Indra kısa kesti: “Arlo hiçbir yerde değil, en azından *şu anda* değil. Sanırım geçmişte takılıp kaldı.”

Sonraki on dakika boyunca Indra onlara her şeyi anlattı: gölü, canavarı, kayıp kamp alanını. Bütün bunları anlattığı sırada, Arlo'yla obanın geri kalanından ne çok şey sakladıklarını fark etti.

"Neden herkes sürekli Arlo'yu öldürmeye çalışıyor?" diye sordu Julie. "Hiçbir kötülüğü yok halbuki."

"Gözleri yüzünden," dedi Jonas. "O bir *ikruh*, artık ne demekse. Cadı ona böyle demişti, hatırlıyor musun?"

"Hangi cadı?" diye sordu Thomas.

Alevler Vadisi'nde olup biten her şeyi açıklayacak zamanları yoktu. Wu, Thomas'a kısaca özet geçti: "Geçen kış, Gür Ormanlar'da Arlo'nun peşinde bir cadı vardı. Neredeyse hepimizi öldürüyordu ama sonra kaçmayı başardık."

"Bekle bir saniye," dedi Thomas. "Gür Ormanlar'a gittiğini zi, orada bir cadıyla savaştığınızı ve hayatta kaldığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Arlo sayesinde," dedi Julie. "O, Gür Ormanlar'da yolunu bulabiliyor."

Jonas, Indra'ya baktı. "Şu an orada mı? Gür Ormanlar'da mı?"

"Sanmıyorum. Geçmişe gittiğimizde normal dünyada olduğumuzdan eminim. Deniz canavarı Ekafof hariç, o kesinlikle doğaüstü bir yaratık. Sanırım ayla ya da ayışığıyla bir ilgisi var. Ay bulutlarla kaplandığı an Arlo gitmişti. Ben de buraya geri döndüm. Şu ana."

"Peki ama Arlo neden dönmedi?" diye sordu Wu. "Sen döndüysen o neden dönmedi?"

Indra emin değildi. "Ben kanodaydım. O suyun içindeydi. Belki de bu yüzdendir."

Wu ileri geri yürüyerek kafasındaki teoriyi geliştirmeye koyuldu. Diyelim ki ayışığı gölü bir şekilde etkiliyor. Şarj ediyor gibi. Elektriklendiriyor."

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

“Bu gece dolunay var,” dedi Jonas.

“Doğru,” dedi Wu. “Belki sadece dolunayda ya da özel ay evrelerinde falan oluyordur. Ama göle ayışığı vurduğu sürece, zaman aynı şekilde ilerlemiyor. Her şey karmakarışık hale geliyor. Deniz canavarları ve dev yusufçuklar ortaya çıkıyor.” Wu’nun gözleri kocaman açıldı. “Belki göl gerçek bir göl değildir. Ya büyülü bir denizse? Bir Zaman Denizi!”

“Arlo Zaman Denizi’nde mi mahsur kaldı?” diye sordu Julie.

“Zaman Denizi demeyi bırakın,” dedi Indra. “Wu bunu az önce uydurdu.”

Ama Wu bu yeni isme bayılmıştı. “Arlo Zaman Denizi’nde bir *kazazede*. Deniz *kazazedesi*!”

“Zaman Denizi diye bir şey yok!” diye itiraz etti Indra. “Eğer bir isim koymamız gerekiyorsa bu Ayışığı Gölü olur.”

“Ah, bu ismi daha çok sevdim,” dedi Julie. “Daha gizemli.”

Jonas bu ismi pek sevmemişti. “Zaman Denizi daha havalıydı.”

“Oylayabiliriz,” diye önerdi Wu.

Thomas araya girdi. “Millet, gölün ismi önemli değil. Arlo kayboldu. Mahsur kaldı. Ona ulaşmanın bir yolunu bulmalıyız. Hepiniz daha önce böyle şeyler yaptığınızı söylüyorsunuz. Daha önce nasıl yapmıştınız?”

“Yanımızda Connor vardı,” dedi Julie.

Indra, Wu ve Jonas sessizce başlarını salladılar. Julie haklıydı. Aradaki tek fark Connor’dı.

“Bakın, Connor harika biri gibi görünüyor ama şu an yanımızda değil. O yüzden hepinizin üzerine düşeni yapması gerekiyor. Küçük detayları bir kenara bırakıp birlikte nasıl çalışabileceğinizi bulmalısınız.”

Herkes uzun bir süre sessiz kaldı, kimse birbiriyle göz teması kurmak istemiyordu.

Sonunda Jonas söze girdi. "Yardım alabileceğimiz biri var mı? Gözetmen Mpasu gibi?"

"Indra, Arlo'nun kimseye güvenmediğini söyledi," dedi Thomas. "Kimden yardım istesek doppelgänger ya da başka bir şey çıkabilir."

"Belki bir kitaba bakabiliriz," diye önerdi Julie. "Siz her zaman kitaplara bakıyorsunuz."

"Doğa Merkezi'nde *Culman'ın Yaratıklar Kitabı*'ndan bir tane var," dedi Indra. "Ama burada bir canavarla karşı karşıya olduğumuzu sanmıyorum, en azından çoğunlukla. Bu başka bir şey. Doğal bir olay."

"Doğaüstü," diye düzeltti Jonas.

"Bir bozukluk!" dedi Wu, birden heyecanlanarak. "Bakın, *Galactic Havoc 2*'de bir hata vardı, haritanın bir bölümüne girdiğinizde düşüyorsunuz. Ölmüyorsunuz. Sadece sonsuza dek düşmeye devam ediyorsunuz. Göl de bu bozukluk gibi olabilir, dünyanın bir şekilde bozulduğu bir nokta."

"Ama Arlo bir oyunun içinde değil," dedi Julie.

"Hayır ama orada *bir yerlerde*," dedi Indra. "*Bir zamanda*. Göl, deniz, ne dersiniz deyin, sanki zamanda bir delik gibi. Bence Wu haklı."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Wu.

"Evet. Güzel bir benzetme yaptın. Peki, bu bozukluğu nasıl düzeltiyorsun? Düşmekten nasıl kurtuluyorsun?"

"Eh, oyunu yeniden başlatmak iyi bir çözüm değil çünkü o zaman kazandığın bütün deneyimi kaybediyorsun. *Galactic Havoc 2*'de, karakterleri haritaya geri döndüren bir klavye komutu olduğunu öğrendim."

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

“Bunu nasıl çözdün peki?” diye sordu Thomas.

“Ben çözmedim. İnternette forumlara baktım. Başka birisi çözmüş.”

“Ama bizim internetimiz yok,” dedi Jonas.

Wu yanıt vermeden önce tereddüt etti, sonra söze girdi. “Aslında var.”

El fenerleri spot ışığı görevi görürken, Mavi Oba çadırın içinde toplastı, bu sırada Wu da çantasını karıştırıyordu. En sonunda içinden telefonunu bulup çıkardı. Telefon gelecekte gelen bir alet gibi görünüyordu, bir izci kampında bulunması oldukça tuhaftı.

“Bir saniye, kampa gizlice telefon mu soktun yani?!” diye sordu Jonas. “Bu büyük bir olay! Eve gönderilebilirdin.”

“Biliyorum! İyi bir fikir olduğunu söylemiyorum ama getirdim işte. Arlo şifresini değiştirdi ama şifrenin ne olduğunu çözebilirsek belki internette faydalı bir şeyler bulabiliriz.”

“Doğum gününü dene,” dedi Indra. “Sıfır yedi bir sekiz.”

Wu rakamları telefonunun ekranına girdi. İşe yaramadı.

“Dört tane bir yazmayı dene,” diye önerdi Jonas. “Ya da bir iki üç dört.”

“Millet, durun!” dedi Julie. “Bu hiçbir işe yaramayacak! Şifreyi çözek bile çıkış yolumuzu google’da aratarak bulamayız. Olup bitenler doğaüstü izcilikle ilgili, yani yapmamız gereken tam olarak bu.”

“Biliyor musunuz, kız haklı. Oldukça zeki biri.”

Bir adamın sesiydi ama nereden geldiğini hiçbiri anlayamadı.

“Önemli olan Arlo’nun nerede olduğu değil, nereye doğru gittiği.”

Ses çadırın derinliklerinden geliyordu. Onlar el fenerleriyle her tarafı tararken, çadırın arka kanatlarından içeriye küçük bir yaratık süzüldü. Gölgelelerin arasından çıkıp Arlo'nun karyolasına fırladı.

Gözleri parıl parıl parlayan küçük, kızıl bir tilkiydi. Gür kuyruğunu kıvrıp etrafına sarmış vaziyette oturuyordu.

"Neyse ki ben oraya nasıl gidileceğini biliyorum," diye sözlerini sürdürdü Tilki. Tilkinin insan sesiyle konuşması tuhaf bir şekilde doğal görünüyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu Indra.

"Ben mi? Ben Tilki'yim elbette. Belli olmuyor mu?"

"Ama burada ne işin var?" diye sordu Wu.

"Sizi bulmak için gönderildim."

"Kim? Kim gönderdi seni?" diye sordu Indra.

"Kim olacak? Arlo Finch'in ta kendisi tabii."

—42—

ÇAPA

CIZIRTILI BİR SORAK LAMBASI Çam Dağı'nın tek "DUR" tabelasını aydınlatıyordu. Kehribar rengi ışığın etrafında dönen güveler lambanın camına çarpıp duruyordu.

Wade uçuşan böceklerle baktığı sırada, yüzünde yayvan bir gülümseme belirdi. Arlo'yu dirseğiyle dürttü. "Niye böyle yaptıklarını biliyor musun?"

"Işığı güneş sandıkları için mi?"

"Hayır, ışığı *güneş* sandıkları için," dedi Wade, Arlo'yu tekrar ettiğine dair hiçbir farkındalık belirtisi göstermeksizin. "Yapayışık yönlerini şaşırtıyor."

Gölün orada, Ötedünyalıların büyüğü ışığı Wade'i mahvetmişti. Uykusunu alamamış bir anaokulu çocuğu gibi sersemlemiş, yorulmuş ve sürekli somurtuyordu. Wade'in dikkatini toparlamak zordu, özellikle de şimdi buraya geldiklerinden beri.

Çam Dağı İlkokulu'nun önündeki çapa heykelinin karşısında duruyorlardı. Birkaç gece önce Sağlık Merkezi'nde gördüğü Tilki, Arlo'ya bir dahaki sefere çapada buluşacaklarını

söylemişti ve bu Arlo'nun hatırlayabildiği tek çapaydı. Ama Tilki ortalıkta görünmüyordu ve Arlo, onu yanlış anladığını düşünmeye başlamıştı. Tilki "bir dahaki sefere" derken, gerçekten otuz yıl öncesini mi kastetmişti? Tilki burada olacağını nasıl bilebilirdi?

"Hey, Finch? Neden okula geldik?" diye sordu Wade. "Yaz ayındayız. Ayrıca burası karanlık."

"Gizli bir görevdeyiz," diye fısıldadı Arlo. "Bana üç tane küçük taş bulmanı istiyorum." Wade gözleri heyecanla parlayarak etrafta taş aramaya koyuldu. Arlo bu görevin ona odaklanması için birkaç dakika kazandıracağını umuyordu.

Çok geç kalmış olabilir miydi? Gür Ormanlar'dan geçmek umduğundan çok daha uzun sürmüştü. Nispeten kestirme bir yol bulmuştu – Wade'in pusulası her zamanki gibi iyi çalışıyordu. Ama Wade korkunç bir yol arkadaşıydı. Arlo'nun kim olduğunu ve neden acele etmeleri gerektiğini unutup duruyordu. Her egzotik birki ve uçsuz bucaksız manzara gördüğünde dikkati dağılıyordu.

Sonunda Altın Tava'nın yakınında bir noktaya varmayı başardılar. Arlo Gür Ormanlar ile Çam Dağı arasındaki bu bağlantı noktasını birkaç ay önce keşfetmişti. Ana Caddede kısa yürüyüş, Wade sürekli durup dinlenmek ya da bağcıklarını bağlamak istediği için yirmi dakikalarını almıştı.

"Biri geliyor!" diye tısladı Wade, ince gövdeli bir ağacın arkasına saklanarak.

Arlo dönüp baktığında okulun gölgelerinin arasından bir adamın çıktığını gördü. Ekose şort, deri botlar ve timsah logolu bir gömlek giymişti. Ama Arlo onu bıyığından tanımıştı.

"Sen o'sun demek – bıçaklı çocuk. Ben Tilki'yim."

"Biliyorum," diye karşılık verdi Arlo.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

“Evet, sanırım daha önce karşılaştık ya da en azından sen benimle karşılaştın. Ve ben seninle daha yeni karşılaştım ama bunun olmasına daha yıllar var.”

Arlo, Tilki'nin tuhaf cümlelerine artık alışmıştı. “Buraya geleceğimi nereden bildin?”

“Sanırım içgüdüydü,” dedi Tilki. “Nedenini bilmeden bir şey bilmek yeterince takdir edilmeyen bir yetenek. Rüzgârın kulağına fısıldaması gibi. Bu abin mi?” diye sordu, saklanmayı beceremeyen Wade'e işaret ederek. “Çok benziyorsunuz.”

Arlo yanıt vermekte tereddüt etti. Tilki sebebinin tahmin edebiliyordu. “Hiçbir şey hatırlamayacak, endişelenmene gerek yok. Belli ki çözülmüş. Parlak yeşil bir ışık çıktığını gördünüz, değil mi?”

“Evet, neydi o?” diye sordu Arlo.

“Ötedünyalıların bir becerisi. Şöyle anlatayım, insan hatıraları bir ipteki minik düğümler gibidir. Yeşil ışık onları çözüyor. Böylece insanlar gördüklerini unutuyor ya da farklı şekilde hatırlıyor. Ötedünyalılar, eskiden dünyanızı sık sık ziyaret ederdi ama artık kamera gibi çözemedikleri aletler var.”

Wade yavaşça yanlarına yaklaştı, görünüşe göre Tilki'nin tehlikeli biri olmadığına karar vermişti. “Üç tane taş buldum!” Taşları Arlo'ya uzattı.

Tilki, Wade'i çenesinden tutup gözlerinin içine baktı. “Biraz sate hepsini unutur.” Sonra Arlo'ya döndü. “Senin gözlerin, *ik-ruh oluşun*, seni koruyan buydu sanırım. Seni çözemiyorlar.”

Arlo'nun sormak istediği sorular vardı ve Wade'e bakıcılık yapamayacaktı. “Sen istersen Walkman'inden müzik dinleyebilirsin, tamam mı? Sanırım çantana koymuştun.” Wade heyecanla çantasını karıştırmaya başladı.

Walkman'ini tamamen unutmuştu.

"Yani kamptaki izcilerin hiçbiri olanlar hakkında hiçbir şey hatırlamayacak mı?"

"O ışığı görenler hatırlamayacak. Ama ruhlar hatırlar. Aslında, hepsi yaptıkların hakkında konuşuyor. Bazıları sana şampiyon diyor. Senin hakkında yazacaklar."

Çam yazısı, diye düşündü Arlo.

"Geri dönüp rüzgârı kurtardın," diye devam etti Tilki. "Ötedünyalılar için büyük bir ödül olurdu. Rüzgâr çok güçlü. Şüphesiz onu kullanabilirlerdi."

"Ne için?"

"Ötedünya halkı inşaatçıdır," dedi Tilki. "Bu yönden insanlara benziyorlar. Siz petrol ve elektrik kullanıyorsunuz," dedi sokak lambasına işaret ederek, "onlarsa ruhları kullanıyor. Dünyaları ruhlar sayesinde ayakta duruyor."

Arlo gölün kıyısındaki olayları tekrar düşündü. "Büyük Meltem'i bir şeyin içine tıkmaya çalışıyorlardı. Gaz lambasına benziyordu."

"Daha çok kafes gibi bir şey. Ama sen onu serbest bıraktın. Sana gümüş iplerden bahseden oldu mu?"

Aslında Sağlık Merkezi'nde bunları Arlo'ya anlatan Tilki'nin ta kendisiydi. "Bir insanın bedenini ve ruhunu bir arada tutuyorlar."

"Aynen öyle. Ama bu ipler başka şeyleri de bağlayabiliyor. Ötedünyalılar ruhları silahlarına, zırhlarına, kılıçlarına bağlamak için bu ipleri kullanıyor..."

"Ama bu bıçak onları kesebiliyor," dedi Arlo.

"Aynen öyle. Bu ipleri kesebilen yegâne şeylerden biri. Ötedünyalılar, bu bıçağın dünyalarından mümkün olduğunca uzak durmasını istiyor. Ellerine geçerse yok ederler. Bu yüzden bugüne kadar saklıydı, onların eline geçmesini engellemek için."

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

“Peki, şimdi ne yapacağım?”

“Korkarım *şu anda* yapabileceğin pek bir şey kalmadı. Ayışığında seyahat ettin, değil mi?”

Arlo kötü bir haber alacağını sezdi. “Güneş doğduğunda ne olacak?”

“Kendi zamanına geri döneceksin. Bıçak seninle gelmeyecek. Yanında ne getirdiysen onlarla geri döneceksin.”

“Peki bıçağı tutmadan nasıl tutabilirim?”

“Sanırım bu bir bilmece.”

Wade o sırada el fenerini eline vurarak çalıştırmayı deniyordu. “Aman be, pili bitmiş bunun.”

Arlo zihninde bir şimşek çaktığını hissetti. “Şuna bir bakayım.” Wade ona feneri uzattı. Parlak metal, standart model, iki pille çalışan türden bir fenerdi. Arlo bu feneri daha önce de görmüştü ama o zaman paslanmıştı.

Arlo gülümsedi. Bir planı vardı.

—43—

YEŞİL GEÇİT'TEKİ EV

PLANIN İŞE YARAMASI İÇİN, Arlo'nun güneş doğmadan önce bir saat uzaklıktaki Kırık Köprü'ye ulaşması gerekiyordu.

İki seçeneği vardı. Gür Ormanlar'a en yakın giriş Altın Ta-va'nın yakınındaydı ama Arlo oradan köprüye giden yolu bulabileceğinden emin değildi. Çok daha güvenli bir yol ise evinin yanındaki vadiydi. Burada pusulayı kullanmasına bile gerek yoktu. Ne yazık ki bu vadi okula otuz dakikalık yürüme mesafesindeydi. Tabii o da Wade'i burada bırakırsa.

"Bekle, bekle." Wade durdu, kendisini toparlamaya çalışıyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Beni evine götürüyorsun. Acele etmeliyiz. Sence koşabilir misin?"

"Kesinlikle!" Wade koşmaya başladı ama yirmi adım sonra durdu. Dizlerinin üzerine eğilip soluklanmaya çalıştı. Sonra gökyüzüne baktı. "Neden bu kadar karanlık?"

"Çünkü hâlâ gece. Yani sayılır. Acele etmeliyiz."

"Tamam. Sadece birazcık dinlenmem gerek." Wade çakıllı

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

yolun kenarına uzanıp kollarını başının altına koydu.

Arlo, Tilki'ye döndü. "Durumu kötüye gidiyor. Beyin hasarı falan mı var?"

"Hayır. Sadece çözülmenin yan etkileri," dedi Tilki. "Uyuduktan sonra normale döner."

Wade asla normal biri olmamıştı elbette. Arlo için Wade'in söz dinleyip hareket etmesi yeterliydi. Onu kaldırmaya çalıştı ama Wade topallıyordu.

Bu sırada virajdan dönen tozlu bir Subaru'nun farlarını gördüler. Araba yavaşlarken Wade doğrulup gözlerini kısarak oturdu. Araba hemen yanlarında durdu. Yolcu camı açılırken, içeriden iki İskoç teriyeri fırlayıp parıldayan gözlerle dışarıya baktılar.

"İyi misiniz?" Arlo sürücünün sesini hemen tanıdı. Okulun kütüphanecisi Bayan Fitzrandolph'du. Arlo onun otuz yıl daha yaşlı halini görmeye alışkındı ama doğrusu şimdi de pek farklı görünmüyordu.

Wade iyice doğrulup dik oturdu. "Merhaba Bayan F.!"

"Wade Bellman! Sen misin? Gece yarısı sizin gibi izcilerin burada ne işi var?"

Wade gerçek anlamda şaşkındı. "Ben de bilmiyorum!"

Arlo araya girdi. "Gece yürüyüşüne çıkmıştık."

"Yolumuzu kaybettik," dedi Wade. "Beni eve götürüyorlar."

Bu cevap Bayan Fitzrandolph'u tatmin etmiş benziyordu. "Sizi götürmemi ister misiniz? Arabada poşetlerim var ama eminim sığabilirsiniz."

Bayan Fitzrandolph, eve doğru kısa araba yolculuğu boyunca çocuklara uykusuzluk çektiği için genelde yirmi dört saat

açık olan Cross Creek'ten alışveriş yapığını anlattı. "Zaten genellikle kuponla alışveriş yapıyorum, o yüzden insanları da bekletmemiş olurum."

Tilki'nin Arlo'nun babası olduğunu düşünüyor gibiydi. Bu sırada köpekleri ise dikkat kesilmiş, gözlerini ondan ayırmıyordu. Belki de Tilki'nin tam olarak insan ya da köpek olmadığını, ikisinin karışımı bir şey olduğunu sezmişlerdi.

Arlo, yolun sonuna yaklaştıkları sırada eliyle işaret etti. "Burada inebiliriz." Wade'in anne babasını, yani kendi büyükanne ve büyükbabasını uyandırma riskini almak istemiyordu. Onlarla hiç tanışmamıştı ama annesinin ona anlattığı kadarıyla, sürpriz ziyaretçileri pek sevmiyorlardı. Bayan Fitzrandolph'a onları eve bıraktığı için teşekkür edip arabanın kapısını sessizce kapattı.

"Burası benim evim!"

Subaru uzaklaşırken Wade haykırıyordu. "Burada yaşıyorum!"

Ev, Arlo'nun bildiği halinden çok daha iyi görünüyordu. Sundurma boyalıydı ve herhangi bir yamukluk yoktu. Sol tarafta, olması gerektiği gibi, yan kapıya doğru uzanan bir merdiven vardı. Evin önünde metal bir çitle çevrili bir bahçe vardı. Arlo, bir zamanlar düzgün bir evin kalıntılarında yaşadıklarını daha önce hiç fark etmemişti.

Cırcırböceklerinin sesinin ardında metalik bir çınlama duydu. Arlo dönüp baktığında garaj yolundan onlara doğru koşarak gelen bir köpek gördü. Bir yandan mutluluk çığlıkları atarak havlıyordu.

Wade köpeği karşılamak için yere diz çöktü. Köpek doğrudan Wade'in kollarına atılıp yüzünü yalamaya başladı. "Bu Cooper! Köpeğimiz."

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Arlo, Cooper'ın kulağının arkasındaki yumuşak tüyleri kaşıtırdı. Gerçekti.

Ona dokunulabiliyordu. Canlıydı.

Köpek Arlo'yu kokladı, yaladı, sonra onu incelemeye değer bularak bacağına burnunu sürtmeye başladı. Arlo, genellikle günbatımı saatlerinde, Cooper'ı yüzlerce kez görmüştü. Ama köpek daha önce onunla hiç etkileşime girmemişti. Aralarında her zaman tek taraflı bir iletişim olmuştu.

"Canım kola çekti!" dedi Wade. "Gazoz da olur. Biraz kalmıştı sanırım."

Arlo onu kolundan tuttu. "Wade, içeri girmeyeceğiz. Gür Ormanlar'a geri dönmeliyiz."

"Evet, acele etmeliyiz," dedi Tilki. Cooper onun ayakkabılarını kokluyordu.

Wade kollarını kavuşturup huysuz bir ifade takındı. "Peki."

Sırt çantasını alırken birden eve doğru koşmaya başladı. Arlo peşinden koştu. Sonunda evin ön kapısında, bir eli tokmağın üstündeyken onu yakaladı.

"Beni dinle," dedi Arlo sesini alçaltarak. "Durum ciddi. Şu anda Gür Ormanlar'a gitmezsek, eğer benimle gelmezsen birçok insanın başına bir şeyler gelebilir. Sadece insanların değil, ruhların da."

"Ruhların başına ne gelebilir ki?"

"Bağlanarak, kilit altına alınabilirler. Ruhlar, özgür olmak istiyorlar. Punk rock olmak istiyorlar."

"Punk'ı çok seviyorum!" dedi Wade.

"Biliyorum! Sanatı, hayvanları ve kurallara karşı gelmeyi de seviyorsun. O yüzden bu işi bitirelim, tamam mı? Punk rock ve anarşi olalım. Onlara gününü göstereyim."

JOHN AUGUST

Tam o sırada ön kapı açıldı; içeriden parmak arası terlik ve tek boynuzlu at pijamaları giymiş, uykulu, dokuz yaşında bir kız çocuğu çıktı.

"Wade?" dedi kız çocuğu. "Burada ne yapıyorsun?"

Arlo ona bakakaldı, nutku tutulmuştu. Bu Celeste'ti, Arlo'nun annesi. Ancak şu anki haliyle Arlo'dan bile daha küçüktü.

İKİ DÜNYA VE ARALARINDAKİ ORMAN

GENÇ CELESTE BELLMAN'IN KAFASI KARIŞMIŞTI: “Neden kampta değilsin?”

“Punk uğruna gidip birkaç ruh kurtaracağız,” dedi Wade. “Bu benim arkadaşım—” dedi Arlo’ya dönerek. “Adın ne demiştin?”

“Finch,” dedi Arlo. Celeste’e çok bakmamaya çalışıyordu, onu kafasında yaşlandırıp annesine dönüştürmek istemiyordu. Ama bu kızın annesi olduğu aşikârdı. Kahverengi gözleri aynı yumuşak bakışlara sahipti.

Wade eve girerken kardeşinin kafasını yumruğuyla sıvazladı.

“Ah! Kes şunu!” Celeste, abisini eliyle uzaklaştırdı.

“Wade!” diye fısıldadı Arlo. “Gitmemiz gerek!”

“Sadece kola almak istiyorum!” diye tısladı Wade. Mutfak-
ğa açılan çarpma kapıdan içeri girdi. Tilki hâlâ yolun orada
Cooper’la birlikteydi, Arlo da dokuz yaşındaki annesiyle yalnız
kalmıştı.

“Sen Çam Dağı’ndan değilsin,” dedi Celeste. “Yoksa seni
tanırdım.”

"Chicago'luyum," dedi Arlo. Yalan sayılmazdı. "Bu saatte neden uyanıksın?"

"Cooper'ın havladığını duydum." Arlo'nun gözlerine yakından bakmak için bir adım öne çıktı.

"Gözlerinin rengi farklı."

"Evet. Bazı insanlarda oluyormuş." *Heterokromi. Bunu bana sen öğretmiştin.*

"Genetik mi?"

"Öyle bir şey, sanırım. Nasıl olduğundan emin değilim." O sırada Tilki acele etmesi için ona işaret ediyordu. Gitmeleri gerekiyordu.

Wade mutfaktan bir elinde kola kutusu, diğer elinde az sonra ağzına tıkacağı avuç dolusu mısır gevreğiyle geri döndü.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Celeste.

"Oğmana," diye yanıt verdi Wade ağzında mısır gevreğiyle.

"Sizinle gelebilir miyim?"

"Haa-yır!"

"Annemle babama burada olduğunuzu anlatırım."

"Hele bir anlat! Anlat da göreyim!"

"Onları hemen şimdi uyandırabilirim. Çılgık atarım!"

"Lütfen yapma," diye araya girdi Arlo. "Gerçekten gitmemiz—"

Celeste onu ittirip yanından geçti. "Cooper'a bir şey oldu."

Bir süredir ağaç kütüğünü pençelemekle meşgul olan Cooper şimdi vahşice havlıyordu. Ağaçların hemen tepesinde gökyüzü çatırdamaya başlamış, yere doğru dumanlı dokunaçlar uzanıyordu.

"Süpeeeeee," dedi Wade, mısır gevreğini çiğnemeye devam ederek.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Celeste paniklemeye başlamıştı. “Ne oluyor?”

Dokunaçlardan biri yolun sonunda zemine indi ve parlak beyaz bir figür açığa çıktı. Zırhı ayışığında parıl parıl parlayan bir Ötedünyalıydı. Cooper yerinde kaldı, dev asker yaklaşırken ciğerleri patlarcasına havlamaya devam ediyordu.

Uzakta iki ışık daha yere indi. Sonra üç tane daha. Kısa süre içinde evin etrafını kuşatacaklardı.

Tilki verandaya koştu. “Gitmemiz gerek!”

Arlo tekrar Celeste’e baktı. “Lütfen evde kal. Aradıkları sen değilsin.”

Celeste, dehşet içinde Wade’in kolundan tuttu. Wade de kardeşinin elini tuttu. Ne kadar kavgâ ederlerse etsinler sonuçta kardeşiler.

“Bizimle geliyor,” dedi Wade.

Arlo şaşkın bir halde Tilki’ye baktı. Tartışacak zaman yoktu. “Tamam,” diye yanıt verdi Arlo. “Acele edin!”

Arlo verandadan çıkıp şu anda Wade’in atölyesi olarak kullanılan garajın önünden geçti. Garajın önünde bir kamyonet duruyordu, kaputu açık bırakılmıştı.

Rüzgâr şiddetleniyordu. Arlo bunun Ötedünyalıları yavaşlatmaya çalışan bir rüzgâr olduğunu düşündü. Cooper’ın havladığını duyuyordu ama arkasına bakmayı göze alamadı.

O sırada, “Cooper!” diye bağırdı bir adam. “Sus artık!”

Arlo bu sesin evin ikinci katından bağırın büyükbabasına ait olduğunu tahmin etti. Ötedünyalıları görmesi an meselesiydi. Hiç şüphe yok ki onun da hafızasını çözerlerdi.

Ağaçların sınırına ulaşan Arlo, Celeste’in yetişmesini bekledi. “Gözlerini kapat!”

“Ne?!”

"Kapat çabuk!"

Celeste gözlerini kapattı. Arlo da elleriyle kızın gözlerini kapattı.

Bir anda bütün dünya zümrüt yeşili olmuştu. Arlo hafızasının çözölmeye başladığını hissetti. *Ön kapı gerçekten açılmış mıydı? Cooper verandada mı uyuyordu? Arabadaki kadın gerçekten Bayan Fitzrandolph muydu?* Anılar uçup gitmeden onlara tutunmaya çalıştı.

Celeste'e baktı. Ötedünya ışığının bir kısmı parmaklarının arasından süzölüyordu. Sonra yeşil ışık gitti. Gece normale dönmüştü.

"Devam edin," diye bağırdı Tilki, bir yandan Wade'i ittirirken. Wade bir ışık darbesi almıştı ama kafası zaten o kadar karışık ki bunun pek bir etkisi olmuşa benzemiyordu.

Ormana girdiklerinde Arlo yolunu bulmakta zorlanmadı. Bazı ağaçlar büyümüş, bazıları devrilmişti ama genel olarak son otuz yılda pek değişmemişti. Arlo onları hızlı bir şekilde hendeg'e götürüp içine inmelerine yardım etti. Tutunduğu ağaç kökü bile aynı yerdedi.

"Buraya tutunun. Üç deyince çekin!" dedi Arlo. "Bir, iki, üç!"

Arlo, Wade, Celeste ve Tilki ağaç kökünü tutup aynı anda kuvvetlice çekti. Daha önce olduğu gibi, hendek kayarak yer değiştirdi. Buz gibi su ayak bileklerine kadar yükseldi. Celeste, parmak arası terlikleriyle donmuştu.

"Üzgünüm!" dedi Arlo. "Bunu unutup duruyorum."

Wade vadinin tepesine baktı, Ötedünyalıları görmeyi bekliyordu.

"Güvendeyiz," dedi Tilki. "Burada bizi takip edemezler."

"Neden?" diye sordu Arlo.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

"Köprü'nün düştüğü günden beri Gür Ormanlar'da yollarını bulamıyorlar."

Arlo, çırpınan peri böcekleri perdesini bir kenara itip grubu Kırık Köprü'nün önündeki açıklığa götürdü. Devasa kule, mavi ayıışığında bir anıt gibi görünüyordu. Bir mezar taşı.

Bu maceranın başladığı yerdeydi. Tek fark şimdi geceydi ve yanında yeni arkadaşları vardı.

"Burada fısıldayarak konuşmamız gerekiyor," diye uyardı onları.

"Neden?" diye sordu Wade, sesini hiç alçaltmadan.

Arlo onu susturdu. "Çünkü köprü'nün altında bir trol var. O yüzden lütfen sessiz ol. Yapmamız gereken bir şey var, ondan sonra gidebiliriz."

Gerçekte, yapılacak birden fazla şey vardı. Arlo'nun bıçağı el fenerinin içine yerleştirip gelecekte otuz yıl sonra bulabilmek için kayanın altına saklaması gerekiyordu. Ama aklında bir düşünce onu yiyip bitiriyordu: Hadryn.

Hadryn bıçağı istiyordu ve Arlo onun bıçağı almasını engelleyecek bir yol düşünemiyordu.

Her şey mükemmel gitse ve bıçak günümüze kadar güvenli bir şekilde korunsa bile Hadryn eninde sonunda onu almak için ortaya çıkacaktı. Arlo'nun buna karşı hazırlıklı olması gerekiyordu.

Bu yüzden, Tilki'yle bile paylaşmadığı bir plan yaptı.

Mavi Oba fularını çıkarıp bıçağın etrafına sardı. Daha sonra Wade'in el fenerinin içini açıp bitik pilleri sırt çantasına attı. Son bir hazırlıktan sonra, fulara sarılı bıçağı el fenerinin içine sıkıştırıp fenerin kapağını kapattı.

Celeste sürekli ağaçlara bakıyor ve bir şeylerin üzerlerine doğru gelmesini bekliyor gibiydi. "Bunlar gerçekten oluyor mu?" diye sordu. "Yoksa hepsi bir rüya mı? Doğruyu söyleyin."

"Hiçbir şey sana zarar vermeyecek," dedi Arlo. "Söz veriyorum."

Celeste ona inanmak istercesine gönülsüzce gülümsedi.

Dörtlü, vadinin kenarından ilerlemeye başladı. Köprünün ayışığıyla aydınlanan devasa kulesi tam tepelerinde yükseliyordu.

Arlo, Tilki'ye dönüp, "Ötedünyalıların inşaatçı bir halk olduğunu söylemiştin," diye fısıldadı. "Bunu onlar mı inşa etti?"

Tilki başını salladı. "Bu köprü, eskiden onların ve sizin dünyanın bağlantı noktasıydı. Ötedünya avcıları ruhları bağlamak ve onları şehirlerine geri götürmek için buradan geçiyordu."

Arlo, Indra'nın köprü yolundaki olukları ağır tekerleklerin oluşturmuş olabileceğini söylediğini hatırladı. *Ruhları sürüklüyorlardı*, diye düşündü. *Büyük Meltem gibi ruhları.*

"Köprüye ne oldu?"

"Ötedünyalılar kadim bir ruhu yakalamayı başarmıştı, şimdye kadar buldukları en güçlü ruhtu bu. Şehirlerini bin yıl boyunca idare edebileceğini öngörüyorlardı. Ama bilmedikleri şey suydı, tek bir ruh değil, birden fazla ruh yakalamışlardı. Birbirine sarılmış ikiz yılanlar. Ekafos ve Mirnos. *Zaman ve Mekân.*"

"Bekle, gerçek anlamda zaman ve mekânı mı yakalamışlar?" diye sordu Arlo.

"Ben gerçek anlamda bir tilki miyim? Hem evet hem hayır hem de amacımıza yeterince uygun." Tilki hikâyesini anlatmayı sürdürdü: "Ötedünyalılar ikizleri köprünün yarısına kadar getirmişlerdi ki bir anda serbest kaldılar. Siz insanların atomlara yaptığı gibi. Ayrıldılar. Bölündüler. Patlama sadece köprüyü yok etmedi. Her şeyi paramparça etti. Patlamadan geriye kalanlar Gür Ormanlar'ı oluşturdu. Ve bu köprü, eh, *zamansız* hale geldi. Bunun bir kelime karşılığı olduğundan emin değilim.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Ama bir şeyin aynı anda hem şimdi hem de o zaman olması anlamına geliyor.”

Kulenin dibindeki enkaza ulaşmışlardı. Arlo, el fenerini altında bulduğu kayayı çabucak gözüne kestirdi. “Yardımaınıza ihtiyacım olacak.”

Tilki, Wade ve Celeste hep beraber Arlo’nun feneri altına koyabilmesi için bir kenarından tutup itirerek ağır kayayı havaya kaldırdılar. Arlo kayanın altındaki toprağı biraz eşeleyerek el fenerinin ezilmemesi için küçük bir çukur açtı. Sonra kayayı yavaşça yere indirdiler.

Arlo, sarı fularıyla birlikte pusulasını ve sırt çantasını Wade’e geri verdi. Fuların üstündeki kan lekesi kurumuştı. “Fular için teşekkür ederim.”

“Sende kalabilir.”

“Hayır, sende kalsın. Daha sonra verirsın. Bu arada, bana bir iyilik yapar mısın?” Cebindeki deniz kabuğunu ona uzattı. “Kayanın kenarına *anarşi* için bir *A* harfi çizmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?”

“Tabii ki yaparım,” diye yanıt verdi Wade.

Wade kabukla işe koyulurken, Arlo da Tilki’yi bir kenara çekti. “Wade’i Kızıltüy’e geri götürebilir misin? Celeste’i ben götürebilirim.”

“Elbette,” dedi Tilki.

“Bir şey daha: bundan otuz yıl sonra, gölü geçtiğim gece, Mavi Oba’yı bulup onları buraya getirmeni istiyorum. Gür Ormanlar’a giden yolu kendi başlarına bulamazlar.”

“Buraya geldiklerinde ne yapacaklarını bilecekler mi?”

Arlo arkadaşlarını tanıyordu. Onlara güvenebileceğini biliyordu.

“Bunu kendileri çözebilir.”

"Peki, seni bir daha ne zaman göreceğim Bay Finch?" diye sordu Tilki.

"Kışın. Kilisenin otoparkında. İlk defa orada buluşacağız. Sonra yazın Kızıltüy'de. Sağlık Merkezi'nde olacağım." Arlo çok spesifik ve zor isteklerde bulunduğunu fark etti. "Doğru zamanda doğru yerde olabileceğine emin misin?"

Tilki gülümsedi. "Gördüğün onca şeye rağmen, zaman ve mekânı hâlâ bu kadar sıradan şekillerde düşünüyorsun. Büyüleyici, gerçekten."

Gökyüzü pembeye dönmeye başlamıştı. Yakında şafak sökecekti.

"Güneş doğduğunda ne olacak?" diye sordu Arlo.

"Kendi zamanına geri döneceksin. Nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Daha önce hiç başıma gelmedi."

Arlo uçuşunun yakınında duran Wade ve Celeste'e baktı. Aralarında, Jaycee ile arasındaki yaş farkı kadar bir fark vardı ve kardeş olmak dışında çok az ortak noktaları varmış gibi görünüyordu. Fakat Arlo'nun, yetişkin hallerinde fark etmediği bir benzerlik ve yakınlık taşıyorlardı.

Bu hallerini özleyecekti. O sırada Wade, elleriyle ağzının kenarlarını kapatıp olabildiğince yüksek sesle bağırdı: "YANKIII!"

Sesi gerçekten de etkileyici bir yankı yaptı.

Ardından bir trolün güçlü kükremesi duyuldu.

—45—

İKRUH

“KOŞUN!” DİYE BAĞIRDI ARLO.

Celeste’in herhangi bir yönlendirmeye ihtiyacı yoktu. Uçurumun kenarından geriye, parmak arası terlikleri izin verdiğiince hızla koşmaya başlamıştı. Bu arada Wade, devasa trolün Kırık Köprü’ye tırmanışını hayranlıkla izledi.

“O şey de ne?!” diye bağırdı Arlo ile Tilki’ye.

“Wade! Acele et!” diye bağırdı Arlo.

“Çocuğu ben alırım,” dedi Tilki. “Sen kızı al.”

“Emin misin?”

Tilki çoktan Wade’e doğru koşuyordu. “Fazla zamanımız yok, Bay Finch!”

Celeste, Arlo’ya ulaştı. Celeste ancak o zaman geriye dönüp abisinin yanında olmadığını fark etti. Wade hâlâ uçurumun kenarında durmuş, trole kükrüyordu.

“Wade!” diye bağırdı Celeste.

“Tilki onu kampa geri götürecektir,” dedi Arlo. Gitmemiz gerek. Ona bir şey olmayacak.”

Ormana doğru ilerlerken Celeste isteksizce Arlo'nun elinden tuttu. Arlo'nun pusulası yoktu -Wade'in pusulasını çantasına geri koymuştu- ama yolu bulabileceğinden emindi. Kavak korusunu geçince sola dönmeleri, sonra tepeyi aşıp yerdeki ağaç kütüğünün altından geçmeleri gerekiyordu.

İleride bir açıklık gördü. Burası pek doğru yol gibi görünmüyordu ama daha önce buraya hiç gece vakti gelmemişti.

Ağaçları aştıklarında kendilerini yeniden Kırık Köprü'de buldular. Düz bir çizgide ilerlemiş olsalar da yol bir daire çizmişti.

Trol henüz kulenin etrafından tırmanmayı bitirmişti.

Arlo loş ışıktaki onları fark etmeyeceğini umuyordu. Ne var ki bir anda kükreyerek onlara doğru gelmeye başladı.

Celeste çığlık attı. Arlo onu yarı taşır vaziyette koşmaya başladı. Bu sefer bilinçli bir şekilde yol bulmaya çalışmadı. Yalnızca bir çıkış yolu arıyordu. Bir geçiş yolu. Avlanan hayvanlar gibi, saf içgüdüleriyle bir sağa bir sola sapıyorlardı.

Arlo ne kadar az düşünürse seçim yapmak o kadar kolaylaşıyordu. Arlo, sanki orman onun bir parçasıymış gibi, ileride neyle karşılaşacağını hissetmeye başladı.

Arkasına bakmadı. Buna gerek duymuyordu. Trolün nerede olduğunu hissedebiliyordu. Yakındaydı. Ondan kaçamazlardı. Saklanmaları gerekiyordu. Ama nereye? Altına girebilecekleri bir kaya yoktu. Altına saklanabilecekleri bir ağaç kütüğü de yoktu.

"Şurası!" diye bağırdı Celeste.

Kocaman yapraksız bir ağaca işaret ediyordu. Ağaç baş aşağı büyümüş gibiydi, yüzlerce dalı kökler gibi her tarafa kıvrılıyordu.

Önce Celeste'e tırmanması için destek verip sonra onu takip etti. Şimdiye kadar pek fazla ağaca tırmanmış sayılmazdı ama

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

bu ağaç, tırmanmak için özellikle elverişli görünüyordu. Her adımda tutunacak bir dal bulabildiler. Merdiven çıkmak gibi, özel bir beceri gerektirmiyordu.

Yerden altı yedi metre yukarıya tırmandıklarında, Arlo, Celeste'in durması için işaret etti. Trol, yanından geçtiği ağaçların alçak dallarını parçalayarak geliyordu. Arlo, Celeste'in korkudan titrediğini hissetti.

"Korkma," diye fısıldadı. "Bu sadece bir rüya." Keşke doğru olsaydı diye düşündü.

Celeste gözlerini yumdu.

Trol tam yanlarından geçerken berbat kokusunu duydular. Arlo nefesini tuttu. Avlanırken sadece gözlerini kullanıyor gibiydi ve onları hâlâ yerde arıyordu. Tam bir dakika sonra, ormanın derinliklerinde gözden kaybolmuştu.

"Korkma," dedi Arlo yine. "Bak, gitti."

Celeste'in ağaçtan inmesine yardım etti. Yere indiklerinde Arlo kendini toparlamaya çalıştı. Eve dönüş yolu buralarda olmalıydı. Sadece bulması gerekiyordu.

"Tam olarak neredeyiz?" diye sordu Celeste.

"Gür Ormanlar. Büyülü bir orman."

"Peri masallarındaki gibi mi?"

"Sanırım," dedi Arlo. "Muhtemelen masalların çıkış noktası burası." *Mucize tüm detayları unutturuyor, diye düşündü, ama hissettiklerini hatırlıyorlar.* Seçeneklerini iki yöne daralttı; her ikisi de eve geri dönmenin eşit derecede olası yolları gibi görünüyordu.

Yanlış seçim yapmayı göze alamazdı. Fazla zaman yoktu.

Bu arada Celeste, alçak bir daldan sarkan tek yeşil yaprağı inceliyordu. Bütün ağaçtaki tek yaprak buydu. Kusursuz yeşillikteki yaprak alacakaranlıkta parlıyordu. Hafif bir esintide titreşti.

Arlo o an hangi yolu seçeceğine karar vermişti. Celeste yaprağa doğru uzanırken onu gördü. Tehlikeyi hissetti ama bağır-maya vakit yoktu.

Celeste yaprağa dokunduğu an, tüm yeşilliği çekildi ve geri-ye sadece incecik damarları kaldı. Ufalanıp toza dönüştü.

Ve Celeste yere yığıldı. Arlo hemen ona koştu, ilkyardım eğitimi etkisini gösteriyordu. Nefesini, sonra nabzını kontrol etti. İkisi de normaldi. Ama bilinci kapalıydı.

"Haydi! Uyan!" Arlo onu sarstı. "Uyanmak zorundasın! Lüt-fen! Anne!"

Gözlerinden yaşlar akarken kollarını Celeste'in altından ge-çirdi. En azından bir süreliğine onu taşıyabileceğini düşündü. Ama onu kaldırmak zordu. Kurtarma tatbikatlarında, "kurban" rolündeki izciler her zaman biraz yardım ediyordu.

Celeste ise hareketsizdi. Ceset gibiydi. Bütün ağırlığını bı-rakmıştı.

Arlo hıçkırıklara boğuldu. Kendisini çaresiz hissetti. Yalnız. Ve suçlu. *Burada olmaması gerekiyordu, diye düşündü. Buna ben sebep oldum.*

Derken Celeste birden doğrulup oturdu. "Ne oldu?" diye sordu.

"İyi misin!?"

Arlo ona baktığında, gözlerinin zümrüt yeşiline döndüğünü gördü. Gözbebeklerinde bir ışık dönüyordu. Birkaç saniye iç-inde ışık soldu ve Celeste'in gözleri tekrar kahverengiye döndü.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu.

Arlo, o an Tilki'nin Sağlık Merkezi'nde söylediklerini hatırladı. *Kesinlikle bir orman ruhu, oldukça yaşlı bir ruh diyebilirim.* Arlo, tepelerindeki devasa ağaca baktı. Sadece tek bir yaprağı

ARLO FINCH: Ayışığı Gölü

vardı. Ruhlar bazen insanlara musallat oluyor ama sen kesinlikle bununla doğmuşsun.

Celeste Bellman artık içinde bir ruh taşıyordu. Arlo doğana kadar taşıyacaktı.

“Eve gidebilir miyiz?” diye sordu Celeste.

Arlo ayağa kalkmasına yardım etti. “Yolu bulacağım.”

On dakika sonra, Yeşil Geçit'teki evin merdivenlerini çıkıyorlardı. Arlo büyükanne ve büyükbabasını uyandırmamak için gıcırtilı üçüncü basamağı atlamaya dikkat etti.

Evin içi pek değişmemişti. Yerdeki halı, duvardaki badana ve çerçeveli fotoğraflar aynı görünüyordu. Celeste'in odası Arlo'nun odasıydı. Duvar kâğıdı henüz solmamıştı, çiçekler hâlâ canlıydı.

“Bu bir rüya mı?” diye fısıldadı Celeste yatağına geçerken.

“Muhtemelen böyle düşünmek en iyisi,” dedi Arlo. Sonra üzerini örtmesine yardım etti. Ayakları kirliydi ama yıkanacak vakit yoktu. Dışarıda gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı bile.

Celeste fenerini açtı. Işığı kapıda duran Arlo'ya doğrulttu.

“Seni tekrar göreceğim miyim?” diye sordu.

Arlo gülümsedi. “Kesinlikle.”

—46—

KIRIK KÖPRÜ, İKİNCİ KISIM

INDRA, WU, JONAS VE JULIE dipsiz uçurumun kenarında durmuş, Arlo Finch ormana geri dönerken arkasından bakıyorlardı.

“Peki şimdi ne olacak?” diye fısıldadı Jonas.

“Arlo, beni ve Wu’yu almaya gidiyor,” dedi Indra. “Sonra onları beraberinde getirecek.”

“Ama sen *zaten* buradasın,” dedi Julie.

“Hayır,” diye açıkladı Indra. “Biz *şimdiki* biziz. *O zamanki* bize ihtiyacımız var.”

“Benim kafam hâlâ çok karışık,” dedi Jonas.

“Tamam, yani – burası *şimdi*,” dedi Wu, yeri işaret ederek. “Orası ise, *o zaman*.”

“*O zaman* derken ne demek istiyorsun?” diye sordu Jonas. “Gelecek mi, geçmiş mi?”

“*O zaman* işte. Şimdi olmayan bir zaman.”

“Neden hep bilmece gibi konuşuyorsunuz?” diye sordu Julie. “O konuşan tilkiden betersiniz.” Thomas’a ve küçük

rüylü tilkiye gölgesinde saklanmaları söylenen kuleye doğru işaret etti.

Indra her şeyi anlayabildiği kadarıyla açıklamaya çalıştı. “Şöyle ki, otuz yıl önce, Arlo feneri o kayanın altına sakladı. Sonra on gün önce köprüyü ilk defa gördü. Karşıya baktığında bizi gördü.”

“Ve bu kısım daha yeni oldu,” dedi Wu. “Bu bizim şimdi-miz ve onun on gün önceki hali.” Wu sözlerini vurgulamak için uçuşunun diğer tarafına işaret etti. “Orası o zaman. Burası ise şimdi.”

Indra şöyle devam etti: “Arlo gidip beni ve Wu’yu çağır-dı. Yaklaşık yarım saat içinde onunla gelip bizim burada olduğumuzu göreceğiz.”

“Bekle,” dedi Jonas. “Yani on gün önce gördüğünüz, bize anlatma zahmetinde bulunmadığınız Mavi Oba...”

“Şimdi burada dikilen dördümüzüz, öyle mi?”

Julie birden her şeyi anlamış gibiydi. “Yani Arlo, Indra ve Wu’yla birlikte geri döndüğünde, ben semafor alfabesi kullanacağım, öyle mi?”

“Aynen öyle! Arlo pek anlamıyor ama Wu ve ben anlayabili-riz.”

“Sen benden çok daha iyisin,” dedi Wu. “Sen olmasan her şeyi karıştıırdım.”

“Hayır, sen de gayet iyisin,” dedi Indra. “Ben olmasaydım tek başına da çözerdin. Ve sonunda feneri de sen yakalıyorsun. Kahraman sensin.”

Jonas önlerindeki göreve yeniden odaklanmaya çalışıyordu. “Yani Arlo ikinizle birlikte geri gelecek, sonra ne oluyor?”

“Ona, doğru kayayı işaret etmemiz gerekiyor,” diye yanıt verdi Indra. “Üzerinde A harfi yazılı olanı.”

"Arlo'nun A'sı," dedi Julie.

"Sanırım. Sonra kayanın altından el fenerini alıp bize atacaklar. Arlo'nun attığı fener Jonas'ı geçip köprüye düşüyor. Tam kenardan düşecekken Wu zar zor yakalıyor. Sonra trollden kaçıyoruz. Ondan sonra ne olacağını bilmiyoruz."

"Peki feneri yakalarsam ne olur?" diye sordu Jonas.

"Yakalamıyorsun," dedi Wu. "Yakalamayacaksın."

"Ama yakalarsam ne olur? Ya da takılıp aşağıya düşersem? Yani, bütün bunlar değiştirilemez gibi konuşuyorsunuz ama öyle değil. Çünkü hâlâ herhangi bir şey yapabilirim."

"Haklı," dedi Indra. "Yani, diyelim ki geçmiş değiştirilemez. Olan oldu. Ama şu an, içinde bulunduğumuz an, geçmiş değil."

"Ama biraz öyle," dedi Wu. "Bir düşünün. Sen ve ben ne olduğunu gördük. Bizim için, bu an da geçmişin bir parçası. Sonunda aynı şeyleri yapacağız."

"Ama neden?" diye sordu Indra. "Bizi zorlayan hiçbir şey yok. Hâlâ özgür irademiz var."

Julie inledi. "Başım ağrımaya başladı. Bana ne yapacağımı söyleyin yeter."

"Katılıyorum," dedi Jonas. "Daha önce yaptığımız her şeyi yapalım. Evreni parçalamak falan istemiyorum. Sadece her şeyi yoluna sokmak istiyorum."

Arlo Finch, tam yirmi iki dakika sonra Wu ve Indra'yla birlikte uçurumun öbür ucuna geri dönmüştü. Julie semafor bayraklarıyla doğaçlama yaparak onlara sessiz kalmalarını ve üzerinde A harfi yazılı kayayı bulmalarını işaret etti.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, uçurumun öbür ucundaki üçlü el fenerini bulup dikkatlice Kırık Köprü'ye doğru ilerledi.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Ancak tam kenara yaklaşmışlardı ki Wu aralarında bir şey konuşmak için hepsini topladı.

“Bence farklı pozisyon almalıyız,” dedi Wu. “Arlo’nun feneri çok uzağa atacağını biliyoruz, bu yüzden Jonas yakalayabilmek için daha da geride durmalı.”

“Ama bu senin işin,” dedi Indra. “Feneri sen yakalıyorsun.”

“Şansım yaver gitmişti. Zar zor yakalayabildim. Bakın, nereye atacağını biliyoruz. En iyi yakalayıcımızı oraya koymalıyız.”

“Siz neresi derseniz orada duracağım,” dedi Jonas.

Indra, Wu’yu kolundan tuttu. “Başaramayacağından mı endişeleniyorsun?”

“Biraz. Yani, üzerimde çok fazla baskı var. Feneri yakaladığımız sürece, benim ya da bir başkasının yakalamış olması bir şey değiştirmez.”

“Ama belki de değiştirir,” dedi Indra. “O gün feneri yakaladığını görmeseydin belki de oba liderliğine aday olmazdın. Her şey farklı gelişebilirdi.”

“Bence yapabilirsin,” dedi Julie. “Yakalama konusunda o kadar kötü değilsin. Senden çok daha kötülerini gördüm.”

Wu biraz sakinleşmişti. “Tamam. Plana uyalım.”

Oba üyeleri dağılıp yerlerini aldı. Arlo Finch eline bir taş alıp test atışı yaptıktan sonra, paslanmış feneri karşıya fırlattı.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, el feneri Jonas’ın başının üzerinden uçtu.

Julie gözlerini sımsıkı yummuştu. Ne var ki bu sefer Indra yerini değiştirmişti. Feneri yakalamak için eline mükemmel bir fırsat geçmişti. Ama son anda kaçırdı. Fener taşlara çarpıp *çınladı*.

Wu hemen öne atıldı. Ama belki de Indra’nın feneri yakalayacağını düşündüğü için biraz geç kalmıştı.

JOHN AUGUST

El feneri elinden sıyrılıp yön değiştirdi.
Ve kaymaya devam etti. Yuvarlanıyordu.
Kenardan düşmesine on santim kalmıştı. Üç. İki.
Wu yerde sürünerek peşinden gitti.

Bir.

El feneri devrilip bir altındaki taşa düştü. Indra nefesini tuttu.
Wu çaresizce son bir hamle yaptı. Ama çok geç kaldığı bel-
liydi.

Bütün bu hazırlıklara rağmen –belki de bu hazırlıklardan
dolayı– başarısız olmuşlardı. Indra, Jonas ve Julie birbirlerine
inanamayan bakışlar attı. Wu yüzüstü uzanmış, dipsiz uçuruma
bakıyordu.

Sonra sırtüstü yuvarlanıp zaferle paslanmış feneri havaya
kaldırdı. Onu son anda yakalamıştı.

Mavi Oba sessizce tezahürat yapıyordu. Henry Wu başar-
mıştı. Bir kez daha.

—47—

UZUN SÜRELİ BİR UĞRAŞ

ARLO FINCH BÜTÜN BUNLARI ORMANIN KENARINDAN İZLEMİŞTİ.

Celeste'i bıraktıktan sonra, şafağın ilk ışıkları ufukta belirirken köprüye gelmişti. Gece sona ermişti, beraberinde ayışığı gölünün büyüğü de... Gün doğarken Arlo zamanın değiştiğini hissetmişti.

Hiç kıpırdamadan kendi zamanına dönmüştü.

Bir ağacın boğumlu köklerinin ardına saklanarak Mavi Oba'nın gelmesini bekledi. Bir saat sonra onları Tilki'nin peşi sıra ormandan çıkarken gördü: Indra, Wu, Jonas ve Julie.

Ve Thomas. Elbette o da gelecekti. Arlo onu bekliyordu. Hazırlıklıydı.

Sadece bir gözlemci olmak, arkadaşlarının onsuz nasıl bir etkileşimde olduklarını görmek garipti. Arlo, konuştuklarının çoğunu duyamayacak kadar uzaktaydı ancak aralarındaki etkileşimden, Wu ve Indra'nın artık daha iyi anlaştığı anlaşıyordu. Sadece konuşmuyorlardı. Farklı olarak birbirlerini dinliyor gibiydiler.

Thomas ve Tilki, köprü kulesinin yanındaki gölgelikte kendilerine saklanma yeri bulmuşlardı. Thomas'ın gözden uzak durması mantıklıydı; Arlo onları ilk gördüğü zaman Thomas obanın bir parçası değildi. Arlo, *Saklanması ona Wu ve Indra mı söyledi acaba?* diye merak etti. *Yoksa bunu kendisi mi önermişti?*

Derken Arlo uçuşumun karşı tarafında kendisini gördü. Ne kadar küçük görüldüğüne şaşırdı. Aynada kendisini hep yakından görüyordu. Fakat bu mesafeden on iki yaşında, ufak tefek bir çocuk olduğu açıkça görülüyordu.

O çocuğu hatalarından dolayı affedebilirdi.

Diğer Arlo –geçmişteki Arlo– gidip Wu ve Indra'yla geri dönmüştü. İşaretleşmeler ve tartışmalar sonrasında taşın altında bir el feneri bulundu. Her şey daha önce nasıl gerçekleşiyse yine aynı şekilde gerçekleşti. Bir maçı farklı bir açıdan izlemek gibiydi.

Sonra feneri atma sırası geldi. Wu el fenerini son anda yakalayarak zafer hissiyle havaya kaldırdı. Mavi Oba sevinirken Arlo gülümsedi. Onlarla kutlamak istiyordu ama Thomas'tan gözünü ayırmamalıydı. Bu kısmı daha önce görmemişti.

Wu el fenerini açarken Arlo, Thomas'ın onlara doğru yaklaşmasını izledi.

Jonas boş feneri uçuşumdan aşağı attı. Fener dipsiz çukuru boyladı. Köprünün öbür tarafındaki geçmişten gelen Arlo avazı çıktığı kadar bağırdı: "NE OLDUĞUNU SÖYLEYİN!"

Oraya koyduğun bıçak, diye geçirdi Arlo içinden. *Hepsi planın bir parçası.*

Planın işe yaradığını ummaktan başka çaresi yoktu.

Bir duraklamanın ardından kanyonun her iki tarafından yükselen derin ulumalar duyuldu. Arlo bu sesi üçüncü kez

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

duyuyordu ama yine de tüyleri ürpermişti. Troller Arlo'nun bağırmasıyla uyanmıştı.

"Koşun!" diye bağırdı Indra ve Wu.

Mavi Oba kulenin kemerine doğru koşmaya başladı. Arlo da peşlerinden... Thomas bıçağı kendisine vermeleri için arkadaşlarını ikna etmeden önce onlara ulaşması gerekiyordu.

Daha önce hiç bu kadar hızlı koşmadığından emindi, trolle ilk karşılaşmasında bile bu kadar hızlı koşmamıştı. Elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Oba kuleden yeni çıkmıştı, sırtları ona dönüktü. Ama Thomas neredeydi? Nereye gittiğini görememişti.

"Indra! Wu!" diye bağırdı. Her ikisi de arkasına döndü. Jonas ve Julie de döndü.

"Thomas'a vermeyin!"

Ama Arlo ellerinin boş olduğunu görebiliyordu. Geç mi kalmıştı?

Onlara yaklaştığında, arkadaşlarının bıçağı neden bu kadar çabuk teslim ettiğini anladı. Thomas'a vermemişlerdi.

Arlo Finch'e vermişlerdi.

Orada duran oydu. Arlo'yu farklı renkli gözlerine kadar her ayrıntısıyla mükemmel bir şekilde kopyalamıştı. Arlo'nun mavi fularına sarılı duran bıçağı elinde tutuyordu.

Arlo aniden durdu.

Oba üyeleri uzaklaştı; hangi Arlo'nun gerçek olduğundan emin olamıyorlardı. Neredeyse aynı görünüyorlardı; farklı olan tek şey sahte Arlo'nun üzerinde, Thomas'ın mavi fularının olmasıydı.

Uçurumun her iki tarafında, birbirlerinin tıpatıp aynısı iki trol birbirlerine ulumaya başladılar.

Burada, kırık kulenin gölgesinde ise iki Arlo birbirine bakıyordu.

“Kafam karıştı,” dedi Julie.

Jonas’ın durumu da farksızdı. “Thomas nerede?”

“İstedigini aldın,” dedi Arlo yüzünü kopyalayan sahtekâra. “Bırak gitsinler.”

Sahte Arlo gülümsedi. “Ne istediğime dair hiçbir fikrin yok.” Diğerlerini geçip yavaşça Arlo’ya yaklaştı.

Arlo kıpırdamadan durup ormanın kenarındaki Tilki’ye, “Onları buradan götür,” diye seslendi.

“Evet, küçük tilki,” dedi sahte Arlo. “Evine doğru koş. Bu, eski dostlar arasında bir mesele.” Arlo’yu kolundan tutup yere bir şey fırlattı. Etrafa kara bir duman yayılmış ve her ikisi de gözden kaybolmuştu.

Arlo’nun başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Her yöne doğru düşüyormuş gibi hissediyordu. Bir süre sonra kendisini toparlayabildi. Ağaç tepelerini görebiliyordu. Bulutları.

“*Duman seyahati,*” dedi bir adamın sesi. “Bunu İzci Elkitabı’nda bulamazsın.”

Bu, Hadryn’di. Sesini tanıyordu.

Arlo toprak zemini hissedebiliyordu. Çam iğnelerini. Kuşlar cıvıldıyordu.

“Nepal’de bir kadın buldum,” dedi adam. “Bana öğretmek istemedi ama onu ikna ettim. Herkesin bir bedeli vardır. İstedikleri bir şey ya da kaybetmek istemedikleri bir şey. Onun için bu, torunuydu.”

Güneş parlıyor, Arlo gözlerini koruyamıyordu. Dikenli sarmaşıklar bileklerine ve bacaklarına dolanıyordu. Ne kadar mücadele ederse sarmaşıklar daha da sıkılaşıyordu.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

"Ve bu da... *Sarmaşık büyü*. Bunu sana Bozayı rütbesine geldiğinde öğretecekler, en azından basit bir versiyonunu. Eğer o kadar yükselebilirsen tabii."

Bir dağın tepesindeydiler. Arlo çok aşağılarda Kızıltüy Gölü'nü görebiliyordu. Hadryn, Altın Tava restoranında ilk karşılaştıklarında giydiği yetişkin kıyafetlerinin bir kısmını giymişti.

"İstediğin kadar bağır. Seni duymayacaklar," dedi Hadryn. "Bizi burada kimse bulamaz. Bu korumalarla mümkün değil. Dünyadan bakıldığında görünmeziz. Tepemizden bir helikopter geçse tek gördüğü şey dağlar olur."

Burası Hadryn'in yaşadığı yer olmalıydı. Bir masa ve gölgeğin yanı sıra bir çadır vardı. Onlarca kitapla dolu ağır sandıklar... Etrafları, üzerleri ayrıntılı çizimlerle dolu taşlarla çevriliydi. *Korumalar*, diye düşündü Arlo.

Hadryn, Arlo'nun önünde diz çöktü. Boynundan deri bir kordona bağlı dumanlı bir kuvars kristali sarkıyordu, basit bir kolyeden ziyade bir tulsıma benziyordu. "Kim olduğumu çözdün mü? Ne olduğumu?"

"Sen bir doppelgänger'sin," dedi Arlo.

Hadryn gülümsedi. "Yanlış. Ama bir doppelgänger'i öldürdüm. Sonra kalbini yedim. Bu yüzden bunu yapabiliyorum."

Hadryn'in yüzü değişti. Tüm bedeni de değişmiş ama kıyafetleri aynı kalmıştı. Sadece birkaç saniye içinde, tamamen değişerek Wu'nun bir kopyasına dönüşmüştü. Sesi bile Wu'nun sesiydi. "*Culman'ın Yaratıklar Kitabı*'ndaki o sayfayı bu yüzden kopardım. O sayfayı okusaydın doppelgänger'in kalbinin, yeteneklerinin anahtarı olduğunu net bir şekilde yazdığını görürdün. Zayıf noktalarını da öğrenirdin."

Thomas'a dönuştü. "Başka birine dönüşmek çok fazla odaklanma gerektiriyor. Bir hata yaptın mı pat, işin biter. Gençlikteki halime bürünmek çok daha kolay. Bu yüzle uyuyabiliyorum bile. Ve dürüst olmak gerekirse tekrar genç olmak güzel bir his."

Arlo gözlerinin içine baktı. "Kimsin sen?"

"Teksaslı Alva Hadryn Thomas. Tam otuz yıl önce tanıştığımızda söylediğim kişiyim."

"Sana ne oldu?"

Thomas, Arlo'nun göğsüne hafifçe vurdu. "*Sen* oldun, Arlo Finch." Ayağa kalkıp bir tişört kapı. Tişörtü başının üzerinden geçirirken, yeniden Hadryn'in şekline ve sesine büründü. "Otuz yıl önce birbirimizi kısacık bir süre gördük, değil mi, sen ve ben? Birlikte ne kadar, bir saat mi geçirdik? Wade ve Mitch'in salıyla Dev'in Yumruğu'na gitmiştik. O süre zarfında bana bir canavarmışım gibi bakıyordun. Sonra mağaranın içinde, birdenbire kimsenin göremediği merdivenler gördün.

İşte o zaman, senin diğer bütün izcilerden farklı olduğunu anladım. Sen özeldin. Sonra bıçağı buldun ve gökyüzünden birdenbire Ötedünyalılar inmeye başladı. Ruhlar senin tarafındaydı. Su üzerinde yürüyebiliyordun! Henüz yalnızca bir sincaptın ama başka hiçbir izcinin yapamadığı şeyleri yapabiliyordun. Senin gibi olmak istedim."

"Bütün bunları nasıl hatırlıyorsun?" diye sordu Arlo. "Başka kimse hatırlamıyor. Ötedünyalıların ışığı hafızanı silmiş olmalıydı."

"Beni geride bıraktın, hatırlamıyor musun? Mitch'le Dev'in Yumruğu'ndaydım. Mitch olanları izlemek için dışarıda kaldı ama ben mağaraya geri dönmenin daha güvenli olduğuna karar verdim. O hiçliğe açılan basamakları çıktım..."

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Arlo birden Alva Hadryn Thomas'ın neden her şeyi hatırladığını anladı.

“Seni çözemediler. Çünkü aynı boyutta bile değildin.”

“Dışarı çıktığımda Ötedünyalılar çoktan gitmişti. Kimse onları hatırlamıyordu. Gökyüzünden inen ışıklardan bahsedip duruyordum, herkes delirdiğimi düşündü. Yazdiyarı'nı bir kasırganın yok ettiğini kim ortaya attı bilmiyorum ama buna herkes inandı. Herhalde en mantıklı açıklama buydu. Seni hatırlayan kimse de yoktu. Ama ben hatırlıyordum. Finch adında imkânsız şeyler yapabilen bir çocuk vardı. O gün ben de imkânsız şeyler yapmaya karar verdim.”

Hadryn'in konuştuğu sırada, Arlo el ve ayak bileklerini saran sarmaşıkların hafifçe gevşediğini hissetti. Hadryn'in onlara sürekli odaklanması mı gerekiyordu? Arlo fazla belli etmeden ipleri biraz daha gevşetmeye çalıştı.

Hadryn konuşmasını sürdürdü: “İzciliğe devam ettim. Sırayla Baykuş, Kurt, Koç ve Bozayı rütbelerini kazandım. Nöbet'i geçtim. Her şeyi öğrendim. Ama senin yapabildiğin şeyleri öğrenemedim. Ruhları kontrol edemiyordum. Gizli şeyleri göremiyordum. Çünkü ben senin gibi değildim Finch. Senin gibi doğmamıştım. *İkruh* değildim.” Bu kelimeyi bilerek söylemişti, Arlo'nun tepkisini görmek istiyordu.

“Evet, Arlo Finch, ne olduğunu biliyorum. Ötedünyalıların sana neden ihtiyacı olduğunu biliyorum.” Fulara sarılı bıçağı kaldırıp gösterdi. “Bunun için değil – elbette bıçağı da istiyorlar ama asıl istedikleri *sensin*. Seni uzun bir süredir arıyorlar, neredyse benim aradığım kadar.”

“Neden?”

“Çünkü bir şeyleri bulma konusundaki yeteneğin içindeki o ruhtan geliyor. Bu konuda belki de herkesten daha iyisin.

Benden kesinlikle daha iyisin.” Arlo, Hadryn’in Rielle’den haberi olup olmadığını merak etti. O da bir ikruh olduğuna göre belki onun da aynı yetenekleri vardı.

“Ötedünyalılar ve ben, birkaç kere karşılaştık. Onlardan bazı şeyler çaldım. Beni yakalamaya çalışıyorlar ama bu—” kol-yesindeki sarı kristali uzattı “—beni bulmalarını zorlaştırıyor. Neredeyse seni bulmaları kadar zor.”

Hadryn konuşurken ileri geri yürüyordu. “Göldeki o geceden sonra seni her yerde aradım. Ama kamp kadrosunda ismin yoktu. Zamanda yolculuk yaptığını nereden bilebilirdim! Çok sinsice bir hareketti.”

“Sadece bir kazaydı.”

“Kaza diye bir şey yoktur, Arlo Finch!”

“Ayışığı yaptı! Tam doğru yerdeydi ve biz de göldeydik...”

“Ve bir şekilde, tam olarak o ana mı yolculuk ettin? O yere, o zamana? Hâlâ anlamıyorsun, değil mi Finch? Başka kimsenin bulamadığı yolları buluyorsun. Onları aramıyorken bile buluyorsun.”

İçgüdü, diye düşündü Arlo. Zihnini sakinleştirip içindeki ruhun ona rehberlik etmesine izin verdiği anlar vardı.

“Her yerde seni aradım,” dedi Hadryn. “Elimdeki tek ipucu ismindi: Finch. Ama hiçbir yerde seninle uyuşan bir Finch’e rastlamadım. Çünkü anlaşılan daha doğmamıştın. O yüzden yapabileceğim en iyi şeyi yaptım. Öğrenebileceğim diğer her şeyi öğrendim, özellikle de izcilere öğretmedikleri şeyleri. Ve biri bana öğretmek istemediğinde bir yolunu bulup öğretmesini sağladım.

İzci yemininde verdiği sözler var ya, o ilkeler... Eskiden onların asil olduklarını düşünürdüm. Zamanla onların gerçek yüzünü gördüm. Bizi bağlayan zincirlerden başka bir şey

değiller. Buraya yeni yollar açmaya geldik, onların izinden gitmeye değil.”

Arlo'nun sol bileği neredeyse serbest kalmıştı. Hadryn'i meşgul etmeye devam etmesi gerekiyordu.

“Beni nasıl buldun?”

“Öncelikle Google sayesinde. Birkaç yıl önce *Finch* ve *izci* kelimeleri geçen haberler için bir bildirim ayarı kurmuştum. Sonra bu kış, obanız Alp Derbisi'nde ikinci oldu. İnternette *Çam Dağı Gazetesi*'nde tüm izcilerin isimlerini içeren bir haber yayınladılar. Haberi okudum, bir de fotoğraf vardı. İşte! Oradaydın. Otuz yıl önce tanıştığım çocuk. Tek fark sen hâlâ aynıydın ama ben otuz yıl yaşlanmıştım.”

Hadryn kendi kendine gülümsedi. “On iki yaşında bir çocuğu kuskanmanın ne kadar acıklı olduğunu biliyor musun? Çok üzücü bir durum. Ama artık seni kuskanmıyorum. Çok zamanımı aldı ama sonunda istediğimi elde ettim.”

Bıçağı saran fuları çözmeye başladı.

“Üzgünüm. Seni Dev'in Yumruğu'nda bırakmak istememişim. Ben sadece... Senin bir...”

“Canavar olduğumu mu düşündün? Bir canı mı? Doğru. Haklıydın, Finch. Sadece biraz erken davranmıştın.”

Hadryn otuz yıllık tozu ve kiri silkeleyerek bıçağın sapını açığa çıkardı. Gömleğinin eteğine silip iyice temizledikten sonra sıkıca kavradı. Yarı saydam bıçağı görür görmez gülümsedi.

Arlo'nun önünde diz çöktü. “Bütün bunlardan sonra, şu anda boğazını kessem yerinde olurdu. Bana yaptıkların için canını almam gerekirdi.” Yarı saydam bıçağı Arlo'nun boynuna dayadı. “Ama bıçak sana değmeden içinden geçip giderdi. Ve gerçek şu ki bana canlı lazımsın. Aradığım şey yalnızca bu bıçak değil. Hayal bile edemeyeceğin hazineler var. Ve birlikte onları bulacağız.”

“Sana yardım etmeyeceğim,” dedi Arlo.

“Başka bir seçeneğin olmayacak,” dedi Hadryn. “Nerede yaşadığını biliyorum, Arlo Finch. Aileni, arkadaşlarını, okullundakileri, obanı tanıyorum. Onların hayatta olmasını tercih edersin diye düşünüyorum. O yüzden ben ne diyorsam onu yapacaksın.”

Arlo cevap vermedi. Ağlamak istemiyordu ama gözlerinin kenarlarının ıslandığını hissetti.

“Kolay birileriyle başlayalım. Indra ve Wu arasında seçim yapmanı istiyorum. Önce hangisini öldürmeliyim?”

Arlo cevap vermeyi, hatta gözlerinin içine bakmayı bile reddediyordu.

“En iyi arkadaşını seçmelisin, Arlo. Sadece birini seçebilirsin. Diğeri ölecek.” Arlo yine cevap vermeyince Hadryn omuz silkti. “Peki o zaman, ya şundadır ya bunda yaparız. Ya da istediğimi verirsin.”

Arlo burnunu çekerek başını kaldırdı. “Tamam.”

“Tamam, ne?”

“Sana yardım edeceğim! Ne arıyorsun?” Arlo gözyaşlarının Hadryn’i, pes ettiğine, işbirliği yapmaya istekli olduğuna inan-
dıracağını umuyordu.

Hadryn gülümsedi. “Ötedünyalıların her şeyden çok neyi istediğini biliyorum. Ve onu önce biz bulabilirsek tanrılar gibi yaşayabiliriz.”

Derken bir ses duydular. Bir hışırtı. Ses ağaçlardan geliyordu. Hadryn başını kaldırdı, kafası karışmıştı. “Bu sesler neyin nesi?”

Cevap olarak kulak tırmalayıcı bir feryat duyuldu. Sonra bir tane daha. Ve sonra onlarcası.

“Ulurgezzerler,” dedi Arlo. “Fıstık ezmesine geliyorlar.”

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Hadryn'in Arlo'nun ne ima ettiğini anlaması biraz zaman aldı. "Fıstık ezmesini nereden buldun?"

Ulumalar giderek artıyordu. Ağaçlar sallanmaya başladı. Kaç tane ulurgezer vardı? Yüzlerce mi? Daha fazla mı?

"Wade'den aldım. Hatırladın mı? Çantasında getirmişti."

Kırık Köprü'de, feneri taşın altına saklamadan hemen önce Arlo'nun aklına bir fikir gelmişti. Fulara sarıp el fenerinin içine yerleştirmeden önce bıçağın her tarafını fıstık ezmesiyle ovuşturmuştu. Fıstık ezmesinin otuz yıl içinde kuruyacağını düşünmüş ama yeterince kalacağını ummuştu.

Hadryn'in silkelediği toz fıstık ezmesinin kalıntılarıydı. Şimdi her yerindeydi. Elllerinde. Giysilerinde. Her tarafı fıstık ezmesi tozuyla kaplıydı.

Ulurgezerler bir diş, kürk ve pençe dalgası halinde birdenbire ağaçlardan fırladı. Arlo başlangıçta onları net bir şekilde göremedi, ta ki Hadryn birini tutup fırlatana kadar. Sincaptan biraz büyük olan ulurgezer kör gibi görünüyordu – göz yuvaları yoktu. Havayı koklayıp sürüsüne katıldı. Arlo daha önce hiç bu kadar vahşi bir şey görmemişti.

El ve ayak bileklerini saran sarmaşıkların iyice gevşediğini hissetti. Ayağa kalkmak için uğraştı.

Hadryn çılgık atıyordu, her tarafı ulurgezerlerle kaplıydı. Vahşi bir kürk manto gibiydiler.

Arlo korumaları tekmelemeye başladı. Taşlar düştükçe açığa çıkan enerjiyi hissediyordu.

Ulurgezerlerden kurtulmaya çalışan Hadryn, sürekli şekil değiştirerek bir büyüyor bir küçülüyordu. Kolyesi kopmuş, ucundaki sarı kristal çamura saplanmıştı.

Ve Hadryn en sonunda bıçağı elinden düşürdü. Arlo vakit kaybetmeden bıçağa doğru atıldı. Ne var ki bıçak eline geçer

geçmez birkaç ulurgezer aniden onunla ilgilenmeye başlamıştı. Üzerinde hâlâ onları çekmeye yetecek kadar fıstık ezmesi vardı.

Oradan çıkması gerekiyordu. Ama ulurgezerlerin ona ulaşamayacağı neresi olabilirdi? Üç tarafları ormanla çevriliydi ve diğer taraftaysa uçurum vardı.

Arlo uçurumu seçti. Kendini hazırlayan Arlo Finch tüm hızıyla koşup atladı.

Çizgi filmlerde bir karakter uçurumdan düştüğünde, havada bir saniye asılı kalır. Arlo asılı kalmadı. Atlar atlamaz kanyonun dibine doğru düşmeye başladı.

Bıçağı elinden geldiğince sıkı tutarken, onu yakalamak için gelen parıltılı bir bulut görmeyi umdu. Ama hiç umut yok gibi görünüyordu. Zaman yoktu. Üç saniye içinde sivri uçlu kayalara çarpacaktı. Üç, iki...

Derken altından esen rüzgâr onu aniden havaya kaldırdı. Ayak bilekleri çam ağaçlarının tepelerine sürtüyordu.

Büyük Meltem onu yakalamıştı. Yaşıyordu. Arlo başını kaldırıp baktığında gökyüzünün çatladığını gördü.

"Yukarı!" diye bağırdı Arlo, eliyle işaret ederek. Rüzgâr daha iyi görebilmesi için onu daha yükseğe kaldırdı.

Gökyüzünden dumanlı bir dokunaç uzanıp Hadryn'i sarmıştı. Hadryn'in kıvranıp onunla savaştığını gördü ama çabaları boşunaydı. Sıkışmıştı.

Hadryn, Arlo'yla göz göze geldiğinde bir şeyler söyledi. Arlo hiçbirini duyamadı ama bir uyarı ya da tehdit gibi görünüyordu.

Dumanlı dokunaç Hadryn'i kaldırıp gökyüzüne taşıdı. Derken çatlak kapandı.

Hadryn gitmişti.

—48—

ATEŞKUŞU

RÜZGARIN TAŞIDIĞI ARLO. yavaş yavaş marketin yakınındaki çakıllı yola indi. Yere beş metre kalmıştı. Üç metre. Mükemmel bir süper kahraman inişi yapmayı umarak ayak parmaklarını yere uzattı.

Ama dengesini bulmanın bu kadar zor olacağını tahmin etmemişti. Dişlerini sıktı, kaydı ve sonra poposunun üstüne düştü. Büyük Meltem giderken etrafta tozlar uçuşuyordu.

Utanç verici bir görüntüydü. En azından kimse görmemişti. “Finch?!”

Arlo dönüp baktığında Darnell ve Trix'i gördü. Her ikisi de şort ve koşu ayakkabısı giyiyordu, belli ki sabah koşusuna çıkmışlardı.

“Selam Darnell. Selam Trix.” Arlo ayağa kalkıp üstündeki tozu ve kiri silkeledi.

“Az önceki Büyük Meltem miydi?” diye sordu Darnell.

Arlo omuz silkti. “Evet.”

“Şuna bak, alçakgönüllü olmaya çalışıyor bir de.”

Darnell, Trix’e baktı. “Bu çocuk henüz sadece Sincap, düşünebiliyor musun?”

“Biliyorum! Kano dersime giriyor.”

“İyi misin Finch? Her şey yolunda mı?”

Arlo gülümsedi. “İyiyim.”

“Peki, sınıfta görüşürüz o zaman.” Bunun üzerine Darnell ve Trix yanından geçip gittiler. Arlo, Trix’in neşeyle Darnell’i karnından dürtüp sonra koşarak ondan uzaklaştığını gördü.

Indra ve Julie haklı, diye düşündü Arlo. Kesinlikle çıkıyorlar.

Arlo, Ateşkuşu’na gelen ilk kişi olduğuna şaşırırdı.

Kamp alanı bomboştu, çadır kanatları önceki geceden hâlâ açık duruyordu.

Hadryn’le ne kadar süre dağın tepesinde kaldığından emin değildi ama Tilki’nin obanın diğer üyelerini ondan daha hızlı geri götürebileceğini düşünmüştü. Arlo tam izci pusulasını alıp arkadaşlarını aramaya hazırlanıyordu ki tanıdık sesler duymaya başladı.

Indra, Wu, Jonas ve Julie kavak korusundan çıkmış geliyorlardı. Arlo gibi onlar da rükenmişlerdi; yine de son birkaç adımı koşmayı başardılar. Önce teker teker birbirlerine sarılırken, en sonunda topluca sarıldılar.

“Bir saniye bekleyin,” dedi Julie gruptan uzaklaşarak. “Gerçek Arlo olduğunu nereden bileceğiz?”

“Haklı,” dedi Indra. “Sadece senin bildiğin bir şey söyle.”

Arlo, onları gerçek Arlo olduğuna ikna edecek yeni bir detay bulmak için kendini zorladı. Aklına dokuz ay öncesine uzanan bir anı geldi. “İlk izci toplantısı gecesi, çadırın dikişlerine su

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLU

yalıtımı yapıyordunuz. Böyle bir şey yapmak gerektiğini bile bilmiyordum. Diğer obalara baktığımı ve Mavi Oba'nın en iyisi olduğuna karar verdiğimi hatırlıyorum. Sebebini açıklayamıyordum. Sadece biliyordum. En başından beri biliyordum."

Diğerleri onu kendilerine çekti ve bir kez daha sarıldılar. Uzaktan bir boru sesi duyuldu.

"Hey millet, uyanma vakti!" dedi Wu.

Gülüştüler. Bütün gece uyanık kalmışlardı.

Büyük bir kahvaltı sofrasına kurulup o güne dek olup bitenleri tartışarak bir sonraki adımlarına karar vermeye çalıştılar.

"Thomas'ın kötü biri olduğunu başından beri biliyordum," dedi Julie. "Fazla iyiydi. Kimse sürekli o kadar iyi olamaz."

Son on gün boyunca başlarından geçen olayları gözden geçirirken, Thomas'ın, yani Hadryn'in her birini farklı zamanlarda kopyaladığı açığa çıktı. Sürekli kışkırtıcı sorular sorarak grupta anlaşmazlıklara yol açmıştı. Ve davranışlarından, bıçağın obada olduğuna inandığı belli oluyordu.

"Arlo'nun neden sürekli sırt çantasını karıştırdığını merak ediyordum," dedi Jonas. "Kampa ne zaman dönsen çadırının içinde ortalığı karıştırıyordun."

Arlo, Indra'ya döndü. "Gerçekten Yeşil Oba'ya geçmeyi planlıyordun muydun, yoksa o da Thomas mıydı?"

Obanın geri kalanı bunu ilk defa duyuyordu.

"Yani," dedi Indra, "bunu düşündüm. Hatta Diana'yla da konuştum."

"Gidemezsin!" diye ısrar etti Julie.

Jonas da aynı fikirdeydi: "Sen olmadan çok garip olur."

"Yeşil Oba'nın sana ihtiyacı yok," dedi Wu. "Bizim var. Sensiz mahvoluruz."

"Biliyorum," dedi Indra. "Ama kalmamın tek nedeni bu değil. Siz olmadan izcilik yaptığımı düşünemiyorum bile."

Indra, Wu ve Arlo, Kırık Köprü meselesini sakladıkları için ikizlerden özür diledi. Ve kimin kime ne söylediğini tam olarak bilmek imkânsız olduğu için, obada genel af ilan edildi.

Jonas şu ifadeyi önerdi: "Bu ana kadar söylenen her şey affedilir." Hepsi yemin etmek için ellerini üst üste koydular.

Şimdi Thomas'ın gidişini diğer herkese nasıl açıklayacaklarını bulmak zorundaydılar. "İnsanlar oba üyelerinden birinin eksik olduğunu fark edecekler," dedi Indra.

Sonunda, Diana'ya neler olduğunu anlatmaya karar verdiler. Tilki, bıçak ve Kırık Köprü'yle ilgili bazı detayları anlatmaktan kaçındılar ancak Thomas'ın Ötedünyalılar tarafından kaçırılan bir sahtekâr olduğunu açıkça anlattılar. Diana daha sonra onlarla birlikte yanına giderek olayları Gözetmen Mpasu'ya anlattı.

"Bütün bunlar olurken benden yardım istemek aklınıza gelmedi mi?" diye sordu Mpasu.

"Aklımıza geldi," dedi Wu, Arlo ve Indra'ya bakarak.

"Ama size güvenip güvenemeyeceğimizi bilmiyorduk. Sahtekâr sizi de kopyalayabilirdi."

Indra başını sallayarak ekledi: "Ve kampın ilk gecesi kendi sorunlarımızı kendi başımıza çözmemizi istediğinizi söylemişsiniz. Biz de öyle yaptık."

Gözetmen Mpasu başını salladı. Arlo, Gözetmen'in, anlatıklarından etkilenmiş mi, yoksa sinirlenmiş mi olduğunu anlamıyordu. "Şu bir gerçek ki ölebilirdiniz."

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Arlo bir adım öne çıktı. “Gözetmenim, dürüst olmam gerekirse bir süredir peşimde beni öldürmeye çalışan birileri var. Obam olmasaydı hayatta kalamazdım. Eğer birini suçlayacak-sanız beni suçlayın. Bütün bunlara sebep olan benim.”

Mpasu her birine yakından, sanki ruhlarını yargılıyormuş gibi baktı. Sonra kararını verdi. “Bu kamp, asla beklemediğimiz şekillerde, bize dersler vermenin yolunu her zaman buluyor. En azından bir şeyler öğrenmişsiniz gibi görünüyor.” Başını sallayarak gitmelerine izin verdi.

“Bir şey daha var,” dedi Wu. Telefonunu cebinden çıkardı. Telefonu gören Indra dehşete düşmüştü. “Bunu ilk gece teslim etmeliydim. Benim hatam. Cezası neyse çekmeye hazırım.”

Mpasu telefonu aldı. “Bunu neden şimdi söylüyorsun?” diye sordu. “Kampın neredeyse sonuna geldik. Bunu rahatlıkla gizli tutabilirdin.”

“Prensip meselesi sanırım,” diye yanıt verdi Wu. “Doğru olmazdı.”

Arlo kampın son günlerini sıradan bir izci gibi geçirdi. Yürüyüşe çıktı. Okçuluk ve kaya tırmanışını denedi. Aşırı sıcak bir öğleden sonra kendi isteğiyle yüzmeye gitti.

Wu’nun önerisiyle yeni bir görev listesi hazırladılar. Arlo ilk defa yemek pişirdi: acılı sosis ve taze fasulye. Acı sosun dibi tutmuştu ama bu da sosa kıvam verip ıslı bir tat katmıştı.

Çam Dağı, Bayrağı Yakala oyununda Cheyenne’i yenmişti. Mavi Oba’nın geri kalanı yem olarak koşarken, Jonas bayrağı çizginin karşısına taşımıştı.

Kanoda ikili yarışta Arlo ve Indra birinci oldular. İşin sırrı, peşlerinden gelen devasa boyutta mistik bir yılan varmış gibi

davranmaktı. Kano ve Ruhlara Giriş'ten kazandığı rozetlerle birlikte, Arlo'nun sonbaharda Baykuş rütbesi alması için işler hızlanmış oldu.

Kampın son günü öğleden sonra yağmur yağıyordu. Arlo kendi çadırında Wu ve Indra'yla bataak oynuyordu. Öylesine takılıyorlardı. Bunu uzun zamandır yapmamışlardı.

Indra desteyi karıştırdığı sırada Arlo'ya içindeki ikinci ruhu daha önce hiç fark edip etmediğini sordu.

Arlo fark etmemişti. "Damarlarında dolaşan kanı hissetmemek gibi. O da benim bir parçam."

"Acaba ruh neden seni seçti?" diye sordu Wu.

"Arlo'yu seçmedi," dedi Indra. "Annesini seçti." Sonraki tur için kartları dağıtıyordu.

Arlo kartlarını sıralarken, elinde neden üç tane yedili tuttuğunu düşündü. *Neden üç tane altılı veya dört tane beşli değil de...* "Ben o ruhun kimseyi seçtiğini düşünmüyorum," dedi Arlo. "Şans eseri olmuş olmalı."

"Ama sen onu götürmeseydin annen asla Gür Ormanlar'a gitmeyecekti.

Indra da aynı fikirdeydi. "Wu haklı. Kaderin bu."

"Ne de olsa içimizdeki mistik-büyülü çocuk sensin."

"Ama ya değilsem?" diye sordu Arlo. "Bunca zamandır bir kehanet olduğunu düşünüyordum. Özel veya eşsiz olduğumu, evrenin beni seçtiğini sanıyordum. Ama bu doğru değil. Tıpkı bu kartlar gibi. Kartlar rasgele dağıtılıyor; önemli olan, kartlarla nasıl oynadığımız."

Wu buna itiraz etti. "Indra'nın bulduğu çam yazılarına ne demeli? Orman seni çoktan seçmişti.

"Tam olarak öyle değil," dedi Indra. "Çam yazıları tarihi anlatıyor, kehanet değil."

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Arlo başını salladı. “O yazılar ne *yapacağımı* anlatmıyordu. Çok önceden *yaptıklarımı* anlatıyordu. Hepsi bu. Ve bütün bunları seçmeyebilirdim. Büyük Meltem, Yazdiyarı, Ayışığı Gölü – hiçbir şey yapmadan yerimde durabilirdim. Ama bunları seçtim. Ve izci olmasaydım, sizinle tanışmış olmasaydım bunları seçmezdim diye düşünüyorum.”

Wu ve Indra, bu şekilde ayrı tutuldukları için şaşırarak birbirlerine baktılar.

“Gözlerimle veya annemle ilgisi yok. Kim olduğum gerçekte kaderim değil. Aynı zamanda tesadüf de değil. Şey gibi...” *Ne gibi?* diye geçirdi içinden. *Bu kartlar gibi. Ormandaki yollar gibi. Yaşam gibi.*

“Ben *seçilmedim*,” dedi Arlo. “Ben *seçtim*.”

—49—

PARAZİT OPERASYONU

“ACIYACAK MI?”

“Bilmiyorum,” dedi Arlo. “Acıyabilir.”

Russell omuz silkti. “Tamam. Yap gitsin.” Tişörtünü başının üstünden geçirip çıkardı. Kumaş, dişleri Russell’ın etli omzuna derinden kitlenmiş olan hayalet parazitin içinden geçti. Arlo asıl bağlantının doğaüstü olduğunu; yaratığın göğüskafesinden Russell’ın omzuna uzanan, ışıktan bir ip olduğunu düşündü. Büyük Meltem’i bağlayan gümüş ipe çok benziyordu. Görünmez bıçak o ipi kesmişti. Bu ipi de kesmeliydi.

Kampın son sabahıydı. Çadırlar toplanmış, altında yemek yedikleri tenteler katlanmıştı. Diana, o sabah bayrak töreni sırasında tüm obalara, aşağıdaki otopark alanına yürümek üzere saat dokuzda hazır olmalarını ve geç kalmamalarını söylemişti.

İzciler dağılırken Arlo, Russell’ı bir kenara çekerek paraziti çıkarmayı denebileceğini söyledi. Şimdi kamptan ayrılmalarına

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLU

on dakika kala, tüm gözlerden uzakta, kavak korusunun ortasında tek başlarına duruyorlardı.

Arlo görünmez bıçağı havaya kaldırdı. Bıçağı tutarken parazit görebiliyordu ve belli ki parazit de onu görebiliyordu. Yaklaşan tehdit karşısında gözleri kocaman açılmıştı.

Dumanlı bıçak yaratığın kabuğuna çarptığında, on bacağı birden Russell'in sırtında hareket etti. Alt çene kemikleri ise hâlâ sıkıca omzuna kenetlenmiş haldeydi.

Russell ne olduğunu görebilmek için boynunu zorlayıp başını çevirdi. "Ne oluyor?"

"Sabit dur," dedi Arlo.

Arlo gümüş ipi şimdi rahatlıkla görebiliyordu. Bıçağı döndürüp bir hamleyle ipi kesri.

Parazit öyle şiddetle kasıldı ki Arlo bir adım geriye sıçradı. Russell haliyle paniklemişti: "Ne oldu? Ne yaptın?"

Yaratık, Russell'in bedeniyle arasındaki ip koptuğu için yere doğru kaymaya başladı. Düşerken, sürekli kıpırdanıp kıvrılan, bükülerek düğüm olan kalın, saydam dokunaçları da yere indi. Kıpır kıpır bir yığın halinde yere düşmüştü.

Arlo'nun parazitin kendisi sandığı şey aslında yalnızca kafasıydı. Vücudunun büyük bir bölümü, bir ahtapot misali Russell'in içinde büyümüştü.

Russell dizlerinin üstüne çöktü, sersemlemişti ve titriyordu. Yanında kıvranıp duran kütleyi göremiyordu. Muhtemelen görmemesi en iyisiydi.

"Çıkarabildin mi?" diye sordu Russell.

Arlo evet anlamında başını salladı.

Parazit, karaya çıkan bir ahtapot gibi hareket edebilmek için yuvarlanarak ilerliyor, çaresizce uzaklaşmaya çalışıyordu.

Arlo peşinden gitmeli miyim diye düşündü. Onu bıçakla öldürebileceğini tahmin ediyordu. Ama aynı zamanda parazitini nasıl bir yaratık olduğunu da görüyordu: ruhlar âleminde basit bir yaratık. Kötü kalpli değildi, bir örümcek veya köpekbalığından farksızdı. Yalnızca yaşam mücadelesi veriyordu.

Çalıların arasına girip kaybolduğunu gördü, sonra dönüp Russell'a baktı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Farklı," diye yanıt verdi Russell, yavaşça ayağa kalkarken. "Daha iyiyim. Miden bulanır da kusunca rahatlırsın ya, öyle hissediyorum." Tişörtünü üstüne geçirip boynunda kalan son kan lekesini sildi. Ten rengi şimdiden düzelmeye başlamıştı.

"Bunu kimseye anlatmayacaksın, değil mi?" Bu bir tehdit değil, bir soruydu.

"Hayır," diye yanıt verdi Arlo.

Russell gözlerinin içine baktı. "Teşekkür ederim."

Bunun üzerine Russell Stokes arkasını dönüp kampa doğru yöneldi.

Arlo kavak korusunda tek başına bir dakika daha kalıp etrafındaki ışık huzmelerini seyretti. Hepsi birer ruhtu. Hiçbiri Tilki kadar zeki değildi ama kesinlikle canlılardı.

Rüzgârı saçlarının arasında hissetti. Yapraklar titreşiyordu. Arlo gülümsedi.

Büyük Meltem belki konuşamıyordu ama bilinçliydi. Otuz yıl bekledikten sonra bile Arlo'yu görür görmez tanımıştı. Alışlagelmişin dışındaydı ama bir zihni olduğu kesindi. Ötedünyalılarının gücünden faydalanmak için onu zincirlemek istemeleri korkunçtu. Birini köle olarak çalıştırmak üzere kaçırmaya benziyordu. Bunu yapan bir toplum medeni olamazdı.

ARLO FINCH: Ayıışığı Gölü

Görünmez bıçak tüm bu zincirleri koparabilirdi. Ötedünyalıların bıçağı bu kadar çok istemesinin sebebi de belki buydu. Ruhların serbest kalmasından korkuyorlardı.

Korkmakta haklılardı.

Arlo bıçağı cebine geri koydu. Parmakları bıçağın sapından ayrıldığı an ışıık huzmeleri kayboldu. Normal dünyaya tam olarak dönmüştü.

Kızıltüy Kampı'ndan ayrılma vakti gelmişti.

—50—

EVE DÖNÜŞ

OTOBÜS KİLİSENİN OTOPARKINA YANAŞIRKEN Mavi Oba onları kimlerin karşılamaya geldiğini görmek için camlara yapıştı.

Connor babasıyla birlikte bekliyordu. Bir doktor gibi yüzünde maske vardı ama hayatta ve ayaktaıdı. Şoför otobüsü park ettiğı sırada Connor onlara el salladı.

Oba üyeleri Connor'ın etrafında topladı. "İyileşeceğim," dedi Connor. "Dalağımı almak zorunda kaldılar ama onsuz da yaşayabilirim. Sadece enfeksiyon kapmamak için daha dikkatli olmam gerekiyor." Maskeyi önlem olarak, evin dışına çıktığında takıyordu.

Connor henüz dikişleri iyileştiğı için bir süre zorlayıcı hareketler yapamayacağını söyledi ama Alp Derbisi'ne kadar tam olarak iyileşeceğine dair onlara söz verdi.

Wu, Connor'ı yeniden oba lideri seçmelerini önerdi. Oy birliğiyle kabul edildi.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Diğerleri konuştuğu sırada Arlo annesinin kaldırımında beklediğini gördü.

Farkına varmadan ona doğru yürümeye başladı, sanki bir kuvvet onu annesine doğru çekiyordu. Annesine baktığında, dokuz yaşındaki Celeste'in yüz hatlarını gördü. Çantasını bırakıp ona sımsıkı sarıldı. "Seni özledim," dedi annesi, ellerini saçlarında gezdirirken. "Senin için endişelendim."

"Ben de senin için endişelendim."

Wade, Jackson Kovuğu'ndan bir önceki gece geç bir saatte dönmüştü. Arlo onu atölyesinde eski bir gazete otomatını parçalarken buldu.

Arlo ona sanat enstalasyonunun nasıl gittiğini sordu.

"Daha kötü olamazdı," diye yanıt verdi Wade, elindeki çizici tezgâha atarak. "Tesis sahipleri, alıcılar, büyük bir parti düzenlediler. Bir açılış partisi. İyi, güzel. Nasıl olsa parası sizden çıkıyor diye düşündüm. Ben de biraz meze yemiş olurum. Belki bir iki kanep. Ama sonra gidip en kötü insanları davet ediyorlar. New York ve Kaliforniya'dan gelen süslü tipleri bilirsin, modern sanat dergileri okuyan tipler işte."

Arlo bu insanları tanııyordu.

"Bütün eserleri incelediler, arada mırıldandıklarını duyuyordum. Bu insanların olayı budur; asla konuşmazlar, tek yaptıkları mırıldanmaktır." Wade seslerini taklit etti. "Sonra içlerinden biri, burnuna küçük gözlüklerini kıstırmış keltoş bir adam bana diyor ki, 'Eserleriniz Amerikan kast sisteminin bir iddianamesi.' İnanabiliyor musun Arlo?"

Arlo inanamıyordu çünkü bu kelimelerin ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"Bu adam kim oluyor da bana sanatımın ne anlama geldiğini söylüyor? Sonra gidip internette bir inceleme yazısı yazmış. İnternete, herkes görsün diye! Dostum Nacho'ya bildirim gelmiş, telefonda bana bütün yazıyı okudu."

"Kötü bir yazı mı?"

"Berbat bir yazı! Bu adam bana 'dâhi provokatör' diyor. Efendim on yılda bir görülen bir yeteneğim varmış. Ferdinand Cheval'den beri en büyük keşifmişim."

Bunların hepsi Arlo'ya iltifat gibi geliyordu.

"Telefonum susmuyor. Sadece sipariş vermek isteyen insanlar da değil, ajanslardan ve galerilerden de aramaya başladılar. İnsanlar sürekli New York'a ya da Paris'e uçmamı beklerken işlerimi nasıl bitireceğim?"

Wade eline bir tornavida alıp gazete otomatının kapısını kurcalamaya koyuldu.

Arlo bir an duraksayıp söyleyeceklerini tarttı. "İsteyebileceğini düşündüğüm bir şey buldum." Arlo katlı fotoğrafı arka cebinden çıkarıp açtı. "Sarı Oba. Burada Yazdiyarı kamp alanındasınız."

Wade fotoğrafı eline aldı. İnceledi. Yüksek sesle nefes verdi.

"Bu benim, tabii ki. Mitch, Chuck, Jason. Peki bu kim?" Diğerlerinin biraz arkasında kalan çocuğu işaret ediyordu. "Teksaslı Thomas."

"Doğru ya! Yeni çocuk. Ona ne oldu acaba?"

"Onun adı artık Hadrın," dedi Arlo. "Artık kötü biri."

"Eh. Zaten ondan hiç hoşlanmamıştım." Wade fotoğrafı Arlo'ya geri verdi. "Bir süredir sana sormak istediğim bir şey var, Arlo. Kulağa çılgınca gelebilir ama ikimiz de pek olası olmayan bazı fikirlere aşinayız. O yüzden bana dürüstçe söylemeni istiyorum..."

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Yakındaki bir çekmecedен eski bir fotoğraf çıkardı.

Kenarları solmuş, yüzeyi parlak bir fotoğraftı.

"Bu fotoğraftaki sen misin?"

Fotoğrafta Arlo, Thomas ve Mitch vardı. Salın içindeydiler, flaştan kör olmuş gibi Wade'e bakıyorlardı.

"Bu benim," dedi Arlo, fotoğrafı alarak. Dev'in Yumruğu'na yaptıkları sal yolculuğu sırasında, fotoğrafın çekildiği anı hatırladı.

"Bunu birkaç ay önce buldum. Paradoks ya da zamansal bir döngü yaratması ihtimaline karşı, geri dönene kadar sana göstermek istemedim."

"Öyle çalıştığını sanmıyorum," dedi Arlo. "Ne olduysa oldu."

Wade, *Gayet makul*, der gibi başını salladı.

"Bana ne hatırladığını söyleyebilir misin?" diye sordu Arlo.

Wade, tornavidanın sapını tezgâhın üzerinde dengeleyip bıraktıktan sonra taburesine oturdu. "Eh, bir su ruhu yakaladığımızı hatırlıyorum. Mitch'le birlikte yakalamıştık ama bütün Sarı Oba işin içindeydi. Kampın ortasında büyük bir tencereye koymuştuk. Ona zarar vermeyecektik. Sadece biraz eğleniyorduk.

Sonra Mitch'in bir salı vardı. Küçük bir sal. Mitch'le bir süredir Dev'in Yumruğu'na gitmeyi planlıyorduk. Sanırım sen ve diğer çocuk da bizimleydiniz."

"Evet," dedi Arlo. "Bu kısım biraz bulanıklaşıyor; bir an Dev'in Yumruğu'ndayız, sonra bir bakmışız Yazdiyarı'ndayız. Aniden bir fırtına kopuyor. Bulutlar ve gök gürültüsü. Gökyüzünden tuhaf bir ışık yayılıyor."

Ötedünyalılar, diye düşündü Arlo. *Wade onları fırtına olarak hatırlıyor.*

“Ve sanırım kasırga çıkmıştı ama daha çok bir patlama gibiydi. Kampın tam ortasında. Ağaçlar devrildi. Kökleri parçalandı. Bazı çocuklar yaralandı –bir çocuk kolunu kırdı– ama kimsenin ölmemesi bir mucize. O siklon ya da her neyse artık, bütün Yazdiyarı’nı yok etti. Bir bomba patlamışa benziyordu.

Ertesi sabah, ne olduğunu araştırdılar ve her şeyin kampa tuttuğumuz su ruhundan kaynaklandığı ortaya çıktı. Gözetmenler Sarı Oba’dan bazı çocukların su ruhuna işkence yapmış olabileceğini söylediler. Tencereyi ateşe vermek gibi. Herkes böyle bir şey yapmadığına yemin etti ama kim inanır. Çocuklar aptalca şeyler yaparlar. Gözetmenler diğer ruhların öfkele-nip kasırga çıkardıklarını düşündü. Su ruhunu kurtarmak için kampı dağıttıklarına ikna oldular.”

“Sarı Oba’ya ne oldu?” diye sordu Arlo.

“Bizi eve gönderdiler. Ailelerimiz gelip bizi almak zorunda kaldı. İnan bana, hiç hoş olmayan dört saatlik bir araba yolculuğuydu. Babam –senin büyükbaban– hiç memnun değildi tabii ve bana gayet açıkça tam bir hayal kırıklığı olduğumu söyledi. Bu arada bunu son kez söyleyişi olmadı. Ertesi hafta Sarı Oba’yı dağıttılar. Çocuklardan bazıları diğer obalara katıldı ama ben bıraktım. Kendimi bir daha izcilik yaparken düşünemiyordum. O olaydan sonra asla.”

Wade enerji içeceğinden büyük bir yudum aldı. “Sen ve kız arkadaşın, sanki büyük bir sırmış gibi Sarı Oba’yı sorup duruyordunuz. Öyle değil aslında. Sadece hatırlamak istediğim bir olay değil. Hayatında pişman olacağın şeyler olacak. Aptalca hatalar, kötü seçimler. Kurtulamadığın korkunç dövmeler gibi. O yüzden üzerlerini kapatmak isteyeceksin. Onları görmemek için. Tek yaptığım buydu. Sadece bakmamaya çalışıyordum.”

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Wade'in anlatacakları bittiğinde Arlo da Ötedünyalıları, görünmez bıçağı ve gece yarısı Çam Dağı'na yaptıkları ziyareti anlatmaya hazırdı. Wade'e Yazdiyarı'nın yok edilmesinin yakaladıkları su ruhuyla hiçbir ilgisi olmadığını söyleyebilirdi. O ve Sarı Oba'nın haksız yere suçlandığını...

"O gece gerçekten ne olduğunu bilmek ister misin?" diye sordu Arlo gülümseyerek.

Wade yanıt vermeden önce düşünürken parmaklarıyla tezgâhın üzerinde bir ritim tutturdu. Sonunda başını salladı. "Otuz yıl öncesinden bahsediyoruz. Ayrıntıları yanlış hatırlasam da hiçbir şey hatırladığım gibi olmadıysa da gerçekleri öğrenmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Dedğin gibi, 'Ne olduysa oldu.' Geçmiş geçmişte bırakıp geleceğe bakmak en iyisi."

Tornavidasını yeniden eline alıp gazete otomatını sökme işine geri döndü. Wade konuşmanın bittiğine karar vermişti.

Arlo fotoğrafı tezgâhın üzerine, önü aşağıya bakacak şekilde bıraktı. İşte o zaman arkasında kurşun kalemle yazılı üç isim olduğunu fark etti:

MITCH

THOMAS

FINCH?

Birkaç harf olmasına rağmen Arlo el yazısını hemen tanıdı. Daha önce Çam Dağı İlkokulu'nun *Culman'ın Yaratıklar Kitabı* kopyasında, *Trolleri* anlatan sayfasının kenarında görmüştü. Birisi *FINCH* diye not almıştı.

"Wade, sen..." Arlo duraksadı. Dayısının az önce geçmiş geçmişte bırakmak istediğiyle ilgili söylediklerini hatırlamıştı. Arlo'nun her sorunun yanıtını bilmesine gerek yoktu. Bunun

JOHN AUGUST

hiçbir faydası olmazdı. Wade'i olmak istemediği bir yere geri götürmekten başka bir işe yaramazdı.

"Ben ne?" diye sordu Wade.

Arlo sorusunu değiştirdi: "Black Flag'i hep sever miydin?"

"Tabii ya. Gerçek punk. İşte bu asla değişmeyecek."

— 51 —

SERBEST

YAZ AYLARINDA GÜN BATIMI belirgin bir andan ibaret değildi, daha ziyade maviden pembeye, pembeden turuncuya kademeli bir geçişti. Her taraf birden altın bir parıltıya bürünene kadar gün batımı zor fark ediliyordu.

Arlo'nun gün içinde en sevdiği saatti. Gözleri kapalıyken bile cırcırböceklerinin ötmeye başlamasını, gündüz vardiyasındaki kuşların susup yerine yeni kuşların cıvıdamaya başlamasını duyabiliyordu.

Arlo verandada oturmuş, bir kova dolusu sabunlu suda kirli kamp çoraplarını sopayla karıştırıyordu. Ne kadar çamaşır suyu eklemesi gerektiğinden emin değildi, bu yüzden kovadaki su Chicago'daki halka açık yüzme havuzu gibi kokana kadar şişeyi boşalttı. Sonra emin olmak için biraz daha ekledi.

Tam şişenin kapağını kapatmıştı ki Rielle'in orman sınırından ona el salladığını gördü. Arlo bir süredir onun ne zaman geleceğini merak ediyordu.

Rielle en son konuştukları zamana göre daha rahat görünüyordu. Omzundan geriye bakıp durmuyor ya da gizlenmeye çalışmıyordu. *Burada olduğunu biliyorlar, diye düşündü Arlo. Muhtemelen onlar gönderdi.*

“Bıçağı istiyorlar, değil mi?” diye sordu Arlo.

Rielle evet anlamında başını salladı. “Yanlış ellere geçebileceğinden korkuyorlar.”

Kimin ellerine? diye düşündü Arlo. “Zaten Hadryn’i aldılar. Bıçak güvende.”

“Ya bir başkası senden almaya kalkıştırsa ya da aileni veya arkadaşlarını tehdit ederse? Onları güvende tutmak istiyorsun, değil mi?” Sözlerini önceden ezberlemişe benziyordu. Tembih edilmişti. Arlo, Ötedünyalıların onları dinleyip dinlemediğini merak etti.

Dinleme ihtimallerine karşı yavaş ve anlaşılır bir şekilde konuştu: “Eğer birileri onu almaya çalışırsa, ailemin ya da arkadaşlarımla peşinden gelirse buna pişman olurlar.” Arlo da ne söyleyeceğini bir süredir çalışıyordu.

Rielle yarım saniye boyunca belli belirsiz bir şekilde gülümsedi. Arlo bunun samimi olup olmadığını merak etti.

“Orası, Ötedünyalıların yaşadığı yer nasıl bir yer?” diye sordu Arlo.

Rielle bu soruya şaşırmış gibiydi. “Diyar mı? İnanılmaz bir yer.”

“Nasıl inanılmaz?”

“Öncelikle çok güzel bir yer. Gür Ormanlar gibi değil, daha çok Paris ya da Roma’ya benziyor sanırım.”

“Diyar dediğin yer bir şehir mi?”

“Sayılır. Binalar var, saray diyeceğimiz yerler ama herkesin var. Herkes eşit. Herkes sanatçı. Savaş yok, açlık yok, acı

ARLO FINCH: Ayışığı Gölü

çekmek yok. Kimse hastalanmıyor, kimse yaşlanmıyor, kimse ölmüyor. Esasında cennet denebilir. Göreceksin.”

“Ne zaman?” diye sordu Arlo.

“Yakında, sanırım. Muhtemelen bu yüzden bıçağı tutmana izin veriyorlar.”

Bunu söylememesi gerekiyordu, diye düşündü Arlo.

Rielle hatasını fark etmiş olacak ki, “Sana gölde olanların bir yanlış anlaşılma olduğunu söylememi istediler,” diye ekledi. “O zamanlar senin kim olduğunu bilmiyorlarmış. Ne olduğunu. Onlar için çok önemlisin.”

“Sen de öyle, değil mi?”

Rielle omuz silkti. “Bilmiyorum. Belki de yalnızca birimize ihtiyaçları vardır. Bir şeyler bulma konusunda iyi olan sensin gibi görünüyor.”

Beni kışkırtıyor mu, yoksa bu durum onu rahatlatmış mı? diye merak etti Arlo.

Rielle o sırada garip bir şekilde sürekli etrafında dolanan bir sineği kovdu. Arlo bu gibi anlarda, Rielle’in tıpkı onun gibi bir çocuk olduğunu hatırlıyordu. Arlo sineği kovalamasına yardım etti. Rielle gülümsedi, sonra öne doğru birden adım atarak Arlo’nun kulağına fısıldadı: “Şenlik ateşi sırasında ne gördüğümüzü hatırlıyor musun?”

Arlo hatırlıyordu.

Aylar önce Alp Derbisi’nde, Arlo birdenbire kendini Rielle’in yanında bulmuştu. Sadece ikisi vardı. Diğer herkes ortadan kaybolmuştu. Ateşin üzerinde alevli bir ejderha süzülüyordu. Hareket etmiyordu. Sadece yanıyordu.

Uyuyor, demişti Rielle. Yüzyıllardır uyuyor. Bu onun rüyası.

Günümüze döndüklerinde, Arlo, Rielle’e dönüp fısıldayarak, “Ejderhayı bulmak istiyorlar, değil mi?” diye sordu.

Rielle evet anlamında başını salladı. "Neden? Onunla ne yapacaklar?"

"Emin değilim," dedi Rielle. "Sadece önemli olduğunu biliyorum."

Tam o sırada, yakındaki bir ağaç dalına bir mavi alakarga kondu. Yalnızca bir kuş muydu, yoksa kulak misafiri miydi? Hafif bir esinti çimleri titreştirdi. Bu bir rüzgâr mıydı, yoksa bir ruh mu? Her an -her ses- fazlasıyla hissediliyordu. Olacakların alameti gibi. Hem Rielle hem de Arlo bir adım geriledi.

"Sana bunları söylemek için gelmiştim," dedi Rielle. "Yazın tadını çıkar, Arlo Finch."

"Sen de."

Rielle gülümsedi. "Diyar'da mevsim sonbahar. Orada her zaman sonbahar." Bu sözlerin üzerine ormana yöneldi.

Arlo önce tereddüt etse de sonra arkasından seslendi: "Yanılıyorsun ama!" Rielle dönüp baktı ama Arlo, onunla konuştuğu kadar Ötedünyalılara da hitap ediyordu. "Diyar'ın cennete benzediğini söyledin ama değil. Cennette ruhlar yakalanmaz."

Rielle ona acıma ve hayal kırıklığı arası tuhaf bir bakış attı. "Anlamıyorsun."

"Elbette anlıyorum. Ötedünyalılar onları esir tutuyor."

"Etrafına bak, Arlo. Sen de aynısını yapıyorsun." Rielle dönüp yürümeye devam etti. Birkaç adım sonra bir ağacın arkasına geçip gözden kayboldu.

Arlo, Rielle'in ne demek istediğini anlayamamıştı. Arlo'nun Ötedünyalılarla hiçbir benzer yanı yoktu. Hatta onların tam zıddı olduğunu düşünüyordu. Büyük Meltem'i serbest bırakmış ve diğer ruhların ele geçirilmesini önlemişti. Onları korumaya yemin etmişti. Ruhları esir tuttuğunu söylemek yalandan ibaretti.

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

Verandaya geri dönen Arlo, Cooper'ın her zamanki gibi tur attığını gördü. Şafak ve alacakaranlık vakti, hayalet köpeğin ortaya çıktığı zamanlardı. Belki de günün bu saatlerinde iki dünya arasındaki sınırlar iyice inceliyordu.

Arlo araba yolunda diz çökerek Cooper'ın yaklaşmasını bekledi. Köpek her zaman olduğu gibi ağaç kütüğünün yanındaki toprağı eşelemeye koyuldu. Arlo, Cooper'ın tam yedi saniye içinde uzakta bir ses duyarak kafasını çevireceğini bilerek yarı saydam kulağının arkasını kaşıdı. Sessizce yolda gördüğü bir şeye havlamaya başlayacaktı.

Arlo birdenbire köpeğin neye havladığını anladı. *Ötedünyalılara havlıyordu*. Köpek, bu var olmayan tehdidin peşinden koşmaya başladı. Arlo ayağa kalkıp yüreğinde acıyla bu görüntüyü izledi. Cooper'ın sonsuz döngüsü tam otuz yıl önce, Ötedünyalıların geldiği gece başlamıştı. Bu olay, bu doğaüstü dehşet anı köpekte sonsuza dek travmaya yol açmıştı. Cooper ölmesine rağmen bu anı sürekli yaşıyordu.

Arlo elini cebine soktu. Parmakları görünmez bıçağın sapını kavradığında gözlerini kapadı. Ne göreceği konusunda gergindi.

Üç. İki. Bir. Arlo gözlerini açtı.

Cooper'ın eşelediği topraktan gümüş parıltılı bir ip uzanıyordu. Tasma gibiydi. Bir zincir. Köpeği oraya bağlayan şey buydu.

Cooper şimdi döngünün başına geri dönüyordu. Ağaç kütüğüne ulaşan hayalet köpek toprağı eşelemeye başladı. Arlo bu sefer farklı görüyordu. Cooper toprağı öylesine eşelemiyordu. Gümüş ipi pençeliyordu. Kazıp çıkarmaya çalışıyordu. İpi koparmak istiyordu. Böylelikle serbest kalmaya çalışıyordu.

Cooper yedi uzun saniye sonra yoldan gelen sesi duyarak başını çevirdi. Asla gelmeyecek olan tehlide sessizce havladı. Sonra koşmaya başladı.

Arlo serbest eliyle gözlerinin kenarındaki yaşları sildi. Diz çöküp bekledi.

Cooper geri dönüp toprağı boş yere eşelemeye koyuldu. Arlo köpeğın kulağının arkasını okşadı. "Çok üzgünüm," dedi Arlo. "Bilmiyordum."

Arlo görünmez bıçağı tutup gümüş ipi güzelce kesti. İp çözüldü.

Cooper başını kaldırdı. Bu sefer yola bakmıyordu. Doğrudan Arlo'nun gözlerinin içine bakıyordu. Onu tanımışa benziyordu. Cooper çenesini Arlo'nun eline yaslayıp saydam diliyle avcunun içini yaladı.

"Artık özgürsün, tamam mı oğlum?" Arlo'nun sesi titriyordu. "Artık burada kalmak zorunda değilsin."

Arlo, Cooper'ın onu anlamadığını biliyordu ama köpek doğası gereğı merakla doluydu. Yıllardır yürüdüğü yolun dışına çıkıp kuyruğunu sallayarak etrafı keşfe çıktı. Her tarafı koklayıp eşeliyor, taşların üstünden atlıyordu.

Etrafta Cooper'ı büyülemişe benzeyen, havada asılı duran ışık şeritlerinden ibaret başka ruhlar da vardı. Cooper sessizce havlayarak onları kovaladı.

Arlo çakıl taşlı yola oturup gözyaşlarının arasından gülümseyerek onu seyretti.

Cooper ormanın kenarına ulaştığında arkasını dönüp Arlo'ya baktı.

"Sorun değil" diye bağırdı Arlo, sesi çatlayarak. "Gidebilirsin."

Cooper başını salladı, sonra ormanın içinde gözden kayboldu.

—52—

BİR ARAYA GELME VAKTİ

JAYCEE BİR HAFTA SONRA ÇİN'DEN DÖNDÜ.

Arlo annesiyle birlikte onu almaya gitmişti.

Denver Havaalanı'nın devasa bir çadıra benzeyen, Arlo'nun kolundan daha geniş çelik kablolarla sabitlenmiş, dev direklerle destekli, sonsuz gibi görünen beyaz kanvas bir çatısı vardı. Arlo bu çatı için ne kadar kumaş kullanıldığını, hiç yırtılıp yırtılmadığını ve neden böyle bir çatı inşa ettiklerini merak etti.

Annesinin yanında durmuş, yürüyen merdivenlerden çıkan yeni bir yolcu grubunu gözleriyle tarıyordu.

Arlo, Jaycee henüz onu görmemişken ablasını fark etti. Yanında yastığı ve küçük sırt çantası, kulaklarında kulaklıkları vardı. Arlo'nun beklediğinden çok daha yaşlı görünüyordu. Sadece olgun değil, aynı zamanda *yaşlı* görünüyordu, aniden altmış yaş yaşlanmış bir genç gibiydi.

"Jaycee!" diye bağırdı anneleri el sallayarak. Ablası ruhsuz bir ifadeyle gülümsedi.

Destek direklerinin yanında durup sarılmaya razı gelmişti. "Uçuşun nasıldı?" diye sordu anneleri. "Giriş çıkışlarda sorun yaşadın mı?"

"Her şey yolunda gitti anne," diye karşılık verdi Jaycee.

"Eminim döndüğüne sevinmişsindir."

"Evet," dedi Jaycee.

Arlo yalan söylediğini biliyordu.

Eve döndüklerinde, Jaycee bir kâse mısır gevreği yedikten sonra odasına çıktı ve kapısını kapattı. Arlo kilit sesini duydu.

"Jet lag zor bir şey," dedi annesi. "Özellikle bu yaşta. Vücut gece mi yoksa gündüz mü olduğunu şaşırtıyor."

"Uçak yolculuğu aslında bir çeşit zaman yolculuğu," dedi Wade. "Vücudun yarısı hedefe ulaşıyor, diğer yarısı ise geride kalıyor. Bu yüzden uçmayı reddediyorum. Eğer bir yere gideceksem tek parça olarak gitmek istiyorum." Ne kadar kaldığını görmek için süt kutusunu salladı, sonra dudaklarına götürüp kutudan içti.

"Wade!" diye bağırdı Arlo'nun annesi.

"Bitiriyorum!"

"Yine de kötü örnek oluyorsun."

Wade dudaklarında kalan sütü sildi. "Hadi ama Celeste. Bu çocuklar bana özenmiyor ki. En iyi ihtimalle bana bakıp ders alabilirler." Dışarı çıkarken kardeşinin başını yumruğuyla hafifçe sıvazladı.

Arlo annesinin tepkisini izledi. Gözlerini kapatıp başını iki yana sallarken dudaklarında minik bir gülümseme belirmişti. Belki hep gülümsüyordu ama Arlo bunu ilk defa fark ediyordu.

Jaycee akşam yemeğinde tabağındakilerle oynayıp durdu, sonrasında ise dışarı çıktı. Telefonu elindeydi. Arlo nereye gittiğini biliyordu.

Onu Sinyal Tepesi'nde otururken buldu; ayaklarını kenardan sarkıtmış, alacakaranlığın pembe ışığında vadiyi seyrediyordu. Arlo'nun yaklaştığını görünce gözlerini sildi.

Arlo yanına gidip gitmemesi gerektiğinden emin olamayarak duraksadı. Sonra Jaycee ona doğru el salladı. Yanına gidebilirdi.

"Babamla fotoğraflarınız var mı?" diye sordu Arlo, ablasının yanına otururken.

Jaycee ona telefonunu uzattı. Arlo telefonun galerisinde gezinirken ablasını zar zor tanıyabildi.

Fotoğraflarda gülümsüyordu, gülüyordu, aptal görünüyordu. Mutluluktan sersemlemiş gibiydi. Onu yıllardır bu kadar mutlu görmemişti.

Nedeni çok açıktı: Fotoğraflarda babasıyla birlikteydi. Babasıyla çekildiği fotoğraflarda başını onun omzuna yaslıyordu. Babasının onu çektiklerinde ise Jaycee parıldayan gözlerle objektife bakıyordu.

Çoğu, babalarının yaşadığı şehir olan Guangzhou'da çekilmişti. Arlo tren, restoran ve hediyelik eşyalarla dolu küçük dükkanların fotoğraflarını hızlıca geçti. Jaycee ile babasının yürüyüşe çıktığı bir ormanda çektikleri fotoğraflara gelince durdu.

"Burası neresi?" diye sordu Arlo.

"Şehrin tam ortasında. İçinde tapınaklar ve göl olan devasa bir park. Ama hiç kalabalık değildi. Bana buraları fazlasıyla hatırlatan özellikleri vardı. Kendini bir anda doğanın içinde buluyorsun."

Galerideki son fotoğraf, babasının Guangzhou havaalanında çekilmiş fotoğrafıydı. Babası gülümsüyordu ama Arlo gözlerinde, savaşımaya çalıştığı gözyaşlarının parıltısını fark etti.

"Çok güzel bir fotoğraf," dedi Arlo.

"Teşekkür ederim."

"Keşke babam da burada bizimle olabilseydi."

Jaycee başını iki yana salladı. "Mümkün değil. Ülkeye dönmesine asla izin vermeyecekler."

"Bunu bilmiyorsun."

"Biliyorum. Bana söyledi. Başka bir ülkeye gitse bile onu tutuklayacaklarını söyledi." Sesi titriyordu. "Sonsuza dek orada kalmak zorunda."

Arlo, ormanı tekrar görmek için birkaç fotoğraf geriye gitti. Aklına öyle hızlı bir fikir geldi ki bu onu korkuttu, sanki bir hayalet kulağına fısıldamıştı.

Çin'deki bu ormanın, Çam Dağı'ndaki ormandan temelde hiçbir farkı yoktu. Gür Ormanlar'la bir bağlantısı olmalıydı. Sonuçta, *Gür Ormanlar her tarafa yayılıyordu*. Çin'e kadar uzanıyor olmalıydı.

Arlo ablasına baktı. "Gidip onu geri getirelim."

Bu kitap, ona ilham olan üç yere adanmıştır.

Bu yerlerden ilki, Colorado'daki Ben Delatour İzci Kampı ve civarındaki Kızıl Tüy Gölleri. Bu bölgenin patikalarında yürüyüp kayalar üzerinde mücadele vererek geçirdiğim yıllara minnettarım.

İkincisi, Avusturya'nın merkezinde yer alan Traunsee Gölü. Bu gölü ilk gördüğümde nefesim kesilmişti ve ona olan hayranlığım hiç geçmedi.

Üçüncüsü ise Fransa'nın güneyindeki Rhône Nehri üzerinde tamamlanmamış bir köprü olan Pons d'Avignon. En iyi kurgularda olduğu gibi, zihin de eksik olanları tamamlıyor.

— J. A.

— TARTIŞMA SORULARI —

1. *Ayışığı Gölü*'ndeki olayların çoğu Çam Dağı'ndan uzakta geçiyor. Evden ayrılmak davranış şekillerimizi nasıl etkiliyor?
2. Arlo kendini Indra ve Wu'nun arasındaki güç kavgasının ortasında bulur ve taraf tutmak istemez. Birbiriyle geçinemeyen insanlarla arkadaş olmanın bazı zorlukları nelerdir? Kendini böyle bir durumda bulduğun oldu mu?
3. *Ayışığı Gölü*'ndeki en önemli temalardan biri güven. Arlo kime güvenilebileceğine nasıl karar verdi? Kendi hayatında kime güvenileceğine sen nasıl karar veriyorsun?
4. Darnell, şekil değiştirme gibi bazı izci becerilerinin kötü amaçla kullanılabileceği konusunda Arlo'yu uyarıyor. Bilgi tehlikeli olabilir mi? Neyin öğretilebileceğine kim karar vermeli?

ARLO FINCH: AYIŞIĞI GÖLÜ

5. Thomas'ın Hadryn'e dönüşmesinden Arlo'yu sorumlu tutabilir miyiz?
6. Arlo annesi ve dayısının çocukluk halleriyle tanışıyor. Genç Celeste ve Wade, hangi yönleriyle yetişkin hallerine benziyor? Hangi yönleriyle yetişkin hallerinden farklılar?
7. Arlo, İzci Yemini'nin bir parçası olarak "vahşi yaşamı korumaya" ve "güçsüzleri savunmaya" söz veriyor. *Ayışığı Gölü*'nde bu sözlerini tutuyor mu? Bunları kendi hayatında sen de yapıyor musun?
8. Büyük Meltem'in bedeni ve sesi yok. Yine de bir karakter sayılır mı? Öyleyse en önemli özellikleri nelerdir?
9. Arlo, kahraman olmanın kaderinde olmadığını söylüyor. "Ben *seçilmedim*. Ben *seçtim*," demişti. Bu sözleri düşünerek, Arlo'yu okuduğun diğer hikâyelerdeki kahramanlarla karşılaştırabilir misin?
10. Ötedünyalılar araçlarına güç sağlama konusunda tutsak ruhlara muhtaç. Kendi işlerini yaptırmak için diğer canlıları kullanan başka toplumlar aklına geliyor mu?
11. Arlo neden Cooper'ın gümüş ipini kesmeye karar verdi? Aynı durumda olsaydın sen de aynısını yapar mıydın?

İZCİ YEMİNİ

**SADIK, CESUR, KİBAR VE DOĞRU...
ESKİLERİN VE YENİLERİN KORUYUCUSU...
YABANILARI GÜZETİR,
GÜÇSÜZLERİ KORURUM,
YOLUMU ÇİZER,
ERDEM PEŞİNDEN GİDERİM.
ORMAN RUHLARI, KULAK VERİN
ŞİMDİ İZCİ YEMİNİ Mİ EDERKEN.**

